

Ο ΓΑΝΤΖΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΓΑΝΤΖΟΣ

ΝΙΚΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΤΣΑΜΗΣ
www.ntsamis.com

Ο ΓΑΝΤΖΟΣ (Hook)

Συγγραφέας: **Νίκος Τσάμης**

ISBN eBook: 978-960-93-3162-3

Το μυθιστόρημα Ο ΓΑΝΤΖΟΣ
διατίθεται στο Διαδίκτυο σε ηλεκτρονική
μορφή με άδεια [Creative Commons](#)
(Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση
- Όχι Παράγωγα έργα)

Όλα τα βιβλία του συγγραφέα διατίθενται και σε
έντυπη μορφή, σε όλα τα βιβλιοπωλεία καθώς και
στο διαδίκτυο στη διεύθυνση:

www.ntsamis.com

ISBN έντυπης έκδοσης: 978-960-93-2997-2

Photo:

© *Xristina Kalligianni*

Ο Νίκος γεννήθηκε και σπούδασε πληροφορική στην Αθήνα. Εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας, αναλυτής προγραμματιστής, ενώ παράλληλα ασχολείται και με τη συγγραφή μυθιστορημάτων. Το πρώτο του μυθιστόρημα ο “Γάντζος” εκδόθηκε τον Μάιο του 2011.

Στο τέλος της ίδιας χρονιάς ο “Γάντζος” βραβεύτηκε ως μυθιστόρημα της χρονιάς 2011 από το protagon.gr

Τον Απρίλιο του 2012 εκδίδει τη συνέχεια του “Γάντζου”, τον “Μπάντυ” το οποίο ακολουθεί την ίδια επιτυχημένη πορεία που είχε και το πρώτο της σειράς.

Ο “Συντονιστής” είναι το τρίτο μυθιστόρημα που εκδίδει, στα μέσα του 2013, το οποίο είναι αυτόνομο και ανεξάρτητο της σειράς ο “Γάντζος”

Με λίγη αίσθηση του χιούμορ, λίγο γέλιο, λίγη παιδική αθωότητα, δεν έχεις τίποτα να χάσεις. Τι φοβάσαι; Δεν έχουμε τίποτα. Ερχόμαστε χωρίς να έχουμε τίποτα και θα φύγουμε χωρίς να πάρουμε τίποτα μαζί μας. Προτού φύγουμε, το μόνο που χρειάζεται είναι λίγη περιπέτεια προς το εσωτερικό μας για να δούμε ποιος είναι αυτός εκεί μέσα, πίσω από τα ρούχα, μέσα στον σκελετό. Ποιο είναι αυτό το άτομο που γεννιέται, μεγαλώνει, ερωτεύεται και μια μέρα πεθαίνει και κανείς δεν ξέρει που πηγαίνει...

OSHO

Ο ΓΑΝΤΖΟΣ

- 1 -

Βορειοδυτική Ινδία, χωριό Σουμπάλ, λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Σριναγκάρ, στο Κασμίρ. Ένας μεγάλος Δάσκαλος, στα τελευταία του, αναπαύεται γαλήνιος στο παχύ αχυρένιο στρώμα με τους πιο κοντινούς μαθητές του τριγύρω στο δωμάτιο. Ο πιο ηλικιωμένος από αυτούς, ο Ραχούλ, που στα ινδικά σημαίνει «αξιόπιστος», ήταν μαζί του από τα 18 του. Τώρα κόντευε 70. Η οικογένειά του ανήκε στην κάστα των Βραχμάνων, που θεωρείται η κορυφή της ιεραρχίας των καστών στην Ινδία, αλλά ο Ραχούλ είχε αρνηθεί τα πάντα από την ημέρα που άκουσε για πρώτη φορά το Δάσκαλο να μιλάει σε μια ομάδα ανθρώπων που έτυχε να βρεθούν στο δρόμο του. Όπως για πολλούς Δασκάλους στο παρελθόν, έτσι και για εκείνον η μεγαλύτερη ευχαρίστηση ήταν να περπατάει από χωριό σε χωριό και από πόλη σε πόλη και να μοιράζεται όσα ένιωθε από τη στιγμή που είχε βγει από το εγώ του και είχε γίνει συνειδητός. Στην ανατολική φιλοσοφία, μέχρι τα βάθη των αιώνων, τους Δασκάλους αυτούς τους ονόμαζαν φωτισμένους.

Ο Ραχούλ δεν είχε μετανιώσει και δεν είχε αμφισβητήσει την απόφασή του να ακολουθήσει τον Δάσκαλο ούτε μία φορά σε όλο αυτό το διάστημα που πέρασαν μαζί και ενώ πολλοί μαθητές πήγαιναν και ερχόντουσαν κατά καιρούς, εκείνος έμενε δίπλα του πιστός κι ευτυχισμένος που μοιραζόταν τη ζωή με έναν τέτοιο άνθρωπο. Μόνο όταν

πέθανε και η μητέρα του, γύρισε για λίγο στον τόπο που γεννήθηκε για να κανονίσει τα περιουσιακά του, που στο διάστημα της απουσίας του είχαν αυγατίσει. Οι γονείς του δεν είχαν πειστεί ποτέ ότι εκείνος έκανε αυτό ακριβώς που ήθελε στη ζωή και ξεχνούσαν την απώλεια του μοναχογιού τους πέφτοντας με τα μούτρα στη δουλειά.

Ο γέροντας άνοιξε τα μάτια του σαν να ξύπνησε από βαθύ όνειρο και κοίταξε στο δωμάτιο ψάχνοντας για τον πιστό μαθητή του. Είχε περάσει ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο που κοιμόταν γαλήνια, αφού είχε γευτεί για ακόμα μία φορά το αγαπημένο του γλυκό, το Καραντζί. Πιττάκια στο φούρνο γεμιστά με ινδική καρύδα, αμύγδαλα, σταφίδες, ζάχαρη άχνη, μοσχοκάρυδο και τζίντζερ σε σκόνη. Ο Ραχούλ άλλωστε είχε γυρίσει όλο το χωριό για να το βρει. Το Καραντζί στην Ινδία υπάρχει σε αφθονία στο Ντιβάλι, μια μεγάλη και σημαντική γιορτή της χώρας που αλλιώς ονομάζεται «το φεστιβάλ των φώτων και των γλυκισμάτων» και συμβολίζει τη νίκη του Καλού ενάντια στο Κακό.

Ένα γνώριμο, έπειτα από τόσο καιρό, κάλεσμα στο βλέμμα του γέροντα Δασκάλου, τον έκανε να πλησιάσει και να σκύψει πάνω του. Κανείς από τους υπόλοιπους μαθητές δεν άκουσε τι του είπε ο γέροντας, αλλά αυτά ήταν και τα τελευταία του λόγια. Όλοι όμως παραξενεύτηκαν όταν είδαν τον Ραχούλ να του κλείνει τα μάτια και αντί να είναι θλιμμένος, όπως όλοι τους αυτές τις τελευταίες ημέρες, ένα χαμόγελο είχε σχηματιστεί στο πρόσωπό του καθώς είπε:

«Ο Δάσκαλος έφυγε».

- 2 -

Κόλπος Βουλιαγμένης Νοτιοδυτικά της Αθήνας Κυριακή μεσημέρι, δύο μήνες αργότερα. Μόλις είχα γυρίσει από μία ώρα τρέξιμο στο δάσος που βρισκόταν πίσω από το καινούργιο διαμέρισμα που πρόσφατα είχα νοικιάσει. Μετά από ένα χαλαρωτικό μπάνιο απολάμβανα πρωινό στο μπαλκόνι με θέα τα ακίνητα νερά του κόλπου, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

«Όχι ρε συ... άφησα το τηλέφωνο στο μπάνιο!»

Η τελειομανία μου, μου επιβάλλει ακόμα και τις ώρες χαλάρωσης να υπάρχει πάντα τηλέφωνο κοντά για να αποφεύγονται οι διαδρομές.

«Ναι!» Έτοιμος ήμουν να επιτεθώ στον οποιονδήποτε εισβολέα είχε τολμήσει να με βγάλει από την πρωινή Κυριακάτικη ιεροτελεστία.

«Όπα, σε ξύπνησα;» Η φωνή του Γιάννη του συνεταίρου μου ακούστηκε επιφυλακτική.

«Έλα ρε Γιάννη, όχι στο μπαλκόνι ήμουν αλλά δεν είχα το τηλέφωνο κοντά και σιχτιρίζω μόνος μου».

«Φαντάζομαι τι βρίσιμο έφαγα μέχρι να το βρεις. Τι λέει το μπαλκόνι, καλή η θέα στο καινούργιο;»

«Δεν παίζεται φίλε. Με δύο πιάτα είμαι μπροστά μου, το πρωινό και τη θάλασσα. Έλα να πιούμε καφεδάκι».

«Είμαι στο εξοχικό με τη φαμίλια ρε Κωνσταντίνε, μακάρι να ήμουν ακόμα εργένης και θα είχα νοικιάσει ήδη το διπλανό σου».

«Ο οικογενειάρχης έχει άλλες χαρές Γιαννάκη, άσε τη

γκρίνια. Και προς τι λοιπόν αυτή η τιμή Κυριακάτικα;»

«Θυμάσαι το σκύλο που έχει τρελάνει τους Αμερικάνους; Εκείνον που υποτίθεται ότι μιλάει και λέει προφητείες και το είχαν πρώτο θέμα στο CNN;»

«Ναι, τι έγινε;»

«Άνοιξε την τηλεόραση στη NET. Δίνει συνέντευξη τώρα και το δείχνουν παγκοσμίως».

«Έλα ρε συ! Περίμενε να μεταφερθώ μέσα».

«Δες το και πάρε με μετά, να φτιάξω ένα καφέ κι εγώ».

Πήρα μαζί μου το πρωινό και στρώθηκα στο σαλόνι. Το θέμα είχε ήδη πάρει μεγάλες διαστάσεις τόσο στο Διαδίκτυο όσο και στην τηλεόραση. Ένας από τους λόγους πάντως που ήθελα να το δω, ήταν να ενημερώσω για την εξέλιξη την Μίρνα, που την ενδιαφέρει κάθε τι μεταφυσικό και παράδοξο, αλλά δεν βλέπει σχεδόν ποτέ τηλεόραση.

- 3 -

«Ο διαλογισμός είναι το ξεκίνημα και το τέλος κάθε ημέρας. Πολλές φορές ο Κωνσταντίνος έχει μία τόσο αστεία έκφραση στο πρόσωπό του όταν με πετυχαίνει μόνη μου σε κατάσταση διαλογισμού, που δεν έχω προσπαθήσει καν να του εξηγήσω τι είναι. Μερικοί άνθρωποι ίσως έχουν πολλά να ζήσουν ακόμα για να νιώσουν την ανάγκη να αναζητήσουν το κέντρο τους. Ο διαλογισμός είναι απλά και μόνο ένας δρόμος για να γίνει κάποιος πιο συνειδητός. Για τον τρόπο ζωής του δυτικού κόσμου ο δρόμος αυτός είναι πολύ δύσκολος, γιατί οι άνθρωποι προσηλώνονται, ως

επί το πλείστον, σε ανούσιους υλικούς στόχους που όταν τους κατακτούν θέτουν αμέσως μεγαλύτερους, νομίζοντας ότι έτσι δίνουν κάποιο νόημα στην επιφανειακή ζωή τους. Στην Ανατολή υπάρχουν ακόμα περιθώρια ηρεμίας και περισυλλογής, οπότε ένα μεγάλο μέρος του δρόμου έχει παραμείνει ίδιο. Η ανάγκη να αποσύρομαι στον κόσμο της εσωτερικής σιωπής και να παρατηρώ τον εαυτό μου είναι καθημερινή, από τότε που επισκέφθηκα μία κοινότητα διαλογισμού στην Πούνα της Ινδίας, γεγονός αρκετά παράτολμο για μία γυναίκα που ταξίδευε μόνη της την εποχή εκείνη.

Κάθε μέρα αφήνομαι στο κέντρο μέσα μου, με αποτέλεσμα να αδειάζει το μυαλό και να γεμίζω με αγάπη για εμένα και για τον κόσμο γύρω μου. Αυτό που ουσιαστικά πετυχαίνεις με το διαλογισμό, είναι να συνειδητοποιείς ότι οτιδήποτε μπορείς να δεις και να αισθανθείς κατά τη διάρκεια του εσωτερικού σου ταξιδιού είναι αυτό που στην πραγματικότητα δεν είσαι. Μπορεί να δεις σκέψεις, επιθυμίες, αναμνήσεις, φαντασιώσεις που θα σου γεννήσουν και συναισθήματα, αλλά δεν είσαι όλα αυτά. Αν ξεκινήσεις να αφαιρείς σιγά σιγά όλα όσα δεν είσαι, τότε φτάνεις στο σημείο να τα έχεις αφαιρέσει όλα και τελικά μένει μόνο ο θεατής. Αυτός ο θεατής, αγνός και καθαρός, είναι ο θεός μέσα σου. Ένας θεός, που σ' αυτό το επίπεδο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί με κανένα τρόπο. Δεν μπορείς να τον χαρακτηρίσεις ούτε Χριστιανό, ούτε Βουδιστή, ούτε Εβραίο, ούτε καν άντρα ή γυναίκα, ούτε χαζό, ούτε έξυπνο, πολύ απλά γιατί ο πυρήνας της ύπαρξης δεν επιδέχεται κανένα χαρακτηρισμό, καμία ετικέτα. Όταν

συντονιστείς μαζί του, νιώθεις ότι η ίδια η ύπαρξη είναι το νόημα της ζωής και αντιλαμβάνεσαι ότι μόνο μία χρονική στιγμή έχει υπόσταση, η τωρινή.

Παραδόξως ο Κωνσταντίνος δεν με έχει κουράσει καθόλου, σε αντίθεση με τις προηγούμενες σχέσεις μου. Έχει έντονη την αίσθηση της ελευθερίας και αυτό τον κάνει να μην είναι καθόλου κτητικός. Έτσι δεν αισθάνομαι αυτή τη συνεχή πίεση ότι κάτι πρέπει να γίνεται συνέχεια, βασική αιτία που με κάνει να απομακρύνομαι από σχέσεις και ανθρώπους. Έχει και εκείνος τον κόσμο του, γεμάτο επιθυμίες και στόχους βέβαια, αλλά απ' ότι φαίνεται έχω γίνει το λιμάνι που αποσύρεται όταν όλα αυτά τον κουράζουν και του φαίνονται λίγα. Από την άλλη πλευρά δεν νομίζω ότι θα ήθελα ακόμα να απομονωθώ τελείως από την κοινωνία και εκείνος παίζει το ρόλο της γέφυρας που ενώνει τους δύο διαφορετικούς κόσμους που ζω. Άλλοτε με επαναφέρει ήρεμα στην καθημερινότητα και άλλοτε με ωθεί να χαθώ και να ηρεμήσω γιατί τον οδηγώ, όπως λέει, σε ένα κόσμο που θα μπορούσε να είναι ο επίγειος παράδεισος.

Την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε στα σοκάκια της Οίας στη Σαντορίνη δύο καλοκαίρια πριν, μου είχαν κάνει εντύπωση τα όμορφα μάτια του και το καθαρό βλέμμα του. Όταν μας σύστησαν η αίσθηση του χεριού του στο δικό μου, ήταν παράξενα οικεία. Το ίδιο απόγευμα οι παρέες μας συναντήθηκαν για φαγητό και χωρίς καμία πρόθεση βρεθήκαμε να καθόμαστε δίπλα, απέναντι στην ακινησία της θάλασσας, με φόντο τον κρατήρα και τον παραμυθένιο ήλιο που βουτούσε αργά στο απέραντο γαλάζιο. Το

χιούμορ του οδηγούσε την παρέα σε ένα παραλήρημα αυθεντικού γέλιου και το πόδι μου ακουμπούσε στο δικό του χωρίς να υπάρχει κανένα υπονοούμενο. Απλά είχαμε έρθει αυθόρμητα κοντά. Η συνέχεια δόθηκε στο Ποντίκι, μπαράκι με πολύ κέφι και καλή μουσική, όπου είχαμε χαθεί χορεύοντας ασταμάτητα μέχρι που μας βαρέθηκαν όλοι και μείναμε μόνοι μας. Όταν ανέβηκα πίσω του στη μηχανή ήξερα ότι η ανατολή θα μας έβρισκε μαζί αλλά δεν περίμενα να ξυπνήσω στην αγκαλιά του με τα ρούχα μας σκορπισμένα στην άμμο τριγύρω. Το πρωινό μπάνιο χωρίς ρούχα και ντροπή, μας έβγαλε από τον κόπο να αναρωτηθούμε για το τι είχε γίνει. Είχαν γίνει όλα όπως ήταν φυσικό να γίνουν. Μέχρι να φύγω με την παρέα μου για Κρήτη ζήσαμε τον έρωτα μας μέσα σε μία ατμόσφαιρα γέλιου, παλιμπαιδισμού και ανεμελιάς. Οι δύο παρέες είχαν γίνει μία και το επίκεντρο των σχολίων ήταν βέβαια ο καινούργιος έρωτας.

Το μεσημέρι που φεύγαμε μόλις που πρόλαβε να κατέβει στο λιμάνι. Όπως μου είχε πει νωρίτερα στο κινητό, ο έρωτας τον έκανε να ξεχάσει για πρώτη φορά να βάλει βενζίνη και έσπρωχνε κάνα χιλιόμετρο το θηρίο που είχε για μηχανή. Όταν έφτασε στο λιμάνι το πλοίο μόλις είχε λύσει τους κάβους. Τον είδα από το πίσω κατάστρωμα να κάνει πως πηδάει στο νερό να με φτάσει. Με πήρε στο κινητό και τον άκουσα να μου λέει ότι όση ώρα έσπρωχνε, είχε στο μυαλό του το φιλί του αποχωρισμού που δεν πρόλαβε. Κοιταζόμασταν και συνεχίσαμε να μιλάμε μέχρι που τον έχασα από το οπτικό μου πεδίο, όταν το πλοίο βγήκε αργά από το μεγάλοπρεπο κρατήρα του βυθισμένου

στη θάλασσα ηφαιστείου και συνέχισε την πορεία του νότια».

- 4 -

«Η ψυχή του ανθρώπου μετά από κάθε κύκλο ζωής, πρέπει να αναπαυτεί για τουλάχιστον επτά φορές το διάστημα που έζησε στη γη, για να μπορέσει να γυρίσει ανανεωμένη και να κάνει έναν ακόμη κύκλο γεμάτο από νέες εμπειρίες».

Είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό βλέποντας στην τηλεόραση τον αυτοαποκαλούμενο επιστροφέα. Τελική μορφή ενέργειας έλεγε πως ήταν. Είχε επιστρέψει «για να δώσει απαντήσεις σε αιώνια ερωτήματα για τον άνθρωπο τη ζωή και το θάνατο». Για τον απλό κόσμο που πίστευε στη μετεμψύχωση, ή τέλος πάντων αντιμετώπιζε το θάνατο πιο δεκτικά, με την υπόνοια και μόνο ότι υπήρχε και αυτό το ενδεχόμενο, αυτό ήταν η δικαίωσή τους. Με τη μορφή του σκύλου μάλιστα, για να μην υπάρχουν περιθώρια αμφιβολίας. Καλά να βγει ένας γκουρού ή ένα μέντιουμ και να λέει προφητείες. Ο σκύλος;

Και όμως, αποκλειστικά στο CNN ένας Αλσατός λύκος έδινε συνέντευξη Τύπου μιλώντας άπταιστα αγγλικά μπροστά σε μία αφρόκρεμα γιατρών, πολιτικών, δημοσιογράφων, ψυχολόγων, παπάδων και ό,τι άλλο μπορεί να συγκεντρώσει ένα τέτοιο γεγονός. Οι κινήσεις του δεν πρόδιδαν τίποτα το μηχανικό, όπως προσπαθούσα να διακρίνω, αντίθετα είχε την ηρεμία και τον αέρα “κάποιου”

με αυτοπεποίθηση. Η φωνή του ακουγόταν διαστρεβλωμένη και λαρυγγική αλλά καταλάβαινες σχετικά εύκολα τα αγγλικά του. Το βλέμμα του γυρνούσε και καρφωνόταν σε κάθε έναν από τους παρευρισκόμενους που τον ρωτούσαν κάτι, μέχρι να ολοκληρώσει την απάντησή του και να γυρίσει στον επόμενο.

«Δηλαδή μας λέτε ότι υπάρχει μετά θάνατον ζωή;»

«Απλά το μέσο που κάθε φορά χρησιμοποιούμε κάνει ένα φυσικό κύκλο φθοράς, στο τέλος του οποίου αλλάζουμε και πάλι μέσο. Το θέμα είναι ότι με την προσκόλληση του ο άνθρωπος σε υλικά αγαθά και εφήμερες απολαύσεις, αναπόφευκτα οδηγήθηκε στο φόβο της ιδέας του θανάτου, που μετατρέπεται συνήθως σε τρόμο όταν πλησιάζει η ώρα, με αποτέλεσμα μετά από κάθε θάνατο να μη θέλει κανείς να μείνει στην εκτός σώματος κατάσταση, καταργώντας έτσι τις περιόδους ανάπαυσης, που είναι αναγκαίες να υπάρχουν, μεταξύ των ενσάρκώσεων του στη γη.

Η οδυνηρή συνέπεια πέρα από τον ανεξέλεγκτο υπερπληθυσμό, είναι ότι παραμένοντας σχεδόν συνέχεια ο άνθρωπος στη γήινη μορφή του, αυξάνει δραματικά τις υλικές του ορέξεις, μεγαλώνοντας παράλληλα και την ανάγκη του για ικανοποίηση των φυσικών του αισθήσεων, με αποτέλεσμα να απομακρύνεται από την κατανόηση μιας άλλης, πολύ βασικής μορφής της ύπαρξης, που δεν περιορίζεται στο γήινο σώμα. Αυτό το ατελείωτο κυνηγητό της απόλαυσης δεν τον αφήνει καν να πάρει το χρόνο που χρειάζεται για να αναπαυτεί μεταξύ δύο ζωών του, με αποτέλεσμα να επανέρχεται κουρασμένος και να στρέφεται ενάντια στην ίδια τη φύση, απαιτώντας όλο και μεγαλύτερες

ποσότητες αγαθών και υλικών απολαύσεων για να μπορέσει να διεγείρει τις κορεσμένες αισθήσεις του, καταστρέφοντας έτσι τις πηγές που μας συντηρούν και κατ' επέκταση τον πλανήτη γη. Από την άλλη μεριά η φύση έχει όρια ως προς τα όντα που είναι ενσαρκωμένα στη Γη, τα οποία γίνονται όλο και περισσότερα. Πριν λοιπόν ξεπεράσει αυτά τα όρια, αναζητά κάποιο είδος ρύθμισης. Πολλές φορές, αυτά που εμείς ονομάζουμε καταστροφές, δεν είναι τίποτα περισσότερο από επιστροφές σ' ένα νόμο που έχει παραβιαστεί χιλιάδες φορές».

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να ξεμουδιάσει ο πρώτος στο ακροατήριο μετά τα απίστευτα αλλά αληθοφανή λόγια που ακούστηκαν.

«Εάν ξαναγεννηθείς άνθρωπος πώς και δεν θυμάσαι την προηγούμενη ζωή σου;»

«Η ενέργεια ή αλλιώς ψυχή, όπως το λέμε, δεν έχει μνήμη διότι δεν λειτουργεί με βάση το χρόνο. Δεν λειτουργεί με βάση καμία από τις διαστάσεις όπως τις ορίζουμε αλλά τις εμπεριέχει όλες. Είναι ό,τι μπορεί να καταλάβει κανείς με κάθε μία από τις αισθήσεις του, αλλά και ό,τι δεν μπορεί. Στη τελική της μορφή είναι όλα. Σε αυτή τη μορφή δεν χρειάζεται πλέον μέσο και ο κύκλος γέννησης φθοράς και θανάτου δεν είναι πλέον αναγκαίος. Μπορεί να περάσει κανείς από πολλές ζωές αλλά όλοι καταλήγουν εδώ, όπου βασιλεύουν η αγάπη και η ηρεμία. Εδώ που βρίσκομαι γίνεσαι ένα με το “Όλον”. Ο πλανήτης Γη είναι ο δρόμος που θα σας φέρει εδώ και αποτελεί ενεργό μέρος της όλης διαδικασίας. Είναι το δημοτικό της εξέλιξής σας. Τίποτα δεν είναι ξεχωριστό και μεμονωμένο

όσο κι αν ο εγωισμός σας λέει το αντίθετο. Ο χρόνος έχει υπόσταση μόνο όσο υπάρχει το εγώ στη μέση. Το εγώ χρειάζεται τον χρόνο για να γαντζωθεί, να προγραμματίσει, να βάλει στόχους, και να νιώσει την εφήμερη σιγουριά. Ο χρόνος είναι φίλος του εγωισμού σας, αλλά ταυτόχρονα είναι και ο μεγαλύτερος εχθρός σας, γιατί κάθε λεπτό που σας δίνει, μικραίνει και η ουρά μπροστά σας, που οδηγεί στο θάνατο, τον πυρήνα όλων των φόβων σας. Το υπερεγώ που έχει αναπτύξει ο σύγχρονος άνθρωπος κινείται αντίστοιχα με υπερταχύτητα. Αναπόφευκτα, ακριβώς πίσω του, ακολουθεί το ίδιο βιαστικά και η ιστορία. Αφού η ανθρωπότητα πιστεύει μόνο στο φυσικό σώμα και στα υλικά αγαθά, η ιστορία ακολουθεί και διαμορφώνεται από υλικές αξίες, που είναι ακριβώς αυτές που καταστρέφονται πιο εύκολα, υποχρεώνοντας σε μια συνεχή αναζήτηση νέων τρόπων ζωής, που αποδεικνύονται το ίδιο αναποτελεσματικοί, καθώς όλοι τους στηρίζονται στην ασταθή βάση του φθαρτού, που καθορίζει την ύλη στην ουσία της».

Είχα μείνει άναυδος με το φλιτζάνι του καφέ μετέωρο στον αέρα. Όχι μόνο επειδή ένας σκύλος έδινε συνέντευξη καθισμένος στα πίσω πόδια του, αλλά και γιατί τα λόγια του έριχναν φως σε θέματα που συνήθως αποφεύγεις ή δεν θέλεις καν να αγγίξεις. Όταν “κάποιος” όμως σου επιστήσει την προσοχή σε αυτά και σου εξηγήσει και πως λειτουργούν, όπως γινόταν τώρα, η εμπειρία είναι συγκλονιστική. Φαντάζομαι κάπως αντίστοιχα θα αισθανόταν και το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας που τον έβλεπε αυτή τη στιγμή.

«Καταπολεμάτε το φόβο του θανάτου με το να προσπαθείτε να τον θάψετε κάτω από μια συνεχή αναζήτηση ηδονών, συσσώρευσης αγαθών και προσπαθειών να παραμείνετε νέοι. Γαντζώνεστε από τη ζωή και χάνετε το βαθύτερο νόημά της. Είναι σαν να σας δείχνουν το φεγγάρι και εσείς κοιτάτε το δάχτυλο. Γίνεστε έρμαια πολιτικών, ιερέων, ψευτοδασκάλων και επιτήδειων που παίζουν με το φόβο και τις ανασφάλειές σας και σας κατευθύνουν εκεί που ο καθένας τους επιθυμεί.

Οι αξίες μετριούνται πλέον σε χρήμα και για να θεωρηθείτε επιτυχημένοι ξεχνάτε την καρδιά σας και γεμίζετε με υλικούς στόχους τη ζωή σας, που καταστρέφουν όχι μόνο εσάς τους ίδιους αλλά και το περιβάλλον που ζείτε. Ενάμισι δισεκατομμύριο άνθρωποι στον πλανήτη αυτή τη στιγμή δεν έχουν πρόσβαση σε φαγητό και νερό, ενώ ένα αντίστοιχο ποσοστό καταναλώνει δύο και τρεις φορές παραπάνω από το κανονικό τροφή, επενδύοντας ύστερα δισεκατομμύρια στη βιομηχανία ομορφιάς και αδυνατίσματος.

Πρέπει να καταλάβετε ότι το πιθανότερο είναι να ξαναγυρίσετε εδώ αφού πεθάνετε και ότι θα βρείτε τα ίδια και χειρότερα απ' ό,τι αφήσατε. Η ζημιά που έχει γίνει στον πλανήτη και κατ' επέκταση και στον ίδιο τον άνθρωπο, λόγω της απληστίας και του εγωκεντρισμού, είναι πλέον τόσο μεγάλη που μόνο η ριζική αλλαγή με οδηγό την αγάπη μπορεί να σώσει αυτόν τον οργανισμό που έχουμε ονομάσει πλανήτη γη. Πρέπει να καταλάβετε ότι γκρεμίζετε μόνοι σας το ίδιο σας το σπίτι. Αφήστε επιτέλους τη γη και τον άνθρωπο να συνυπάρξουν σε αρμονία».

Τα τελευταία του λόγια έφεραν προς στιγμή αμηχανία στο ακροατήριο και ξαφνικά, λες και κάποιος είχε δώσει ένα μυστικό σύνθημα, άρχισαν όλοι μαζί να ρωτάνε και να σηκώνονται όρθιοι, με αποτέλεσμα να επακολουθήσει χάος. Η αναμετάδοση διακόπηκε αφού η φασαρία κατέκλυσε την αίθουσα και έμεινα να χαζεύω χωρίς καν να βλέπω τις διαφημίσεις που κάποιος έβαλε για να γεμίσει το κενό.

Μια εβδομάδα τώρα ανέφεραν στις ειδήσεις την παγκόσμια συνέντευξη του επιστροφέα που θα δινόταν αποκλειστικά στο CNN. Ο επιστροφέας είχε πλησιάσει πριν ένα μήνα περίπου το WABC τηλεοπτικό δίκτυο στη Νέα Υόρκη και είχε ζητήσει να μιλήσει στον “Άνθρωπο” όπως είπε, σε παγκόσμιο επίπεδο. Το βίντεο από εκείνη την πρώτη συνέντευξη είχε διαρρεύσει και είχε κάνει το γύρο του κόσμου μέσα από το Διαδίκτυο.

Το σοκ της είδησης είχε σημάνει συναγερμό σε Δύση και Ανατολή. Ρώσοι, Κινέζοι, Γάλλοι, Γερμανοί βομβάρδισαν πάραυτα την Ουάσινγκτον με τελεσίγραφα για τον “από κοινού χειρισμό του προβλήματος”. Οι διπλωματικές κρίσεις άνοιξαν η μία μετά την άλλη. Οι Αμερικανοί είχαν στριμωχτεί άσχημα.

Παράλληλα, άρχισε να παίρνει μορφή και το αποκαλούμενο Κύμα Αμφισβήτησης, οι οπαδοί του οποίου είχαν πειστεί και βεβαίωναν με αδιάσειστα επιχειρήματα ότι ο σκύλος είναι ένα τρικ του τηλεοπτικού κόσμου, σκηνοθετημένο από το ίδιο το κανάλι ή άλλα σκοτεινά συμφέροντα, πολιτικά ή μη. Η κυβέρνηση βέβαια, εν μέσω χαοτικών διαπραγματεύσεων στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ που της επέτρεψαν να κερδίσει χρόνο, οδήγησε το

σκύλο για πειράματα χωρίς καθυστέρηση. Όμως, στα χέρια της δεν είχε παρά έναν σκύλο. Ο επιστροφέας είχε βγει από το ζώο και το ζώο είχε μείνει ζώο, που γάβγιζε με τη ψυχή του σε κάθε είδους ερώτηση που του έκαναν. Όταν είδαν και απέιδαν με τις εξετάσεις και αποφάσισαν να αφήσουν το σκύλο στην ησυχία του, εκείνος τους ζήτησε ευγενικά να μην ταλαιπωρούν άλλο το ζώο και να τον αφήσουν να δώσει παγκόσμια συνέντευξη, γιατί μπορούσε να αλλάξει σώμα ανά πάσα στιγμή.

Η Ουάσινγκτον δεν μπορούσε παρά να υποχωρήσει, γνωρίζοντας πλέον ότι ο επιστροφέας είχε τη δυνατότητα να δώσει συνέντευξη ως άλογο στην Ευρώπη και να της στερήσει τον έλεγχο της κατάστασης. Προσπάθησα μάταια να βρω την Μίρνα στο τηλέφωνο, μία ακόμα συσκευή με την οποία το μωρό μου δεν έχει καλές σχέσεις. Σε δέκα λεπτά ήμουν στο σπίτι της περιμένοντας στο πλατύσκαλο να τελειώσει το μπανάκι της γιατί από τη βιασύνη μου ξέχασα και τα κλειδιά του σπιτιού της. Είχε την ιδιοτροπία να αποφεύγει τους θορύβους, γι' αυτό και το κουδούνι της στο χολ, το άκουγες μόνο εάν τύχαινε να βρίσκεσαι εκεί και έτσι την έβγαλα παρέα με το σκύλο της στον κήπο.

«Μήπως έχεις να μας πεις και συ τίποτα;»

Ο σκύλος με κοίταζε με γουρλωμένα μάτια αλλά με το στόμα κλειστό. Μάλλον δεν ήταν ομιλούσα ράτσα το κατοικίδιο της καλής μου.

«Πώς από 'δω Κωνσταντίνε;». Η πετσέτα γύρω της μόλις που έφτανε να καλύψει τους μηρούς. Κάθε φορά που την βλέπω νιώθω ότι την βλέπω για πρώτη φορά. Έχει μία ομορφιά που δεν μπορείς ποτέ να δεις ερευνητικά και δεν

μπορείς να προσδιορίσεις καν τι είναι αυτό που την κάνει τόσο όμορφη και ταυτόχρονα τόσο απρόσιτη.

«Δεν θα το πιστέψεις». Μπήκαμε στο σπίτι ξεκινώντας να λέω την ιστορία και αφού έκατσα στον καναπέ, με κοιτούσε καθώς στέγνωνε τα μαλλιά της με μια δεύτερη πετσέτα, κάνοντας την πρώτη να τραβιέται όλο και ψηλότερα και τα μακριά πόδια της να αποσπών όλο και περισσότερο την προσοχή μου. Δεν είχα μπει ακόμα στο κυρίως θέμα της περιβόητης συνέντευξης, όταν ήρθε προς το μέρος μου αργά και με φίλησε. Έστειλε τον διάσημο σκύλο μου στον κήπο μαζί με τον δικό της, αφήνοντάς με άδειο από σκέψεις και διάθεση για συζητήσεις. Μία ώρα αργότερα είχαμε βρεθεί ανάσκελα στο γκρι χαλάκι της κουζίνας προσπαθώντας να διαλέξουμε τι από αυτά που βλέπαμε στο ντουλάπι από πάνω μας θα ικανοποιούσε δύο πεινασμένα στομάχια.

Η Μίρνα είναι φαινόμενο αναισθησίας για ό,τι συμβαίνει γύρω της και αυτό για 'μένα είναι το μεγαλύτερο προτέρημά της. Ο κόσμος της είναι πολύ απλός και λέξεις όπως άγχος, υποχρεώσεις, πίεση δεν μπόρεσαν ποτέ να χωρέσουν σ' αυτόν. Όπως δεν μπόρεσε ποτέ να χωρέσει και μία μικρή έστω τηλεόραση στο τεράστιο σαλόνι της. Οι οικονομικές συνθήκες βέβαια για να εξελιχθεί σε ένα τέτοιο χαρακτήρα ήταν ιδανικές, αλλά η αδιαφορία της περιελάμβανε και τα υλικά αγαθά χωρίς να τα θεωρεί δεδομένα. Ο πατέρας της και πελάτης μου, μάταια προσπαθούσε να βάλει την μοναχοκόρη του να αναλάβει κάποια θέση στην εταιρεία. Η τελευταία του προσπάθεια κατέληξε στο να συζητάει περί διαλογισμού με ένα μεγάλο

Κινέζο προμηθευτή, την ώρα μίας πολύ σοβαρής - κατ' εκείνον - συνάντησης, χωρίς να μπορεί κανένας από τους δέκα παρευρισκόμενους να διακόψει, από ευγένεια δήθεν, για τουλάχιστον μισή ώρα.

«Εκείνα τα μακαρόνια σου λένε τίποτα;» Είπα δείχνοντας τα αγαπημένα μου ιταλικά ζυμαρικά.

«Τι μου έλεγες για εκείνο τον σκύλο;»

«Ο επιστροφέας».

«Δηλαδή;»

«Ο σκύλος που γύρισε να αναγγείλει την αιωνιότητα και την καταστροφή».

Αυτή τη φορά το ενδιαφέρον της άναψε, καθ' ότι ανέκαθεν την τραβούσαν τα παραψυχολογικά και φευγάτα.

«Δικαίωση των Ανατολικών φιλοσοφιών» είπε αφού τελείωσα, και χάθηκε πάλι στον κόσμο της.

Χάθηκα κι εγώ μαζί της χαζεύοντας το προφίλ της. Είναι ο μοναδικός άνθρωπος με τον οποίο μπορώ να ηρεμήσω όταν βρισκόμαστε μαζί. Ποτέ δεν θυμάμαι να έχει υψώσει τον τόνο της φωνής της, ποτέ δεν έχει μιλήσει άσχημα σε κανέναν και ποτέ δεν έχει αφήσει κανέναν να περάσει την πορτούλα που οδηγεί στο δικό της κόσμο, παρά μόνο όταν και εάν το ήθελε η ίδια. Την πορτούλα αυτή που από την πρώτη στιγμή δεν προσπάθησα να ανοίξω, ούτε καν χτύπησα ποτέ, παρά μόνο έμπαινα όποτε την έβρισκα ανοιχτή και ζούσα τον επίγειο παράδεισο, χωρίς να θέλω να αλλάξω τίποτα από όσα έβλεπα ή να προσθέσω κάτι δικό μου. Μπορούσα να περάσω την υπόλοιπη ζωή μου μέσα σ' αυτόν τον παράδεισο χωρίς να μου λείπει η αλλαγή, γιατί είναι κι αυτή μέρος του ονείρου. Η Μίρνα εξελίσσεται

και αλλάζει σε καθημερινή βάση, καθώς το ταξίδι της αυτογνωσίας που ακολουθεί, είναι μακρύ και δύσκολο, όπως λέει και η ίδια. Είναι τέτοια η εμπειρία να είμαι μαζί της, που δεν θα μου λείψει εάν μια μέρα αποφασίσει να φύγει. Δεν μπορείς να κρατήσεις τον άνεμο εάν είσαι δίχτυ. Απλά χορεύεις μαζί του όσο εκείνος περνάει από μέσα σου.

Το τηλέφωνο που μόλις και ακουγόταν λόγω απόστασης και έντασης, έβγαλε εμένα από τις σκέψεις μου, και την Μίρνα απ' όπου βρισκόταν, μία επαναφορά που έκανε καλό σε δύο άδεια στομάχια.

- 5 -

Η Δευτέρα που ξημέρωσε με βρήκε τόσο χαλαρό που αφού έφτασα σπίτι, τηλεφώνησα στην καινούργια γραμματέα, που μου φόρτωσε ο συντάκτης μου, ότι θ' αργήσω καμιά ώρα, και έκατσα να ασχοληθώ λίγο με το Γάντζο. Αυτό είναι το όνομα που δώσαμε στον παπαγάλο που έφερε η Μίρνα από το τελευταίο της ταξίδι στον Αμαζόνιο.

Η πρώτη σκέψη που έκανα όταν είχα ανοίξει τότε την πόρτα και την είδα ηλιοκαμένη κρατώντας ένα τεράστιο κλουβί τυλιγμένο με μία σιέλ κορδέλα και το Γάντζο μέσα ήταν, «καλώς τα προβλήματα». Στο παρελθόν είχα δοκιμάσει συμβίωση με γάτα και αργότερα με σκύλο και το αποτέλεσμα ήταν να μεγαλώνουν τώρα στο σπίτι των δικών μου, όπου τα βλέπω χωρίς να με περιορίζουν και τα αγαπώ ακόμα πιο πολύ, γιατί έχω σταματήσει να τα βρίζω κάθε

φορά που θέλουν φαΐ, βόλτα ή πήδημα. Το δώρο όμως είναι δώρο οπότε έπρεπε να δώσω και στο πουλί μία ευκαιρία συγκατοίκησης. Οι τρεις πρώτοι μήνες ήταν αναγνωριστικοί και από τις δύο πλευρές. Από τη δική μου πλευρά λίγο πλύσιμο στη συρταρωτή βάση και γέμισμα φαγητού και νερού στα δοχεία του κάθε πρωί, δεν μπορώ να πω ότι ήταν κόπος. Εκείνος απ' ότι φαίνεται απορροφούσε ό,τι του λέγαμε για να αρχίσει να τα ξεφουρνίζει μία και καλή ένα απόγευμα την περασμένη εβδομάδα όταν τον έβγαλα από το κλουβί του.

Περνώντας από τον διάδρομο με προορισμό το μπάνιο μαρμάρωσα ακούγοντας ένα «Κωνσταντίνε;» με την πιο αστεία λαρυγγική φωνή από τη μεριά του κλουβιού. Ούτε αν άκουγα το πρώτο μου παιδί να λέει «Μπαμπά» δεν θα έκανα έτσι. Βάλληκα να τον πηγαίνω βόλτες μέσα στο σπίτι, του διάλεξα τα καλύτερα φρούτα από το ψυγείο και του τα έδωσα με το χέρι, τον έβαλα δίπλα στο τηλέφωνο και είχα την Μίρνα απ' την άλλη να περιμένει λέγοντας του «πες πως λένε το μπαμπάκα» και τέλος τον προσγείωσα στο κλουβί του το οποίο μεταφέρθηκε πιο κοντά στο σαλόνι για να παρακολουθώ την πρόοδο του «γιου» μου. Από εκείνη την ημέρα ο Γάντζος κέρδισε την μονιμότητα ως συγκατοίκος και αποκλείστηκε η πιθανότητα να κάνει παρέα στα εξορισμένα τετράποδα.

«Ακόμα και το ξεσκάτωμα σου είναι καλύτερο από το γραφείο σήμερα φίλε μου...»

«Καλοοοοο παιδί!!»

Αυτό ήταν το καλύτερό του. Όταν έβλεπε περιποίηση με άρχιζε στα «καλό παιδί» και μου έπαιρνε την ψυχή.

Βέβαια η προσωπικότητά του είχε και τη δόση του αρπακτικού, πράγμα που έκανε την πρόσβαση για αλλαγή φαγητού και νερού, ειδικά το πρωί που ήταν σε υπερένταση, αρκετά δύσκολη. Αποφεύγοντας τις φιλικές επιθέσεις του, αναμάσησα τις λίγες φράσεις που ανταλλάξαμε με την καινούργια γραμματέα, η οποία ακούστηκε αρκετά εξυπηρετική, με πολύ ζεστή φωνή και με τέτοια αυτοπεποίθηση που δεν περίμενα από κάποια που υποτίθεται ότι μιλάει για πρώτη φορά στον εργοδότη της, από το «μόλις παραληφθέν» γραφείο της. Απ' ότι μου είχε πει ο Γιάννης, δεν είχε προϋπηρεσία, αλλά ως ξαδερφούλα του είχε τις συστάσεις της οικογένειας. Στου κασίδη το κεφάλι λοιπόν. Προσπαθούσα με το μυαλό μου να φτιάξω νοερά την εικόνα της γυναίκας που ταίριαζε σε μία τέτοια φωνή, όταν ο Γάντζος τινάχτηκε και αναποδογύρισε το φρεσκογεμισμένο νερό του, ακούγοντας το κινητό μου να χτυπάει σχεδόν μέσα στα αυτιά του.

«Καλημέρα γλυκέ μου. Δεν θυμάμαι να πήρα κανένα πρωινό φιλί σήμερα».

«Τουλάχιστον πέντε και άλλα τόσα χαμόγελα εισέπραξα, αλλά μάλλον μέσα από τον βαθύ σου ύπνο».

«Λέω το μεσημέρι να περάσω από το γραφείο σου να πάμε στο ιταλικό για φαγητό...».

Φαϊ έξω με την Μίρνα, άλλο που δεν ήθελα στη σημερινή μουργέλα μου.

«Πάρε με πριν ξεκινήσεις...».

Παρατεταμένη σιωπή από την άλλη πλευρά. Σ' αυτές τις περιπτώσεις πάντα περιμένω λιγάκι μήπως έχει ξαναφύγει σε κανένα «ταξιδάκι» και αποφασίσει να γυρίσει μόνη της,

όταν αναρωτηθεί γιατί κρατάει το ακουστικό στο αυτί της. Όταν περάσει ένα λογικό διάστημα όσο πιο ήρεμα μπορώ της υπενθυμίζω την παρουσία μου ή καλύτερα την απουσία της. Καμιά φορά σκέφτομαι να κλείσω το τηλέφωνο, απλά και μόνο για να δω εάν θα το καταλάβει. Την φαντάζομαι να λέει «μα καλά ποιόν ήθελα να πάρω;» και να κοιτάει το ακουστικό με περιέργεια.

«Εντάξει καλό μου, θα σε πάρω μετά».

Έδιωξα την πρωινή μου βαρεμάρα με ένα κρύο μπάνιο και πήρα τη μηχανή για να ανεβάσω λίγο την αδρεναλίνη με την επιτάχυνση, με αποτέλεσμα να φτάσω γραφείο στο μισό χρόνο και να μην χρειάζεται καν η πρώτη ώρα για να προσαρμοστώ στους ρυθμούς της δουλειάς. Και οι ρυθμοί σήμερα ήταν έντονοι. Ως εταιρεία πληροφορικής με εξειδίκευση στο κατά παραγγελία λογισμικό, είχαμε περίπου διακόσιες εταιρείες να κρέμονται κυριολεκτικά από πάνω μας για την αντιμετώπιση προβλημάτων.

Η σημερινή ημέρα ήταν από τις ζόρικες για το τμήμα υποστήριξης, διότι πρόσφατα είχαμε κυκλοφορήσει νέες εκδόσεις των προγραμμάτων μας, που όσο καλά και να τις έχεις ελέγξει, μπορεί να βγάλουν μικροπροβλήματα στις πρώτες μέρες λειτουργίας. Όταν μπήκα στο γραφείο μου με περίμεναν τουλάχιστον δέκα επείγοντα τηλέφωνα από τα είκοσι που έδειχνε η οθόνη και το γραφείο της ξαδέλφης έξω από το δικό μου ήταν άδειο. Έφτιαξα νοερά την εικόνα μίας δικής μου έκδοσης ξαδέλφης στη τουαλέτα να βάφει το μάτι, καθώς ξεκινούσα να παίρνω μόνος μου το πιο σημαντικό από τα τηλέφωνα.

«Τον κύριο Μπάλτα παρακαλώ...»

Όταν πέρασε μπροστά από την ανοιχτή πόρτα του γραφείου μου είχα την ευκαιρία να περιεργαστώ, χωρίς να με δει, ένα από τα ωραιότερα σώματα που είχαν δει ποτέ τα μάτια μου. Φορούσε μία στενή φούστα που τελείωνε λίγο πάνω από το γόνατο και άφηνε τις γάμπες της να αναδεικνύουν σε κάθε βήμα της, τους γυμνασμένους μυς. Η μέση της ήταν πολύ λεπτή, σε αντίθεση με την πλάτη της που στεκόταν ολόισια κάτω από ένα λευκό πουκάμισο με το γεμάτο στήθος της να συμπληρώνει αρμονικά την εικόνα του τέλειου σώματος. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της δεν μου επέτρεψαν να προλάβω να δω το πρόσωπό της, αλλά το ένστικτο του πρώην «κάμακα» έλεγε ότι μάλλον και εκεί είμαστε αψεγάδιαστοι. Δύο χρόνια πριν θα είχα ήδη αρχίσει να καταστρώνω σχέδιο προσέγγισης και κατάκτησης του στόχου, σήμερα όμως μετά την πρώτη εντύπωση, που ομολογώ ότι ήταν άριστη, σκεφτόμουν την απόδοση που θα μπορούσε να έχει μία τόσο όμορφη ξαδερφούλα στο γραφείο. Το τίμημα του να ζεις σε έναν αισθηματικό παράδεισο, είναι ότι δεν έχεις διάθεση να δαγκώσεις κανένα μήλο, ακόμα κι αν στο φέρουν στο πιάτο.

«Κωνσταντίνε καλημέρα». Με επανέφερε στην πραγματικότητα η φωνή στο ακουστικό.

«Καλημέρα Γρηγόρη. Πώς πάμε;»

«Έχουμε συνάντηση με τον υπουργό σε δύο ώρες και λείπει η έκθεσή σας για το έργο».

Το ένστικτο βγήκε ακόμα μια φορά αλάνθαστο. Το τέλειο σώμα συμπληρωνόταν με ένα πολύ όμορφο πρόσωπο τα μάτια του οποίου με κοιτούσαν έκπληκτα από την πόρτα.

«Αδύνατον. Την έχουμε στείλει από χτες με δικό μας

παιδί. Μισό λεπτό Γρηγόρη να το τσεκάρω..».

Πατώντας την αναμονή, χάρισα στην ξαδερφούλα ένα χαμόγελο για να ξεκολλήσει από τη σαστιμάρα της.

«Καλημέρα... μου φωνάζεις τον Τάκη σε παρακαλώ;»

Το ότι δεν με ρώτησε ποιος είναι ο Τάκης είναι ένα καλό σημάδι ότι δεν θα χρειαστεί να εξηγήσω πολλά αυτή τη φορά. Και το ότι ο Τάκης για τις εξωτερικές δουλειές και όχι ο Τάκης από τις πωλήσεις άνοιξε την πόρτα, που ευγενικά εκείνη είχε κλείσει φεύγοντας, είναι δείγμα του ότι δεν θα γίνονται και πολλά λάθη. Αφού ξεκαθαρίστηκε ότι ο Τάκης είχε κάνει σωστά τη δουλειά του, απλά η έκθεση είχε αλλάξει τρία χέρια χωρίς να φτάσει στο γραφείο που έπρεπε, ανέβαλα τα υπόλοιπα τηλέφωνα για να γνωριστούμε με την Αφροδίτη. Ο συντάιρός μου ήταν ήδη από νωρίς στο γραφείο του όπως έδειχνε η γραμμή του που περίμενα να κλείσει.

«Γιάννη έλα ρε να συστηθούμε με την ξαδερφούλα..». οι εξωτερικές γραμμές χτυπούσαν σαν τρελές και σκέφτηκα την Κάτια που είχε το ρόλο της εμπροσθοφυλακής στα τηλέφωνα, να βρίζει πάλι θεούς και δαίμονες για την τύχη της που βρέθηκε στην ανάγκη να δουλέψει, αφού ο άντρας της την άφησε σύζυγη με δύο παιδιά και έφυγε μόνιμα στο Παρίσι με την Γαλλίδα γραμματέα του.

«Μπα, αποφάσεις να μας έρθεις πρίγκιπα; Πώς σου φάνηκε η μικρή;»

«Από βιτρίνα πήρε δέκα με τόνο. Τα περί δουλειάς θα φανούν στην πορεία».

«Έρχομαι σε πέντε...»

- 6 -

«Οι γονείς μου, αντικειμενικά, είναι από τους πιο αξιόλογους ανθρώπους που έχω γνωρίσει και δεν έχω γνωρίσει και λίγους στα 26 μου χρόνια, ενώ ο τρόπος που με μεγάλωσαν βλέποντας τι γίνεται γύρω μου, χαρακτηρίζεται άψογος. Με τον ίδιο τρόπο θα περιέγραφα και τη μεταξύ τους σχέση, με αποτέλεσμα αν και μοναχοκόρη, να μεγαλώσω σε ένα ζεστό σπίτι που ποτέ δεν ένιωσα μοναξιά ή ανασφάλεια.

Όταν άρχισα να κινούμαι εκτός σπιτιού οι επιτυχίες ήταν συνεχείς σε όλους τους τομείς και κυρίως στον κοινωνικό, τομέας στον οποίο συνήθως τα μοναχοπαίδια αντιμετωπίζουν κάποιες δυσκολίες προσαρμογής. Από την άλλη, η δίψα μου για ανταγωνισμό σε συνδυασμό με την περηφάνια του πατέρα μου κάθε φορά που άριστευα σε όλη τη διάρκεια των μαθητικών χρόνων, δεν έθεσαν ούτε στιγμή σε κίνδυνο την πορεία μου προς το δίπλωμα του πανεπιστημίου, χωρίς όμως να θεωρηθώ ξενέρωτη ακόμα και από τους περιθωριακούς των εκάστοτε τάξεων.

Οι παρέες ήταν πάντα επιλογή δική μου αφού ένιωθα ότι ήμουν ευπρόσδεκτη σε κάθε είδους κύκλο και οι επιλογές που έκανα ήταν από όλων των ειδών τους ανθρώπους, έχοντας πάντα στο μυαλό μου το ρητό του πατέρα ότι «κάθε άνθρωπος έχει κάτι να σου προσφέρει». Όσο για σχέσεις, η τύχη μου έφερε τους κατάλληλους ανθρώπους στις κατάλληλες στιγμές και έτσι οι τρεις σχέσεις που είχα μέχρι τώρα μόνο καλά μου έχουν αφήσει και το παράδοξο

είναι ότι κανένας από τους τέσσερις μας δεν έχει κανένα απωθημένο. Βλέπεις η δίψα μου για νέες εμπειρίες κράτησε τις σχέσεις σε χαλαρά επίπεδα χωρίς αυτό να με περιορίζει να δοθώ ολοκληρωτικά. Απλά είμαι ακόμα στη φάση και μαζί και μόνη. Το «μόνη» αν και έδειχναν όλοι να το καταλαβαίνουν και να το δέχονται στην αρχή, στην πορεία τους χαλούσε, με τα γνωστά επακόλουθα.

Αφού λοιπόν τελείωσα αισίως και τη γυμναστική ακαδημία με ειδικότητα στο τένις, άθλημα που αγαπάω από εννέα χρονών όταν πήρα ως δώρο γενεθλίων την πρώτη μου ρακέτα, οι δικοί μου, επειδή δεν ήθελαν η κορούλα τους να ψήνεται στον ήλιο για να μαθαίνει σε δέκα γιάπηδες πως να χτυπάνε ο ένας τον άλλο με ένα μπαλάκι, αποφάσισαν να βοηθήσουν να βρω δουλειά, μέχρι να διοριστώ σε σχολείο.

Ο ξάδελφος μου ήταν η πρώτη και μάλλον τελευταία πόρτα που χτυπήσαμε διότι η συμπάθεια μεταξύ μας ήταν αμοιβαία και η ιδέα να δουλεύω με ένα «παιδί αστέρι» όπως μου περιέγραψε το συνέταιρό του, μου φάνηκε αρκετά καλή έστω και αν ξεκινούσα ως ιδιαίτερα του στην αρχή όπως μου είπε. Η πρώτη μου εντύπωση από την ξενάγηση του Γιάννη στους χώρους της εταιρείας, ήταν ότι το γούστο εδώ μέσα έχει βάλει το χεράκι του και στο άψυχο αλλά και στο έμψυχο υλικό. Τα βλέμματα βέβαια των αρσενικών συνεργατών ήταν κάτι παραπάνω από εγκάρδια και αρκετές φορές πολύ πιο χαμηλά από το ύψος των ματιών μου, σε σημείο να αναρωτηθώ εάν το μήκος της φούστας ήταν σωστό για την πρώτη μέρα στην καινούργια μου δουλειά. Αυτό πάντως το «από 'δώ η ξαδέλφη μου η Αφροδίτη, και συνεργάτης μας από σήμερα» που έλεγε συνεχώς ο

Γιάννης, σαν να άπλωνε μια ασπίδα προστασίας γύρω μου. Μου έδινε την αυτοπεποίθηση που χρειαζόμουν για την περίσταση».

«Επειδή ξέρω τι «μούρνταρους» έχουμε εδώ, θεώρησα σκόπιμο να ξεκαθαρίσω αμέσως το ζήτημα της συγγένειας για να μην έχεις προβλήματα».

«Μην ανησυχείς για 'μένα Γιαννάκη μου, σ' αυτά τα πάω μια χαρά, με τα καινούργια προγράμματά σας στους υπολογιστές δεν ξέρω τι θα κάνω».

«Αυτά με τα οποία θα ασχολείσαι στην αρχή είναι τόσο απλά, που ένα γατί σαν κι εμένα τα μαθαίνει αμέσως. Εξάλλου την πρώτη εβδομάδα για καμιά ώρα μετά τη δουλειά θα κάθεται μαζί σου ο Πέτρος που γνώρισες, για να σου δείξει τα βασικά».

«Ο Πέτρος λοιπόν θα την πληρώσει τη νύφη».

«Με τη νύφη τι γίνεται; Θα ακούσουμε κανένα νέο από σένα;»

«Πολύ νωρίς ακόμα. Εσύ που βιάστηκες τι κατάλαβες;»

«Έλα ντε...».

- 7 -

«Το γραφείο μου είναι έξω δεξιά από τη βαριά πόρτα του συνεταίρου που δεν είχα ακόμα τη τιμή να γνωρίσω, παρά μόνο να ακούσω νωρίς το πρωί. Το δικό του όμως γραφείο είναι όπως το φανταζόμουν. Τα μεγάλα παράθυρα με τα μισοσηκωμένα μαύρα στόρια στην αριστερή πλευρά του χώρου, έχουν μία φανταστική θέα από ψηλά στη θάλασσα,

με φόντο απέναντι το λιμάνι της Καστέλας, ενώ το τεράστιο ξύλινο γραφείο σε συνδυασμό με τους μαύρους δερμάτινους καναπέδες δίνουν μία αίσθηση κύρους, που συμπληρώνεται από μία σκούρα μονόχρωμη μοκέτα στο χρώμα του άνθρακα. Τα μηχανήματα πάνω και γύρω από το γραφείο σπάνε λίγο τη «δικηγοριστική ατμόσφαιρα» δίνοντας στο χώρο τον δυναμισμό που εκπέμπει συνήθως η τεχνολογία στον απλό άνθρωπο.

Οι πρώτες μου αμφιβολίες είχαν διαλυθεί και είχα ήδη αρχίσει να εξοικειώνομαι με το χώρο, ειδικά μετά από μία επίσκεψη στην πεντακάθαρη τουαλέτα, όταν γυρίζοντας στο γραφείο μου άκουσα κάποιον να μιλάει στο τηλέφωνο από το δωμάτιο πίσω μου. Πρέπει να τον κοιτούσα σαν χαζή από την πόρτα, κρίνοντας από το χαμόγελό του, αλλά η αλήθεια είναι ότι κοιτούσα τα πιο εκφραστικά μάτια που έχω δει σε άνθρωπο. Το καινούργιο περιβάλλον σε συνδυασμό με την προεργασία που είχα κάνει γι' αυτή τη συνάντηση, φόρτισαν τόσο πολύ την πρώτη αυτή ματιά, που αναπόφευκτα ένιωσα τελείως ηλίθια. Ήταν σαν η δυναμική αυτής της σχέσης, όποια και αν εξελισσόταν να είναι στο μέλλον, να με έβαλε κατευθείαν στο δεύτερο σκαλί. Από το πρώτο σκαλί με κοίταζε ο Κωνσταντίνος, προσπαθώντας να μου δώσει κουράγιο με το χαμόγελό του, ενώ εγώ ήμουν σίγουρη ότι κάποιο αόρατο πόδι είχε περάσει το στομάχι μου για μπάλα ποδοσφαίρου».

- 8 -

«Από 'δώ η Αφροδίτη από 'δώ ο Κωνσταντίνος. Αυτά τα ξέρετε ήδη φαντάζομαι».

Χειραψία σταθερή και ζεστή. Είχε ήδη αποκτήσει την αυτοκυριαρχία που ήταν φανερό ότι έχασε μόλις πρωτοκοιταχτήκαμε.

«Ο Κωνσταντίνος ξαδελφούλα από σήμερα αναλαμβάνει να σε ταλαιπωρεί για ένα οχτάωρο, τουλάχιστον!»

Ήταν πράγματι πολύ όμορφη. Μεγάλα σκούρα καφέ μάτια, ίσια ελληνική μύτη και στόμα με γεμάτα χείλη, ενώ το χαμόγελό της αποκάλυπτε μία άσπογη οδοντοστοιχία και έναν άνθρωπο πολύ πρόσχαρο και ανοιχτό.

«Καλώς μας ήρθες. Ο ξάδελφος σου μας έχει πει τα καλύτερα για σένα».

«Με αρκετές υπερβολές φαντάζομαι...».

Ο Γιάννης μετά από λίγο αποχώρησε με ένα «Εμένα δεν νομίζω να με χρειάζεστε» και η Αφροδίτη κάθισε απέναντι μου σταυρώνοντας τα πόδια της όσο πιο διακριτικά μπορούσε.

Η συζήτηση που ακολούθησε με έκανε να νιώσω ότι πίσω από την ομορφιά υπήρχαν και όλα τα προσόντα για να καλύψει τις ανάγκες του γραφείου. Ίσως και προοπτικές για επαφές και με πελάτες. Της εξήγησα στα γρήγορα το τηλεφωνικό σύστημα όσο για τις λεπτομέρειες τις αφήσαμε στον Πέτρο για αργότερα.

«Εύχομαι να σου αρέσει εδώ...».

«Και εγώ ελπίζω να μείνετε ευχαριστημένος».

«Την πρώτη ευχαρίστηση θα μου τη δώσεις εάν μου μιλάς στον ενικό, όσο για το τένις που μου ανέφερε ο Γιάννης, πρέπει να ξεθάψω τη ρακέτα μου και να σε αντιμετωπίσω κάποια στιγμή».

«Όποτε θέλεις Κωνσταντίνε».

Σηκώθηκα να την συνοδεύσω μέχρι την πόρτα και ξαφνικά η δουλειά στο γραφείο μου φάνηκε αρκετά πιο ενδιαφέρουσα με την Αφροδίτη ιδιαιτέρα μου. Ίσως η αιώνια τάση του αρσενικού να εντυπωσιάσει το ελκυστικό θηλυκό. Η δουλειά με απορρόφησε εντελώς για τις επόμενες τρεις ώρες όταν η Αφροδίτη μου ανακοίνωσε την άφιξη της καλής μου.

«Να περάσει...».

Ήμουν περίεργος να ακούσω την πρώτη της εντύπωση για την Αφροδίτη. Η Μίρνα δεν κρίνει ανθρώπους και γενικά είναι καλή και ευγενική με όλους. Όταν κάποιος προσπαθεί να την πιέσει με οποιονδήποτε τρόπο η Μίρνα απλά δεν είναι εκεί. Ακόμα και όταν ασχολούνται καλοπροαίρετα μαζί της, εκείνη ξεφεύγει πάντα με κάποιο τρόπο, που δεν έχω καταλάβει ακόμα, και η συζήτηση γυρνάει αλλού.

«Καλώς το μωρό μας!» Με το που την είδα στην πόρτα ένιωσα για ακόμα μία φορά την τεράστια απόσταση που την χωρίζει από οποιαδήποτε άλλη έχω γνωρίσει εγώ και πιθανόν δεκάδες άλλοι θαυμαστές της. Δεν είναι τόσο η ομορφιά, όσο η εντύπωση πως έχει ήδη κατακτήσει τους όποιους στόχους της ζωής και χαίρεται γαλήνια το τώρα μέσα στην απόκοσμη λάμψη της.

«Το μωρό σας πεινάει για αυτό κλείσε τηλέφωνα και

μηχανάκια και πάμε να το χορτάσεις. Πώς την λένε την καινούργια σου γραμματέα;»

«Αφροδίτη».

«Το κατάλληλο όνομα στον κατάλληλο άνθρωπο. Γνήσια ελληνική ομορφιά...».

«Και απ' ότι φαίνεται είναι και αρκετά ξύπνια».

Έσκυψε στο κάθισμα πάνω μου με φίλησε απαλά και κοιτάζοντάς με στα μάτια με ρώτησε

«Σου αρέσει;»

«Ό,τι και να σου απαντήσω το ίδιο σου κάνει, οπότε διάλεξε μόνη σου μία απάντηση».

«Διαλέγω το ότι σου αρέσει πολύ και ξυπνάω την γάτα μέσα μου για επίθεση...».

Το δεύτερο φιλί της μπορούσε να καταλήξει σε θερμό επεισόδιο εντός γραφείου εάν δεν μας διέκοπτε το χτύπημα της Αφροδίτης στο εσωτερικό τηλέφωνο.

«Σας ζητούν από την Εθνική Τράπεζα στη γραμμή 2».

«Αφροδίτη βγαίνω για φαγητό. Όποιος πάρει είμαι εκτός για τις επόμενες δύο ώρες».

Βγαίνοντας με την Μίρνα έκανα τις σχετικές συστάσεις παρακολουθώντας το βλέμμα της Μίρνας μήπως και διακρίνω κάτι που να θυμίζει ζήλια ή κάτι ανάλογο. Η Μίρνα ήταν ήδη πίσω στον κόσμο της ενώ αντίθετα η Αφροδίτη είχε ένα χρωματάκι στα μάγουλά της που πρόδιδε την αμηχανία της. Ο παλιός «κάμαξ» θα είχε πιάσει γεμάτα και θα προχωρούσε βέβαιος προς το στόχο του.

Το φαγητό εξελίχθηκε τελικά σε βόλτα στο Σούνιο στη γνωστή ψαροταβέρνα, όπου μας ήξεραν πλέον καλά. Το ψάρι μόνο που δεν σπαρταρούσε μέσα στο λαδολέμονο.

Ο μεσημεριανός ήλιος και το καλό κρασί με έφεραν σε κατάσταση απόλυτης χαλάρωσης και ευφορίας. Η Μίρνα σε τέτοιες στιγμές είναι σαν τα συγκοινωνούντα δοχεία. Απλά όταν εγώ πετύχω να χαλαρώσω τελείως, αμέσως βρισκόμαστε στο ίδιο μήκος κύματος.

«Πάμε ταξιδάκι τα Χριστούγεννα;»

Ξεκόλλησα το βλέμμα μου από τα χιλιάδες λαμπάκια που αναβόσβηνε ο ήλιος στο δικό του δέντρο πάνω στη θάλασσα και κοίταξα το προφίλ της με φόντο το απέραντο γαλάζιο.

«Ναι αμέ...».

«Θα είναι η Χρύσα με τον Κυριάκο στο Σάλζμπουργκ στην Αυστρία και σκεφτόμουν να το συνδυάζαμε με σκι».

«Καλό ακούγεται».

«Θα μπούμε μετά Internet να το ψάξουμε».

Όταν γυρίσαμε στην Γλυφάδα είχε βραδιάσει για τα καλά. Άφησα την Μίρνα σπίτι της να κάνει τα διαλογιστικά της με την ησυχία της και πήγα προς αναζήτηση παπαγαλοτροφής για το Γάντζο. Φυσικά ως καλός μπαμπάς, του πήρα το ακριβότερο κουτί με τις χίλιες και μία βιταμίνες, χώρια τις σκάλες και τα μπιχλιμπίδια που του αγόρασα για να περνάει την ώρα του. Παραξευέτηκα όταν τον είδα ξύπνιο βραδιάτικα αλλά σκέφτηκα ότι ίσως είναι εξαιτίας της έλλειψης τροφής. Συνήθως πέφτει για ύπνο ακριβώς με τη δύση αφού μουρμουρίσει κανένα μισάωρο πριν.

«Κωνσταντίνε!»

«Ναι Γάντζο... ήρθε ο μπαμπάς σου και σου έφερε και φρέσκο φαγάκι».

Εκείνη την στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο από το γραφείο μου και φεύγοντας για να το σηκώσω άκουσα το Γάντζο πίσω μου να λέει:

«Άσε το τηλέφωνο και έλα λίγο να σου πω!»

Έμεινα άγαλμα. Γύρισα σιγά σιγά λες και θα μου πετούσε ο παπαγάλος τίποτα μέσα από το κλουβί, και τον κοίταξα μην πιστεύοντας ακόμα αυτό που είχα ακούσει. Μετά από ένα ολόκληρο λεπτό, που μου φάνηκε σαν αιωνιότητα, κατάφερα να ξεστομίσω ένα «Ε;»

«Πρέπει να σου μιλήσω... μην τρομάξεις βγάλε με από το κλουβί και πάμε να καθίσουμε στο σαλόνι και θα σου τα εξηγήσω όλα».

Τώρα δεν υπήρχε πλέον περιθώριο να μην πιστέψω στα μάτια μου και στα αυτιά μου. Μου είπε τρεις συνεχόμενες προτάσεις με απόλυτη λογική και μάλιστα σε άπταιστα Αγγλικά. Συνέχισα να τον κοιτάζω ακίνητος λες και κάποιος με είχε καρφώσει στο πάτωμα. Δεν ήξερα καν αν αυτό που ένιωθα ήταν φόβος, έκπληξη ή απλά αντιμετώπιζα μιαν άλλη πραγματικότητα στην οποία δεν ήμουν καν παρών. Πάντως σίγουρα ένιωθα την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή και τα ρούχα μου να καταπιέζουν όλες μου τις τρίχες που είχαν γίνει κάγκελο.

«Τι εννοείς;» Ηλίθια ερώτηση σκέφτηκα, μάλλον κέρδιζα χρόνο.

«Δεν νομίζω ότι εννοώ τίποτα παραπάνω από όσα είπα. Βγάλε με από το κλουβί και θα σου εξηγήσω. Εάν αισθάνεσαι πιο άνετα μπορώ να σου εξηγήσω και από 'δώ αλλά έλεγα να κάνω και καμιά βόλτα τώρα που γύρισες να ξεμουδιάσω».

Αφού συνέχισε να βλέπει για λίγο το άγαλμά μου συνέχισε με την αστεία λαρυγγική του φωνή στον ίδιο ακριβώς τόνο.

«Ωραία άκου τα βασικά. Ο σκύλος που μιλούσε χτες στην τηλεόραση, όπως άκουσες κι εσύ, αυτή τη στιγμή τραβάει πάλι τα πάνδεινα, γι' αυτό αποφάσισα να μετοικήσω και να πάρω για λίγο τη θέση του Γάντζου σου. Εάν με ρωτήσεις γιατί από όλα τα ζώα του πλανήτη διάλεξα τον παπαγάλο σου, είναι μεγάλη ιστορία και θα την πούμε σίγουρα στο σαλόνι, αφού κουνηθείς απ' τη θέση σου, κλείσεις το στόμα σου και έρθεις μέχρι εδώ να μου ανοίξεις».

Άρχισα να επανέρχομαι στην πραγματικότητα και συνειδητοποίησα σιγά σιγά ότι δεν είναι καμιά τίγρης μέσα στο κλουβί, αλλά ένας παπαγάλος που δεν μπορεί παρά μόνο να με τσιμπήσει εάν του τη δώσει. Πλησίασα το κλουβί με μεγάλη επιφυλακτικότητα και του άνοιξα την πορτούλα με μηχανικές σχεδόν κινήσεις, χωρίς να είμαι σίγουρος για το αν κάνω το σωστό. Ο Γάντζος πιάστηκε με το ράμφος και το ένα πόδι από την πορτούλα και αφού στηρίχτηκε καλά με κοίταξε περιμένοντας.

«Μήπως περιμένεις να πετάξω με το ένα φτερό;»

Το ένα φτερό του το κούρευα λίγο για να μπορώ να τον έχω και έξω από το κλουβί, χωρίς να πετάει μέσα στο σπίτι και τραυματιστεί, αλλά σε μία στιγμή σαν και αυτή ήμουν έτοιμος να τον δω ακόμα και να διακτινίζεται στο σαλόνι. Ανέβηκε στον δείκτη του δεξιού χεριού μου, το οποίο πρέπει να παραδεχτώ ότι έτρεμε αρκετά, ενώ η πορεία μέχρι το σαλόνι μου φάνηκε μεγαλύτερη από κάθε άλλη

φορά.

«Βάλε με στη ξύλινη καρέκλα και κάτσε απέναντι».

Ακολούθησα τις υποδείξεις του και έκατσα απέναντί του. Με το που τον κοίταξα πάλι, μια παράλογα λογική σκέψη πέρασε από το μυαλό μου, με αποτέλεσμα να με πιάσει ένα νευρικό γέλιο, που τελικά ήταν και δείγμα ότι είχα αρχίσει να συνειδητοποιώ ότι δεν ονειρευόμουν.

«Πρώτη φορά μου λέει ένα πουλί τι να κάνω, εκτός από το δικό μου».

«Εσένα καλά σου ήρθε. Εξάλλου ο Γάντζος σου μιλούσε και πριν. Σκέφτεσαι να σου μιλούσε ο σκύλος σου, όπως έπαθε ο φουκαράς ο υπάλληλος του τηλεοπτικού δικτύου;»

«Αυτός που είχε το λυκόσκυλο;»

«Ναι. Έτρωγε στο σαλόνι του μπροστά στην τηλεόραση, όταν όσο πιο ήρεμα μπορούσα του ζήτησα να αλλάξει κανάλι. Έφτυσε τη μπουκιά του πάνω μου, και άρχισε να τρέχει χωρίς να τραβήξει καν το τραπεζάκι με τα πιάτα από μπροστά του. Καταλαβαίνεις τι έγινε...».

«Δεν μπορώ πάντως ακόμα να το πιστέψω ότι συμβαίνει αυτό που συμβαίνει».

«Σε λίγο θα το συνηθίσεις».

«Μα καλά, γιατί διάλεξες τον παπαγάλο μου;»

Άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω στο κεφαλόξυλο της καρέκλας, εξετάζοντας το περιβάλλον για λίγο πριν απαντήσει.

«Θα στα πω όσο πιο απλά γίνεται. Έχει να κάνει με την Μίρνα».

«Με την Μίρνα;» φώναξα χωρίς καν να το καταλάβω.

«Ναι, βρίσκεται στους τελευταίους κύκλους ύπαρξης και

πρέπει να την βοηθήσω, χωρίς όμως να την επηρεάσω και εδώ χρειάζομαι τη βοήθεια σου».

«Εγώ; τι μπορώ να κάνω εγώ;»

«Ξέχνα λίγο το εγώ. Από την εμπειρία αυτή θα δεις και θα νιώσεις πράγματα που δεν φαντάζεσαι καν ότι υπάρχουν μέσα σου. Ό,τι γίνει, να ξέρεις ότι γίνεται για καλό και χρειάζεται πίστη και αγάπη. Είσαι καλός άνθρωπος και γι' αυτό είναι ευτυχισμένη κι εκείνη μαζί σου. Απλά είναι πολύ πιο συνειδητή και πολλές φορές δεν μπορείς καν να την ακολουθήσεις. Αλλά μπορείς τώρα να την βοηθήσεις. Και όχι μόνο εκείνη αλλά και τον κόσμο ολόκληρο. Θα σου τα πω περιληπτικά και μετά ρωτάς ό,τι θες. Η Μίρνα πρέπει να έρθει σε επαφή με το άλλο της μισό, το οποίο ξέρω ότι θα σε στενοχωρήσει, αλλά δυστυχώς δεν είσαι εσύ. Αυτή η επαφή πρέπει να είναι τυχαία για τους δύο τους, αλλά επειδή δεν θα γίνει ποτέ από μόνη της, για λόγους που χρειάζεται πολύς χρόνος για να τους αναλύσουμε, πρέπει να βοηθήσεις εσύ. Η ιστορία...».

«Για μισό λεπτάκι. Μου λες δηλαδή ότι πρέπει να βοηθήσω την γυναίκα που αγαπάω να βρει κάποιον άλλο;»

«Σου ξαναλέω να αφήσεις τον εγωισμό σου για λίγο και να με αφήσεις να τελειώσω».

«Για λέγε να δούμε...».

«Μία ένωση της Μίρνας με το άλλο της μισό, που βρίσκεται κι αυτός στους τελευταίους κύκλους της επίγειας ζωής του, πιθανόν να φέρει έναν απόγονο, που ίσως καταφέρει να αποτρέψει την καταστροφή του πλανήτη, από τον σημερινό σύγχρονο άνθρωπο».

«Πρόσεξε να σου πω τι γίνεται. Γύρισα σπίτι μου να

κοιμηθώ και βρέθηκα ξαφνικά στο σαλόνι μου να συζητάω με ένα πουλί, το οποίο ισχυρίζεται ότι εάν δεν τα φτιάξει η Μίρνα και ένας άγνωστος με τη βοήθειά μου, θα καταστραφεί η γη. Καλά τα λέω ή είναι ώρα να ξυπνήσω;»

«Κλείσε τα μάτια σου».

«Γιατί; Κρυφτούλι θα παίξουμε;»

«Σε παρακαλώ σταμάτα να είσαι δύσπιστος και κλείσε τα μάτια σου. Χαλάρωσε και άσε να σου μεταφέρω εικόνες που θα συμβούν μετά από είκοσι με εικοσιπέντε χρόνια, με πιθανότητα απόκλισης λιγότερο από δέκα τα εκατό».

Η εμπειρία ήταν συγκλονιστική. Δεν ήταν μόνο οι εικόνες της καταστροφής που έβλεπα, ένιωθα και όλο τον πόνο του πλανήτη σαν να ήταν ζωντανός οργανισμός. Ο ίδιος ο άνθρωπος, παρατηρητής του ολοκαυτώματος που προκάλεσε, δεν είχε πλέον την επιλογή να επανορθώσει. Ο πυρηνικός όλεθρος ήταν γεγονός και η γη γυρνούσε σαν ένα τεράστιο πληγωμένο ζώο περιμένοντας τον αναπόφευκτο θάνατό της. Μία νέα Ατλαντίδα εξελισσόταν μπροστά στα μάτια μου και ήταν σαν να βρισκόμουν ταυτόχρονα παντού. Ζούσα ολόκληρα χρόνια σε ελάχιστες στιγμές. Όταν άνοιξα τα μάτια μου ήξερα ότι αυτός που ήταν απέναντι μου, όποιος και αν ήταν, μου έλεγε όλη την αλήθεια καθαρά και ήρεμα. Είχα πειστεί μέσα σε ελάχιστα λεπτά ότι θα βοηθούσα, οποιοδήποτε κι αν ήταν το τίμημα.

«Ποιος ηλίθιος ξεκίνησε τέτοιο μακελειό;»

«Δεν έχει σημασία. Την ευθύνη δεν την έχει μόνο αυτός που δίνει την εντολή. Ο άνθρωπος χρησιμοποίησε τις γνώσεις που απέκτησε, ενάντια στην ίδια του τη φύση, αγνοώντας τον πόνο και το κακό που άμεσα ή έμμεσα

δημιούργησε γύρω του. Κινήθηκε κόντρα στο θάνατο προσπαθώντας με κάθε τρόπο να γαντζωθεί από τη ζωή για να τον αποφύγει, παραβλέποντας ότι θάνατος και ζωή είναι ένα. Με τη μία του πλευρά κατεστραμμένη, κανένα νόμισμα δεν έχει αξία. Ότι κάνει ο καθένας σας στη ζωή για να συσσωρεύσει αγαθά, να ξεχωρίσει, να δοξαστεί και να εξουσιάσει, δεν είναι παρά ο τρόπος που ζητάει από το θάνατο να τον αντιμετωπίσει διαφορετικά. Πώς είναι δυνατόν ο μεγάλος και τρανός να έχει την ίδια αντιμετώπιση μπροστά στο θάνατο με ένα ζητιάνο; Και όμως είναι. Μόνο ο συνειδητός άνθρωπος ολοκληρώνει ήρεμα τον κύκλο του στη ζωή και μετά ξεκουράζεται όσο ακριβώς χρειάζεται για να ξαναγυρίσει ανανεωμένος, χωρίς να προκαλεί τέτοιου είδους καταστροφές. Επειδή όμως έχουν απομείνει ελάχιστοι από αυτούς, το τίμημα θα είναι αυτό που είδες».

«Και με τον Θεό τι γίνεται; Υπάρχει;»

«Ο Θεός είναι καθαρή αγάπη, που συμπαντικά μεταφράζεται σε σωστά συντονισμένη ενέργεια. Όταν με απλά λόγια έρχεσαι στο κέντρο σου και σταματήσεις το μυαλό και οτιδήποτε άλλο να σε απασχολεί, τότε νιώθεις ότι συντονίζεσαι με αυτή την ενέργεια και αυτό είναι Θεός. Μπορεί να περάσεις από πολλές ζωές και δοκιμασίες, αλλά ο τελικός προορισμός είναι να βρεθείς και να αφεθείς σ' αυτή τη μορφή ενέργειας, όπου όλα είναι αγάπη. Εδώ ακόμα και τα αντίθετα ενώνονται. Τα αντίθετα έχουν νόημα μόνο σαν κινητήριο δύναμη για το ταξίδι. Δύο αντίθετοι πόλοι δημιουργούν ενέργεια. Το φως και το σκοτάδι εναλλάσσονται συνέχεια για να σε βοηθούν να κινείσαι

μέσα στο χρόνο. Ο άντρας και η γυναίκα με την ένωσή τους δημιουργούν ζωή. Όλα τα αντίθετα είναι πάντα και συμπληρωματικά. Το ένα δίνει νόημα στο άλλο. Την έννοια φως την καταλαβαίνεις σαν έλλειψη σκοταδιού και το αντίστροφο. Στο τέλος του ταξιδιού τα αντίθετα δεν έχουν νόημα ύπαρξης. Δεν χρειάζεσαι καμία δύναμη να σε κινεί πλέον. Έχεις φτάσει στον προορισμό σου».

«Σαν να ακούω την Μίρνα να μιλάει. Μου έρχονται χίλιες ερωτήσεις μαζί, αλλά ας συγκεντρωθούμε στο ζητούμενο. Για να είμαι ειλικρινής μαζί σου, η Μίρνα είναι ότι καλύτερο έχω αυτή τη στιγμή στη ζωή μου. Δεν ξέρω πως θα τα καταφέρω σ' αυτό που μου ζητάς».

«Μην ανησυχείς. Έχω τα σχέδιά μου. Απλά δώσε μου λίγο χρόνο να τα οργανώσω όλα και φυσικά μην πεις κουβέντα σε κανένα για όλα αυτά. Ειδικά η Μίρνα δεν πρέπει να ξέρει τίποτα. Όσο για 'μένα δεν θα είμαι συνέχεια στη θέση του Γάντζου, αλλά όταν είμαι θα σε ειδοποιώ για να μην έχουμε εκπλήξεις. Πήγαινε με τώρα πίσω».

«Τις προηγούμενες ζωές σου τις θυμάσαι;»

«Σ' αυτό το στάδιο που βρίσκομαι κανονικά δεν έπρεπε να είμαι εδώ ούτε καν σαν ενέργεια, απλά βρήκα ένα τρόπο να αιωρούμαι μέσα στο χρόνο καταργώντας την υπόστασή του, με αποτέλεσμα να κινούμαι μπρος και πίσω μέχρι να φέρω σε πέρας την αποστολή που έθεσα από μόνος μου σ' εμένα».

«Ας πούμε ότι σε κατάλαβα...».

Πριν ανέβει πάνω στο χέρι μου έσκυψε και χάραξε με το ράμφος του το πάνω μέρος του ξύλινου σχεδίου της

καρέκλας.

«Αυτό τι είναι;»

«Αύριο όταν ξυπνήσεις, επειδή εγώ θα λείπω και εσύ θα αμφιβάλεις για αυτά που έγιναν τώρα, έλα ρίξε μια ματιά σ' αυτό το σημάδι».

«Πάλι καλά που δεν μου κουτσούλισες το χαλί».

«Το ότι δε χάνεις το χιούμορ σου τέτοιες ώρες σημαίνει ότι είσαι ο άνθρωπός μου».

«Και εσύ ο παπαγάλος μου ήσουν και κοίτα που βρέθηκα. Το έλεγα ότι δεν είμαι για κατοικίδια εγώ».

Το τελευταίο κακάρισμα που έβγαλε αφού ήταν πλέον μέσα στο κλουβί ήμουν σίγουρος ότι ερχόταν από τον Γάντζο.

Μετά από τέσσερις ώρες άκαρπης προσπάθειας να κοιμηθώ, πριν ακόμα χαράξει ήμουνα στο σαλόνι σαν «Θωμάς», με το δάχτυλο στο σημάδι του επιστροφέα πάνω στην καρέκλα. «Αυτό κι αν είναι αλλαγή στη ζωή μας» σκέφτηκα. Βυθίστηκα στην πολυθρόνα και με τις πρώτες γουλιές καφέ το μυαλό μου άρχισε να ταξιδεύει στο παρελθόν με την Μίρνα.

Όταν είχε φύγει με την παρέα της από την Σαντορίνη ένιωθα τόσο γεμάτος που προσπαθούσα να είμαι μόνος μου στο νησί όσο περισσότερο γινόταν. Δεν είχε να κάνει με μοναξιά, αλλά με μία μοναχικότητα που την αναζητούσα όπως ο αλκοολικός το ποτό. Πήγαινα ατελείωτες βόλτες με τη μηχανή χωρίς να σκέφτομαι, απλά έχοντας το συναίσθημα της ύπαρξής της παντού γύρω και μέσα μου. Τα μηνύματα και τα τηλέφωνα που ανταλλάζαμε είχαν τέτοια ενέργεια, που μας απογείωναν. Πολλές φορές

δεν χρειαζόταν καν να μιλάμε. Τα κενά ανάμεσα στις προτάσεις ποτέ δεν μας άγχωσαν. Ποτέ δεν χρειάστηκε να τα γεμίσουμε με ανούσιες τυπικότητες. Είχα γυρίσει πρώτος στην Αθήνα και είδα την καθημερινή μου ζωή σε γραφείο και σπίτι με τελείως διαφορετικά μάτια. Όλα ξαφνικά γύρω μου έλαμπαν, μαζί τους και εγώ ο ίδιος, όπως μου έλεγαν τα κοντινά μου πρόσωπα.

Δεν ήθελε να συναντηθούμε στο λιμάνι όταν γύρισε, με αποτέλεσμα η αγωνία μου να κρατήσει μέχρι το ίδιο βράδυ που με είχε καλέσει για φαγητό στο σπίτι της. Όταν άνοιξε την πόρτα δεν προλάβαμε να πούμε τίποτα. Την πήρα στην αγκαλιά μου, μπήκαμε στο σπίτι και δεν μπορούσαμε να χορτάσουμε ο ένας τον άλλο με κανένα τρόπο. Όλες οι αισθήσεις στο αποκορύφωμά τους, για ώρες ολόκληρες απίστευτης ευτυχίας. Ήμουν σίγουρος ότι είχα βρει την αδελφή ψυχή μου. Μέχρι σήμερα.

Τώρα έπρεπε να χωνέψω ότι η αδελφή ψυχή της είναι κάποιος άλλος και όχι μόνο αυτό, αλλά θα πρέπει να βοηθήσω να βρεθεί κιόλας. Το βλέμμα μου έπεσε και πάλι στο σημάδι λες και αν το κοίταζα καμιά δεκαριά φορές ακόμα, θα μου έκανε τη χάρη να εξαφανιστεί, μαζί με όλα όσα είχα βιώσει λίγες ώρες πριν. Μετά από αρκετή ώρα αποφάσισα να ξεκολλήσω με ένα παγωμένο μπάνιο. Πριν ξεκινήσω για το γραφείο άλλαξα το νερό και το φαί του Γάντζου ο οποίος δεν έδειχνε να έχει ανησυχήσει καθόλου με τα χτεσινά. Άραγε τι να κάνει όταν μπαίνει ο άλλος μέσα; Αυτός που πάει; Διπλοθεσίτης ο Γάντζος σκέφτηκα και γέλασα μόνος μου μέσα στη μαυρίλα που σκέπαζε την ψυχή μου.

Άρχισα να φτιάχνω μια ολόκληρη λίστα με ερωτήσεις στο μυαλό μου για την επόμενη συνάντηση με τον επιστροφέα. Μπήκα στο γραφείο πετώντας ένα πιχτικό καλημέρα στην Αφροδίτη και ζητώντας απόλυτη σιγή τηλεφώνων για την πρώτη ώρα. Όταν μπήκε ο Γιάννης στο γραφείο μου, με βρήκε στην πολυθρόνα σε κατάσταση διάλυσης.

«Τι έπαθες ρε Κωνσταντίνε;»

«Και να σου πω δεν θα με πιστέψεις...».

«Για κάνε μια προσπάθεια».

Με τον Γιάννη είμαστε από παιδιά μαζί και με ξέρει καλύτερα και από την μάνα μου οπότε δεν θα μπορούσα να του πω ψέματα, αλλά πως θα μπορούσα να του πω και την αλήθεια;

«Κάτσε και άκου...».

Δε με διέκοψε ούτε μία στιγμή μέχρι που του είπα και για το σημάδι που έλεγξα τόσες φορές σήμερα το πρωί.

«Να σε ρωτήσω αν ξεκίνησες τα ναρκωτικά ή μήπως πιέζεσαι πολύ εδώ στο γραφείο και είναι καιρός για αδειούλα;»

«Δεν σου είπα ότι δεν θα με πιστέψεις;»

«Καλά και ο Γάντζος το πρωί τι έκανε;»

«Ό,τι κάνει κάθε μέρα. Σκέτο πουλί με φτερά. Μάλιστα δεν έβγαλε ούτε μιλιά. Τα είπε όλα μαζεμένα ο άλλος χτες».

«Έλα ρε Κωνσταντίνε. Και τι θα κάνεις τώρα;»

«Τι να κάνω; Θα περιμένω. Μπορώ να κάνω και τίποτα άλλο;»

«Με την Μίρνα;»

«Αυτό σκέφτομαι συνέχεια. Εάν της μιλήσω, ο τύπος

μου είπε ότι θα την επηρεάσω και μετά χαλάει η συνταγή. Γιάννη αυτά που είδα όταν έκλεισα τα μάτια μου ήταν υπεραρκετά για να με πείσουν ότι τα πράγματα είναι σοβαρά».

«Ρε συ Κωνσταντίνε είσαι σίγουρος ότι είσαι καλά και δεν τα ονειρεύτηκες;»

«Μακάρι να ήταν όνειρο ρε Γιάννη μου. Μακάρι».

«Άσε να το σκεφτώ λίγο και εγώ και κάτι θα βρούμε να κάνουμε».

«Μην αναφέρεις τίποτα σε κανένα. Ούτε καν στη γυναίκα σου».

«Μην ανησυχείς γι' αυτό. Ασχολήσου λίγο με τη δουλειά να ξεχαστείς και το μεσημέρι πάμε να φάμε να το συζητήσουμε».

Έκλεισε τόσο σιγά την πόρτα πίσω του, που φάνηκε σαν να μην ήθελε να τρομάξει τον τρελό. Σιγά μη με πίστεψε.

- 9 -

Οι επόμενοι δύο μήνες πέρασαν χωρίς κανένα απρόοπτο, σε σημείο να αναρωτιέμαι και ο ίδιος εάν όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα όνειρο. Ίσως να υπνοβάτησα κιόλας και να χάραξα την καρέκλα μόνος μου. Βαθιά μέσα μου όμως ήξερα τι είχα βιώσει και θυμόμουν και την παραμικρή λεπτομέρεια κάθε φορά που τα ξανασκεφτόμουν. Με τον Γιάννη τα συζήτησα κάνα δύο φορές ακόμα, γιατί εάν δεν μιλούσα και σε κανένα θα έσκαγα. Το ότι δεν με είχε πιστέψει ακόμα ήταν φανερό, αλλά και εγώ στη θέση του

κάπως έτσι θα αντιδρούσα. Όσο για την Μίρνα σε ένα μήνα φεύγαμε για Αυστρία οπότε θα είχα την ευκαιρία να είμαι μαζί της χωρίς το άγχος του πουλιού.

«Σας περιμένουν για το meeting».

Σήμερα η Αφροδίτη ήταν πραγματικά πολύ όμορφη. Είχε μαζέψει το μαλλί κότσο και φορούσε ένα γκρι σκούρο συνολάκι που τόνιζε διακριτικά το λεπτό κορμί της. Μάλλον για πρόεδρος μεγάλης εταιρείας έμοιαζε παρά για γραμματέας μου.

«Αφροδίτη τι θα έλεγες να χτυπήσουμε μερικές μπάλες αύριο το απόγευμα;»

Μου βγήκε τόσο αυθόρμητα που μόλις το είπα θυμήθηκα το ραντεβού της επομένης με το δικηγόρο. Πάντως το χρωματάκι στα μάγουλα της Αφροδίτης σαν να έγινε λίγο πιο έντονο.

«Πολύ ευχαρίστως. Πού λες να παίζουμε;»

Ο δικηγόρος μπορεί και να περιμένει...

«Θα τα κανονίσω εγώ. Εσύ απλά φέρε μαζί σου ότι χρειάζεσαι για να αλλάξεις και φέρε και καμιά ρακέτα παραπάνω μήπως δεν μπορέσω να ξεθάψω τη δική μου».

Κατά τη διάρκεια του meeting προσπαθούσα να ξεκαθαρίσω μέσα μου τι είδους κίνηση ήταν αυτή που μόλις είχα κάνει, αλλά τελικά αρκέστηκα στο ότι αφού βγήκε αυθόρμητα δεν χρειάζεται καμία παραπάνω ερμηνεία. Είτε το έκανα από αντίδραση στη μοίρα μου είτε όχι, κάτι μέσα μου έλεγε ότι αυτό ήταν το πρώτο βήμα αποδοχής αυτών που έζησα εκείνο το απόγευμα.

«Συμφωνείς Κωνσταντίνε;»

Από το ύφος του Γιάννη κατάλαβα ότι έπρεπε να

συμφωνήσω όπως και έπραξα, διότι δεν είχα ακούσει λέξη από όσα ειπώθηκαν.

Το απόγευμα με βρήκε μόνο στο σπίτι μετά από καιρό, αφού η Μίρνα θα έλειπε για τις επόμενες τρεις μέρες. Τελευταία κοιμόμουν συνέχεια σπίτι της με την αίσθηση του μελλοθάνατου που περιμένει να του ορίσουν ημερομηνία. Ήξερα ότι με αυτόν τον τρόπο βασάνιζα τον εαυτό μου χειρότερα, αλλά από την άλλη δεν ήθελα να αφήσω να περάσει ούτε στιγμή χωρίς να είμαι μαζί της. Το ταξιδάκι που κανόνισε στους φίλους της στην Κρήτη, μάλλον ήταν επειδή άρχισα να την βαραίνω με την υπέρμετρη αγάπη που της έδειχνα αυτό το διάστημα.

«Έλα ρε Γάντζο να σου αλλάξω το νεράκι».

Του άνοιξα την πορτούλα και παραδόξως δεν έκανε καμία κίνηση να μου ορμήσει παρά μόνο τραβήχτηκε στη γωνία.

«Κωνσταντίνε η συνάντηση θα γίνει στην Αυστρία!»

Το είχα δουλέψει τόσο πολύ στο μυαλό μου που σχεδόν δεν ταράχτηκα καθόλου. Άφησα το νερό στη θέση του και κράτησα την πορτούλα ανοιχτή για να βγει έξω.

«Όχι δεν χρειάζεται να βγω. Δύο πράγματα θέλω από 'σένα. Εκτός από τον Γιάννη και την γυναίκα του, που της το είπε ήδη, σε παρακαλώ μην το μάθει κανένας άλλος».

«Τι; Πότε της το είπε;»

«Την περασμένη Κυριακή στο εξοχικό τους μόλις κατέβηκαν για πρωινό, της τα είπε όλα. Ότι ανησυχεί για 'σένα και ότι μάλλον η Μίρνα σε έχει μπλέξει σε τίποτα ιεροτελεστίες και τα έχεις παίξει. Έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν την πολυκατάλαβαν, οπότε τα έριξαν σε εκείνη».

«Και τι πρέπει να κάνω λοιπόν;»

Η φωνή μου πρέπει να είχε μαραζώσει, γιατί ένιωσα μέχρι και το πουλί να με κοιτάει με συμπόνια.

«Θα επικοινωνήσω μαζί σου μόλις χρειαστεί να κάνεις κάτι. Ξέρω πως νιώθεις αλλά ξέρω επίσης ότι η αγάπη σου τις περισσότερες φορές δεν είναι κτητική και αφού την αγαπάς πραγματικά, αυτό που θα κάνεις θα σε ανεβάσει πολύ, ακόμα και στα ίδια σου τα μάτια. Για λόγους που δεν θα καταλάβεις ακόμα κι αν σου τους εξηγήσω, να ξέρεις ότι θα έχουμε μόνο μία ευκαιρία να τους κάνουμε να συναντηθούν. Απλά σε ενημερώνω ότι δεν υπάρχουν περιθώρια ελιγμών σε περίπτωση που μετανιώσεις».

«Είσαι σίγουρος ότι δεν υπάρχει κάτι άλλο να γίνει. Κάποιο άλλο ζευγάρι μήπως...».

«Δυστυχώς είναι μόνο οι δύο τους».

«Με εμένα δεν γίνεται δηλαδή;»

«Έχεις αρκετούς κύκλους να κάνεις ακόμη. Είναι απλό γεγονός. Έτυχε οι δύο τους να είναι έτοιμοι και έτυχε να χρειαζόμαστε όλοι τώρα τον απόγονό τους. Πρέπει να σε αφήσω τώρα...».

«Γιατί έχεις κανένα ραντεβουδάκι με καμιά φώκια στην Αλάσκα;»

«Καλό κουράγιο Κωνσταντίνε...»

Έσκυψε προς το μέρος μου και από τη τσιμπιά που μου έδωσε κατάλαβα ότι ο Γάντζος επανήλθε στη θέση του. Βυθίστηκα στην πολυθρόνα στο σαλόνι με την τηλεόραση ανοιχτή και το μυαλό μου στην Μίρνα. Συνέχεια έλεγα στον εαυτό μου ότι δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό που συμβαίνει αλλά η πραγματικότητα υπερίσχυε. Στο τέλος κουράστηκα να σκέφτομαι και βάλθηκα να ψάχνω

στην αποθήκη για τη ρακέτα μου. Όταν όλα είναι μαύρα συγκεντρώσου σε κάτι που μπορεί να σε ανεβάσει.

- 10 -

«Ο ίδιος το πρότεινε;»

«Ναι καλό μου. Προχτές μου ζήτησε να κανονίσω εισιτήρια για την Μίρνα για Κρήτη. Έχει φύγει για τρεις μέρες».

«Η Μαρία με έβλεπε πρώτη φορά τόσο ανεβασμένη. Έλαμπα ολόκληρη. Έχοντας γνωρίσει την Μίρνα ήξερα ότι δεν υπάρχει ελπίδα για τον Κωνσταντίνο και το είχα βγάλει από το μυαλό μου. Κάθε μέρα όμως που περνούσα κοντά του, ένιωθα έστω και μονόπλευρα το πόσο ταιριάζουμε. Δεν υπάρχει πελάτης που να μην είναι και φίλος του. Όλοι ήθελαν να συνεργαστούν μαζί του, γιατί έτσι όπως ήταν ανοιχτός, πρώτα τους κέρδιζε ως άνθρωπος και μετά γινότουσαν πελάτες. Το προσωπικό της εταιρείας τον υπερεκτιμούσε γιατί πάντα ήταν δίπλα τους όταν χρειάζονταν κάτι, με αποτέλεσμα στις δύσκολες στιγμές και στο φόρτο εργασίας να ανταποκρίνονται όλοι να ήταν δική τους δουλειά. Όσο για 'μένα, είμαι φίλη και κυρίως συνεργάτης, χωρίς να μπορώ να καθορίσω εάν μετά το χτεσινό ξεφεύγουμε απ' αυτή τη γραμμή. Η αναμονή πάντως για την επόμενη μέρα ήταν βασανιστική. Η Μαρία είναι η δεύτερη κολλητή μου που ταλαιπωρούσα και ο δεύτερος καφές για σήμερα γιατί το σπίτι δεν με χωρούσε με τίποτα. Όσο για τα ρούχα του τένις είχα ήδη

κάνει τρεις πρόβες για να πετύχω το συνδυασμό σεμνού και προκλητικού στην αναλογία που έπρεπε. Δεν ήθελα να με περάσει ούτε για κανένα ξέκωλο, αλλά ούτε για συντηρητικούρα».

«Μήπως είσαι λιγάκι καμούρα ή μου φαίνεται;»

«Άσε Μαράκι μου είναι η πρώτη φορά που θέλω τόσο πολύ κάποιον και εκείνος ούτε καν έχει δείξει το παραμικρό ενδιαφέρον. Γι' αυτό και εξεπλάγην χτες. Ήταν σα να με πυροβόλησε με την πρότασή του. Και αυτό το καταραμένο το κοκκίνισμα έχω να το πάθω από το δημοτικό. Είμαι σίγουρη ότι καρφώθηκα σαν χαζή. Και όχι τίποτα άλλο αλλά μπορεί η πρότασή του να σημαίνει καθαρά και μόνο τένις και εγώ έχω φτιάξει ήδη στο μυαλό μου την ιστορία του λευκού πρίγκιπα πάνω στο άλογο».

«Μήπως του πρίγκιπα πάνω στο λευκό άλογο;»

«Άσε, δεν ξέρω τι λέω».

«Αφροδίτη άστο να κυλήσει από μόνο του χωρίς κανένα άγχος. Ότι θέλει ας προκύψει. Μέσα σε τρεις μήνες έχεις βρει δουλειά, έχεις βρει επιτέλους κάποιον να σου αρέσει πολύ, και έχεις και μία πρόταση να παίξετε τένις που είναι η έδρα σου. Όταν μπαίνεις εσύ στο γήπεδο αλλάζει όλη σου η διάθεση. Πέρα από το ότι είσαι κούκλα, έχεις κι έναν άσσο στο μανίκι με το τένις, που καμία Μίρνα δεν έχει».

«Τέτοια λέγε μου Μαράκι μου γιατί νιώθω σαν ψίχουλο μπροστά της. Να δεις ένα αέρα που έχει. Λες και δεν είναι καν παρούσα σε ό,τι συμβαίνει. Που την βρίσκει τόση ηρεμία δεν μπορώ να καταλάβω. Ο πατέρας της βέβαια είναι περισσότερο και από πλούσιος θα έλεγα, αλλά την βλέπεις, δεν έχει καμία σχέση η ηρεμία της

με ψευτοβολέματα. Είναι τόσο προσιτή σε όλους, αλλά και τόσο στον κόσμο της που δεν μπορείς παρά να την συμπαθήσεις από την πρώτη στιγμή. Φαίνεται άπογη σε όλα».

«Γι' αυτό είναι και με τον δικό σου. Ίσως να μην είναι εύκολο αλλά εκεί είναι και η αξία του».

«Δεν ξέρω, θα δούμε... Εσύ πως τα πας;»

«Γλυκανάλατα. Μακάρι να ήμουν στη θέση σου και να μην τον είχα. Ο δικός μου έχει βολευτεί πάνω στις ανασφάλειές μου και τα θεωρεί όλα δεδομένα. Είναι ο σταθμός των τριών ετών. Το έχω ξαναδεί το έργο. Όπου να 'ναι έρχεται το κέρατο. Αυτή τη φορά όμως θα φροντίσω να πάρω εγώ την πρωτοβουλία».

Συνέχισε να μου λέει τα προβλήματα με τον δικό της ενώ το μυαλό μου αλλού αρμένιζε. Δεν μπορούσα να καταλήξω στο εάν θα έπρεπε να τον κοντράρω στο γήπεδο ή να είμαι καλή μαζί του και ίσως να τον αφήσω να κερδίσει κιόλας. Αυτό όμως ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας μου αποκλείεται να το επέτρεπε. Μπορεί να τον άφηνα μέχρι το τέλος να νομίζει ότι θα κερδίσει για να έχει και περισσότερο ενδιαφέρον. Όλα αυτά αναλόγως και με το πώς παίζει. Μακάρι να μην είναι άσχετος για να κρατήσουμε κάποια ποιότητα στο παιχνίδι.

«Εσύ τι λες;»

«Συγγνώμη δεν άκουσα την ερώτηση».

«Δεν άκουσες τίποτα αλλά δεν πειράζει. Σου είπα μακάρι να ήμουν στη θέση σου. Πάμε γιατί με περιμένει ο βολεψάκιας».

- 11 -

Όταν με είδε ο Γιάννης στην πόρτα του χωρίς καν να του έχω τηλεφωνήσει κατάλαβε ότι πρόκειται για κάτι σοβαρό. Τον ακολούθησα στο σαλόνι με το βλέμμα καρφωμένο στα πλακάκια του χολ.

«Τι να σου βάλω;»

«Ότι πιο δυνατό έχεις σε ούισκι βάλτο!»

«Απογευματιάτικα ρε; Τι έπαθες; Είσαι σα να σε πάτησε τρένο».

«Θα γίνει στην Αυστρία η συνάντηση. Η Μίρνα με τον λεγάμενο».

«Το 'πε το 'πε ο παπαγάλος;»

«Την περασμένη Κυριακή στο εξοχικό σου τα είπες στη Χριστίνα χαρτί και καλαμάρι μόλις κατεβήκατε το πρωί στην κουζίνα. Της είπες ότι πιστεύεις ότι η Μίρνα με έχει μπλέξει σε ιεροτελεστίες και ότι τα έχω παίζει. Μάλλον σε άκουγε ο Φρέντο ο σκύλος σου, που μόνο σκύλος δεν ήταν εκείνη την ώρα. Μου τα 'πε τα 'πε ο παπαγάλος αυτά, εκτός αν νομίζεις ότι σου 'χω βάλει κοριούς στο εξοχικό».

Κόκαλο ο Γιάννης. Δύο πήχες το στόμα. Και να χασμουριόταν λιγότερο θα το άνοιγε.

«Στη θέση σου μπορεί να είχα πει και χειρότερα γι' αυτό χαλάρωσε. Απλά τον ρώτησα λεπτομέρειες γιατί εσύ τουλάχιστον πρέπει να με πιστέψεις. Έτσι μου 'πε μου 'πε ο παπαγάλος για την εξομολόγησή σου».

«Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό».

«Και όμως είναι. Γι' αυτό βάλε τη γκλάβα σου κάτω να

κατεβάσει καμιά ιδέα για το τι να κάνω».

«Για πες τα μου ρε Κωνσταντίνε άλλη μία φορά από την αρχή».

Την ώρα εκείνη μπήκε η γυναίκα του με το ουίσκι μου στο χέρι και τη συμπάθεια ζωγραφισμένη στα πράσινα μάτια της.

«Χριστινάκι μην ανησυχείς, δεν τρελάθηκα ακόμα».

«Τι πράγμα;»

«Θα σου εξηγήσει ο καλός σου μετά».

Είπε μια τυπικούρα και εξαφανίσθηκε στη κουζίνα ρίχνοντας κλεφτές ματιές στον Γιάννη. Συζυγική ενδοεπικοινωνία.

Τρεις ώρες αργότερα δεν είχαμε καταλήξει πουθενά ενώ το μπουκάλι κόντευε να πιάσει πάτο.

«Μήπως ρε συ πρέπει να ειδοποιήσεις κανένα;»

«Σαν ποιόν δηλαδή; Την αστυνομία, τους Αμερικάνους ή κανέναν τρελογιάτρο κατευθείαν; Γιατί όποιον και να ειδοποιήσω στο τέλος σε τρελογιάτρο θα με στείλουν. Άσε που ο Γάντζος μετά τα πειράματα θα μοιάζει με μουγκή κότα. Κοίτα Γιάννη εγώ το έχω χάψει το παραμύθι. Όλα ταιριάζουν. Η Μίρνα είναι τελείως διαφορετικός άνθρωπος και το βλέπουν και όλοι όσοι την γνωρίζουν. Ο πλανήτης πράγματι πάει κατά διαόλου. Σχεδόν κάθε μέρα ακούμε κι από ένα τέτοιο θέμα στις ειδήσεις. Ο τύπος πράγματι εμφανίστηκε στην Αμερική, το είδαμε όλοι στην τηλεόραση και μετά την έκανε σπίτι μου. Όλα αυτά με κάνουν να νιώθω μια κάποια ευθύνη και να θέλω να βοηθήσω, αλλά αυτό που μου ζητάει είναι το χειρότερο δυνατό. Από την άλλη εάν δεν κάνω αυτό που πρέπει, δεν θα μπορώ να

κοιτάζω την Μίρνα στα μάτια ποτέ ξανά. Θα είναι σα να την έχω δεσμεύσει κι ας μην ξέρει εκείνη τίποτα από όλα αυτά. Σα να μπήκα εμπόδιο στην εξέλιξή της. Μέχρι τώρα είμαστε τόσο καλά γιατί η αγάπη μας έχει σαν βάση την ελευθερία μας. Ήδη νομίζω ότι έχω αρχίσει να την καταπιέζω. Οπότε έτσι κι αλλιώς έχοντας τη γνώση ότι δεν έκανα το σωστό αργά ή γρήγορα θα την χάσω».

«Τότε κάντο. Μπορεί και για 'σένα να είναι τρομερή εμπειρία. Σίγουρα δεν θα είναι εύκολο αλλά εάν είναι όπως τα λέει, θα πάρεις μέρος σε κάτι πολύ μεγάλο και δυνατό. Μπορεί να περάσεις μέσα από την κόλαση μ' αυτό που έρχεται, αλλά η ανταμοιβή ακούγεται τεράστια».

«Αυτά μου λέει και ο «κυρ πουλής» και με το μυαλό το έχω ήδη μισοαποφασίσει. Στην πράξη δεν ξέρω πως θα τα καταφέρω».

«Βάλε τον εγωισμό σου στην άκρη και άστο να σε πάει μόνο του».

«Βάλε ένα ουίσκι ακόμα, να καταπιεί τον πόνο του...» συμπλήρωσα περιπαικτικά για τον ίδιο μου τον εαυτό.

- 12 -

Την επομένη προσπάθησα να είμαι όσο πιο φυσιολογικός γινόταν στο γραφείο, ενώ η Αφροδίτη έκανε φιλότιμες προσπάθειες να με ανεβάσει βλέποντας καθαρά ότι η διάθεση μου ήταν ασορτί με τη γκρι μοκέτα στα πόδια μου.

«Το καλύτερο φάρμακο όταν έχω τις μαύρες μου, είναι να ξεσπάω στα κίτρινα μπαλάκια».

«Κάνει μπαμ η κατάσταση μου ε;»

«Φαίνεται σαν να έχεις να κοιμηθείς κανένα μήνα. Εάν υπάρχει κάτι που μπορώ να κάνω..».

Την κοίταξα στα μάτια και την είδα απόλυτα δεκτική στο να ακούσει οτιδήποτε, μόνο που το «οτιδήποτε» θα μπορούσε να τρομάξει και άγιο στο άκουσμά του, οπότε η ιδέα να μιλήσω εξαφανίστηκε λίγο μετά την γέννησή της.

«Δεν είναι τίποτα Αφροδίτη, μόρα είναι και θα περάσει».

«Απλά να ξέρεις ότι υπάρχουν και υπόστεγα όταν βρέχει..».

Τώρα αυτό δεν κατάλαβα αν πήγαινε στα μπαλάκια ή στην ίδια.

«Είμαι σίγουρος ότι τα μπαλάκια θα βοηθήσουν. Έχω κλείσει γήπεδο στις έξι, πεντέμισι να έχουμε φύγει».

Η μέρα κύλησε σχετικά γρήγορα γιατί προσπαθούσα να απασχολούμαι με οτιδήποτε μπορούσε να μου τραβήξει την προσοχή από το να σκέφτομαι τα γεγονότα. Μέχρι και στην αίθουσα υποστήριξης κατέβηκα και πήρα μερικές κλήσεις προβλημάτων μήπως και ξεχαστώ. Οι τεχνικοί με κοιτούσαν σαστισμένοι, αλλά όλοι έδιναν τον καλύτερό τους εαυτό όσο ήμουν εκεί. Μάλλον έπρεπε να το καθιερώσω κατά καιρούς αυτό. Κατά τις πεντέμισι ήμασταν στο δρόμο για το τένις κλαμπ.

Φτάσαμε κάνα τέταρτο νωρίτερα και έπινα, κολλημένος στους προβληματισμούς μου, ένα δυναμωτικό στο bar, αφού είχα ήδη αλλάξει στα αποδυτήρια, περιμένοντας και την Αφροδίτη να αλλάξει για να μπούμε. Όταν έκανε την εμφάνιση της το ποτήρι έμεινε μετέωρο στο χέρι

μου μέχρι να αφομοιώσω την καινούργια εικόνα που έβλεπα μπροστά μου. Ήταν σαν να γεννήθηκε για αυτά τα ρούχα. Εφαρμοστό μπλουζάκι, πλούσιο στήθος, μέση δαχτυλίδι, αέρινη σπορ φουστίτσα πάνω από δύο υπέροχα καλογυμνασμένα πόδια, που τα κινούσε με άνεση η εμπειρία της αθλήτριας. Άσπρα διακριτικά παπουτσάκια του τένις και μια κορδέλα στα ήδη πιασμένα σε κότσο μαλλιά της. Το απόλυτο θηλυκό έτοιμο για δράση. Πρέπει να ήταν καμιά δεκαριά άτομα εκείνη την ώρα στο bar. Άντρες και γυναίκες είχαν καρφωθεί πάνω της από τη στιγμή που μπήκε, μέχρι που ξεκόλλησα και κοίταξα γύρω μου, μάλλον για να ξεκαρφωθώ και εγώ ο ίδιος.

«Νομίζω ότι θα επιβάλλω να έρχονται όλοι με αθλητικά από αύριο στο γραφείο».

«Όταν φοράω αθλητικά Κωνσταντίνε νιώθω σαν στο σπίτι μου. Τα γήπεδα βέβαια για μεγάλο διάστημα είχαν γίνει δεύτερο σπίτι μου και πιστεύω ότι λίγο πολύ θα αφιερώνω πάντα χρόνο εδώ μέσα. Πάμε να δούμε λοιπόν και τι γίνεται στο δια ταύτα;»

«Παρακαλώ...». της κράτησα την πόρτα ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά πίσω της κάνοντας χάζι τον κόσμο που είχε καρφωθεί για δεύτερη φορά. Πόσο δίκιο είχε ο Γάντζος! Ακόμα έτρεφα το εγώ μου μέσα από μάτια τρίτων. Κάτι τέτοιες στιγμές βλέπεις πόσο δρόμο έχεις ακόμα μπροστά σου. Άραγε τι είναι αυτό που σε κάνει να φεύγεις από τέτοιου είδους ματαιοδοξίες. Η Μίρνα έλεγε ότι το πρώτο βήμα είναι η παρατήρηση. Όταν παρατηρείς και βλέπεις και όχι απλά κοιτάς, ακόμα και αν αυτό που παρατηρείς είναι κάποια συμπεριφορά σου, τότε μπαίνει η συνειδητότητα στη

μέση και απομυθοποιείται η εσφαλμένη αντίληψη πού δίνει το εγώ σε όλα. “Υπάρχει κοινός νους για καθετί” όπως έλεγε και ο Ηράκλειτος, αλλά κι αυτόν τρελό τον βγάλανε και ακολούθησαν την τετράγωνη σκέψη του Αριστοτέλη. Γι’ αυτό η Δύση πνίγεται μέσα στην ίδια της τη λογική. Έδιωξα τις φιλοσοφίες απ’ το μυαλό μου και γύρισα στο εδώ και τώρα που αποδείχτηκε βάλσαμο για την ταραγμένη μέρα που είχα περάσει. Η Αφροδίτη ήταν απίστευτη σε δυνατότητες, τεχνική και αντοχή και τα βρήκα σκούρα όταν αρχίσαμε να παίζουμε, μετά από ένα μικρό ζέσταμα. Προς το τέλος του πρώτου σετ δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω ότι κατέβαζε τους ρυθμούς της, και της έκανα νόημα να έρθει στο φιλέ.

«Άκου κοριτσάκι, το χειρότερο που μπορείς να κάνεις είναι να αφήσεις το αφεντικό σου να κερδίσει. Τότε είναι που θα του πληγώσεις ανεπανόρθωτα τον εγωισμό. Δώστα όλα, και στο δεύτερο σετ δεν θα είναι τόσο εύκολα τα πράγματα στο υπόσχομαι!!»

«Yes Boss», μου απάντησε χαρίζοντάς μου και ένα αφοπλιστικό χαμόγελο.

Έχασα το πρώτο σετ και ενώ είχα αρχίσει να ξαναβρίσκω τη χαμένη μου φόρμα, έχασα και το δεύτερο ηρωικά αλλά με μικρή διαφορά. Την είχα κάνει να τρέξει πολύ για να κερδίσει, και ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπα έτσι ξαναμμένη και γεμάτη ζωή. Έμοιαζε με καθαρόαιμο άλογο, μέσα στην υπερένταση και τον ανταγωνισμό ενώ φαινόταν να είναι στο στοιχείο της. Δύο τελείως διαφορετικοί κόσμοι σκέφτηκα, η Μίρνα στο ένα άκρο, η Αφροδίτη στο άλλο. Η απόλυτη ηρεμία σε αντίθεση με την απόλυτη ένταση.

«Αυτό πρέπει να το καθιερώσουμε τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα...». Είχαμε ήδη αλλάξει και πίναμε το χυμό μας στο Bar.

«Άστο σ' εμένα, εξάλλου σαν γραμματέας σου έχω το δικαίωμα να σου κανονίζω τα ραντεβού, οπότε με το που θα σε βλέπω στις μαύρες σου να ξέρεις ότι θα μπαίνει και ένα τένις την ίδια μέρα».

«Τότε μας βλέπω να παίζουμε κάθε μέρα...».

Το βλέμμα μου που είχε καρφωθεί στο πάτωμα μαρτυρούσε και την επιστροφή των μαύρων σκέψεων που βασάνιζαν την ψυχή μου.

«Κοίτα Κωνσταντίνε, σε ξέρω δύο μήνες αλλά θα σου πω ειλικρινά ότι νιώθω σαν να σε ξέρω πολύ καιρό, γιατί είσαι από τους ανθρώπους που δεν έχουν την ανάγκη να φυλαχτούν ή να κρατήσουν πράγματα μέσα τους και αυτό που βγάζεις προς τα έξω είναι καλοσύνη και αυθεντικότητα. Δεν ξέρω τι είναι αυτό που σε βασανίζει αλλά όλοι λένε ότι όταν το μοιράζεσαι με ανθρώπους που σε πονάνε και σε νοιάζονται το βάρος γίνεται πάντα λιγότερο».

Κοιτάζοντάς την στα μάτια είδα ότι μιλούσε μέσα από την καρδιά της, δεν ήταν άλλωστε δύσκολο να διακρίνω την βαθιά της επιθυμία να μοιραστεί πράγματα μαζί μου όμως ήξερα ότι δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για αποκαλύψεις. Κάθε πράγμα στην ώρα του. Εάν της ανοιγόμουν τώρα, θα προκαλούσα σύγχυση μεταξύ της φίλης που θέλει να βοηθήσει και της γυναίκας που ήταν ολοφάνερο πως με διεκδικούσε.

«Είμαι σίγουρος ότι κάποια στιγμή στο μέλλον θα το μοιρατώ μαζί σου, αλλά προς το παρόν σου λέω ότι ούτε

στο πιο τρελό σου όνειρο δεν μπορείς να φανταστείς τι περνάω».

«Λάδι στη φωτιά ρίχνεις τώρα, αλλά απ' ότι έχω καταλάβει και να επιμείνω δεν θα κερδίσω τίποτα οπότε απλά να ξέρεις ότι είμαι εδώ όποτε νιώσεις έτοιμος να το μοιραστείς μαζί μου». Το χέρι της ακούμπησε για μια στιγμή το δικό μου βάζοντας με σε πειρασμό για ακόμα μία φορά να μιλήσω, αλλά η λογική υπερίσχυσε και έπνιξα και πάλι την επιθυμία.

- 13 -

Ο μήνας πριν τις διακοπές κύλησε απίστευτα γρήγορα. Η ένταση της δουλειάς και τα διαλείμματα στο γήπεδο με την Αφροδίτη κάλυψαν κάπως το κενό που γεννούσε μέσα μου η επερχόμενη καταστροφή. Ήταν φορές που αμφισβητούσα όσα είχαν γίνει και αφηνόμουν να ζω στιγμές με την Μίρνα σαν να μην επρόκειτο να αλλάξει τίποτα και κάποιες άλλες που ένιωθα ότι ζούσα σαν καμήλα προσπαθώντας να πιω όσο περισσότερο νερό μπορούσα για να αντέξω στην έρημο που ήξερα ότι θα βρω μπροστά μου.

Η τελευταία μέρα με βρήκε στο γραφείο να συγκεντρώνω τις εκκρεμότητες που θα άφηνα πίσω μου. Ήμουν αρκετά απορροφημένος στις σκέψεις μου για να μην καταλάβω ότι η Αφροδίτη στεκόταν απέναντί μου και με χάζευε...

«Θα μας λείψεις...». μου είπε με ύφος που έλεγε ακόμα περισσότερα.

«Εσείς να δείτε πόσο θα μου λείψετε...».

«Καλά βρε Κωνσταντίνε διακοπές πας, δεν πας στον πόλεμο. Τι μούτρα είναι αυτά;»

«Έλα ντε, διακοπές πάω όπως το είπες...». Απλά πάω για την κυριολεξία της λέξης, πρόσθεσα ακόμα μία μαύρη σκέψη στο σωρό που είχε μαζευτεί τις τελευταίες μέρες μέσα μου. Εκείνη τη στιγμή διάλεξε και ο Γιάννης να έρθει για τα αποχαιρετιστήρια.

«Αφροδίτη άσε μας λίγο μόνους σε παρακαλώ και μην περάσεις κανένα τηλέφωνο».

Αφού έκλεισε η πόρτα πίσω της, ο Γιάννης καρφώθηκε απέναντί μου και με κοίταζε όσο σκάλιζα τα τελευταία χαρτιά μπροστά μου.

«Σε τι κατάσταση είσαι;»

«Σκοτώνω οποιονδήποτε με ρωτάει σε τι κατάσταση είμαι!»

Βγήκε τόσο αυθόρμητα που κοιταχτήκαμε και ξεσπάσαμε σε ένα γέλιο λυτρωτικό και για τους δυο μας, μετά τις τόσες άκαρπες συζητήσεις που είχαμε κάνει τις τελευταίες ημέρες.

«Δεν ξέρω τι μου γίνεται πια ρε Γιάννη. Θα ήθελα να το τελειώσω μία ώρα αρχύτερα γιατί έχει καταντήσει μαρτύριο αυτή η αναμονή που μου τρελαίνει το μυαλό. Από την άλλη αν το κάνω έτσι δεν θα το συγχωρέσω ποτέ στον εαυτό μου, γιατί αν πράγματι όσα λέει το πουλί είναι σωστά, είναι σαν να κρέμεται το μέλλον της ανθρωπότητας από μία απόφασή μου. Φαντάσου πόσο μεγάλο βάρος είναι αυτό σε σχέση με το να χωρίσω με την Μίρνα. Οπότε ανεβαίνω το Γολγοθά μου βγαίνοντας από τον εγωισμό μου θέλω δεν θέλω».

«Τι να σου πω ρε συ Κωνσταντίνε, ό,τι και να πω σαν παρατηρητής είναι λίγο. Σε ξαναρωτάω θέλεις να βρω μία δικαιολογία και να έρθω μαζί σου;»

«Όχι ρε Γιαννάκη μου, άσε να κυλήσει όπως πάει αλλά να είσαι υπ' ατμόν να ανέβεις αν ξεφύγουν τα πράγματα».

Η σιωπή μας βάρυνε για αρκετή ώρα την ατμόσφαιρα μέχρι που σηκώθηκα και έκανα να φύγω. Ο Γιάννης με πλησίασε άνοιξε την αγκαλιά του και έσπασε την τελευταία άμυνά μου κάνοντας τα δάκρυα να τρέχουν ασταμάτητα όσο μοιραζόμουν το βάρος του πεπρωμένου με τον παιδικό μου φίλο.

- 14 -

Ο Peter Hanks έντρομος άνοιξε τα μάτια του για να διώξει για ακόμα μία φορά τον εφιάλτη που επαναλαμβανόταν όλο και πιο συχνά τους τελευταίους μήνες. Το σκηνικό κατά καιρούς άλλαζε, αλλά πάντα το όνειρο κατέληγε στο να πέφτει από μεγάλο ύψος σε αργή κίνηση, ενώ κάτω του απλωνόταν παντού ένα παχύ στρώμα λάβας. Η μικρή ταχύτητα της πτώσης, μεγάλωνε την αγωνία του καθώς η ζέστη από το καυτό μάγμα δυνάμωνε, όσο μειωνόταν η απόστασή του απ' αυτό. Λίγα μέτρα πριν την επιφάνεια και ενώ η θερμοκρασία ήταν πολύ πάνω από τα ανθρώπινα ανεκτά όρια, ένα τεράστιο στόμα σχηματιζόταν από το παχύρρευστο υλικό, που άνοιγε διάπλατα για να τον υποδεχτεί.

Κάθε φορά τινάζοταν κάθιδρος από την αγωνία και

κυρίως τη λάβρα, που λανθασμένα βίωνε ο εγκέφαλός του και προσπαθούσε να καταπολεμήσει, στέλνοντας απεγνωσμένες εντολές στους ιδρωτοποιούς αδένες του. Άναψε το μικρό πορτατίφ δίπλα στο κρεβάτι, διώχνοντας και τα τελευταία υπολείμματα του εφιάλτη. Έριξε μια ματιά στο χώρο γύρω του και πήρε στα χέρια του το ρολόι πάνω απ' το μικρό κομοδίνο. Δεν υπήρχε ούτε ένα παράθυρο στο δωμάτιο και ο ίδιος είχε χάσει την αίσθηση της εναλλαγής από νύχτα σε μέρα, από τον πρώτο κιόλας μήνα που βρέθηκε εκεί, 18 χρόνια πριν.

Το ρολόι έδειχνε τρεις και τέταρτο. Ο εφιάλτης είχε κάνει την επίσκεψή του νωρίτερα από κάθε άλλη φορά. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ξανακοιμηθεί αφήνοντας το φως ανοιχτό με την ψευδαίσθηση ότι θα κρατούσε έτσι τις τρομακτικές εικόνες μακριά.

Ο νους του άρχισε να χαλαρώνει και βρέθηκε να ταξιδεύει πίσω στο χρόνο με αφετηρία την ημέρα που άλλαξε ριζικά η ζωή του, στα τριακοστά του γενέθλια. Το δώρο που είχε κάνει στον εαυτό του εκείνη τη νύχτα ήταν να ξεκολλήσει για ελάχιστες ώρες από το εργαστήριό του και την έρευνα που έφτανε στο τέλος της και να πάει στο αγαπημένο του ιταλικό εστιατόριο τρία τετράγωνα πιο κάτω από το εργαστήρι-σπίτι του.

Ο ιδιοκτήτης τον έβλεπε χρόνια να έρχεται μόνος του, εκτός από ελάχιστες φορές που έφερνε μαζί τον ένα και μοναδικό του φίλο. Μόλις έμαθε από τον ίδιο για τα γενέθλιά του, αρνήθηκε να πληρωθεί και μάλιστα του ετοίμασε και ένα σουφλέ σοκολάτας το οποίο σέρβιρε ο ίδιος με ένα αναμμένο κεράκι. Τα δύο γκαρσόνια πίσω του

τραγουδούσαν το “Happy Birthday”. Όλοι οι πελάτες στο μαγαζί χειροκρότησαν τον μοναχικό εορτάζοντα και λίγο αργότερα γύρισαν στα πιάτα τους ξεχνώντας το γεγονός, που για τον ίδιο ήταν μία από τις πιο συγκινητικές στιγμές της κλειστής ζωής του. Οι τελευταίες μέρες ήταν λες και τα άστρα συνωμοτούσαν για την ευτυχία του. Δεν υπάρχει όμως συνωμοσία που να στοχεύει στο καλό και αυτό δεν το είχε υπολογίσει μέσα στη χαρά του.

Πέντε χρόνια σκληρής δουλειάς είχαν περάσει από τη μέρα που είχε αρχίσει να καταπιάνεται με την έρευνα που ήταν σίγουρο ότι θα άλλαζε την ιστορία ολόκληρου του πλανήτη. Η ευδαιμονία του επιστήμονα που ανακάλυψε κάτι μοναδικό, που τόσοι άλλοι πριν από αυτόν είχαν προσπαθήσει χωρίς αποτέλεσμα, δεν τον άφηνε να δει τον κίνδυνο που ερχόταν.

Ο Hanks ευχαρίστησε τον μαγαζάτορα και σηκώθηκε αφήνοντας το γλυκό του στη μέση, για να γυρίσει στο εργαστήρι του. Οι τελευταίες δοκιμές που είχε κάνει εκείνη την ημέρα είχαν στεφθεί με επιτυχία και το μόνο που απέμενε ήταν να συμπληρώσει κάποια κενά, που τώρα πλέον είχαν πάρει μορφή και ολοκλήρωναν την έρευνα. Ήταν περασμένες τρεις όταν γράφτηκε και η τελευταία παράγραφος, που αφορούσε σε αναλυτικές παραπομπές που εξηγούσαν τις πολύπλοκες μεθόδους υλοποίησης. Ο μοναδικός φίλος που θα μπορούσε να μοιραστεί τη χαρά του, σίγουρα θα κοιμόταν. Ήταν τόσο μεγάλος όμως ο ενθουσιασμός του, που άνοιξε το πρόγραμμα ηλεκτρονικής αλληλογραφίας και του έστειλε μία και μοναδική λέξη, που ήταν όμως αρκετή για να του στερήσει την ελευθερία του

μέχρι σήμερα. “Ολοκληρώθηκε!”

- 15 -

Οι διακοπές, παρά την ένταση της αναμονής που κουβαλούσα, πήγαιναν από το καλό στο καλύτερο, με αποτέλεσμα να έχω μισοξεχάσει τη δοκιμασία που θα ακολουθούσε. Είχαμε νοικιάσει ένα άνετο σαλέ στους πρόποδες του βουνού Καπρούν με θέα την πανέμορφη λίμνη του Ζελαμσέ. Η μέρα μας ξεκινούσε με σκι στις ατελείωτες πίστες των Αυστριακών Άλπεων, βόλτες στα γύρω χωριά για φαγητό το μεσημέρι, χαλάρωμα στην πισίνα και το τζακούζι του δωματίου και το αποκορύφωμα στο τέλος της βραδιάς ο έρωτας που κάναμε, λύτρωση για 'μένα να είμαι ακόμα μαζί της και κόλαση όταν σκεφτόμουν ότι υπήρχε ημερομηνία λήξης. Είχαμε επισκεφτεί και τον Κυριάκο με την Χρύσα στο Σάλτσμπουργκ μία φορά, τριγυρνώντας μαζί τους στην παλιά αγορά δίπλα στο ποτάμι που διασχίζει την πόλη, αγοράζοντας ό,τι τραβούσε το μάτι μας για τους δικούς μας πίσω.

Η Μίρνα σήμερα από την ώρα που είχαμε έρθει στο βουνό ακτινοβολούσε ολόκληρη. Μόνο τον πρώτο καιρό που είχαμε συναντηθεί στη Σαντορίνη την είχα δει τόσο όμορφη όσο σήμερα. Λίγο πιο κάτω στην καφετέρια του ξενοδοχείου ο κόσμος καθόταν έξω και χαλάρωνε κάτω από τις ακτίνες του πρωινού ήλιου. Κανείς δεν πρόσεξε τον άντρα που σηκώθηκε να πάει στην τουαλέτα αφήνοντας το κινητό του πάνω στο τραπέζι με το σερβιρισμένο

πρωινό. Όπως και κανείς δεν πρόσεξε ότι ο χρωματιστός μικρός σπίνος που προσγειώθηκε στο τραπέζι του, δεν ανεβοκατέβαζε το ράμφος του πάνω στα ψίχουλα που είχαν μείνει στο πιάτο, αλλά είχε για στόχο τα πλήκτρα του κινητού του.

Ήμασταν στον κάτω αναβατήρα, ακριβώς δίπλα στη λίμνη του Ζελαμσέ και περιμέναμε το βαγονάκι που οδηγούσε κατευθείαν στην κορυφή του βουνού, όταν άκουσα το κινητό μου να με ειδοποιεί ότι έχω γραπτό μήνυμα.

«Πάρτε το επόμενο βαγόνι. Άσε να εξελιχθούν τα πράγματα χωρίς να επέμβεις καθόλου. Γάντζος.»

Ο αριθμός άγνωστος. Αυτό που δεν τολμούσα να πιστέψω, είχε μόλις αρχίσει να εκτυλίσσεται. Το εγώ μου φώναζε απελπισμένα να μην προχωρήσω, αλλά μια ισχυρότερη εσωτερική δύναμη με κινούσε σαν αυτόματο. Έκανα πως ήμουν απασχολημένος με το τηλέφωνο, μέχρι να κλείσουν οι πόρτες από το βαγόνι μπροστά μας, ενώ η Μίρνα με κοιτούσε απορημένη.

«Κάτι επείγον από Αθήνα. Έπρεπε να απαντήσω.»

Το μυαλό μου άρχισε να λειτουργεί πυρετωδώς. Κοιτούσα γύρω μου συνέχεια μήπως ανακαλύψω τον υποψήφιο, λες και ήταν κανένας δολοφόνος με συμβόλαιο στο όνομά μου. Όταν μπήκαμε τελικά στο επόμενο βαγόνι, απέναντί μας έκατσαν μόνο δύο κοπέλες και ένας ηλικιωμένος που χάρισε ένα ζεστό χαμόγελο στην Μίρνα. Εκείνη, αφού του χαμογέλασε, επέστρεψε στην ευδαιμονία που την τύλιγε από το πρωί. Κάρφωσα το βλέμμα μου έξω από το βαγόνι στις πυκνές νιφάδες του χιονιού με φόντο τα ψηλά έλατα και

προσπάθησα να ηρεμήσω και να μην σκέφτομαι αυτό που επρόκειτο να συμβεί. Όταν τελικά φτάσαμε στην κορυφή, γύρισα να βγω και είδα την Μίρνα να λάμπει ολόκληρη και να εκπέμπει μια γλυκιά ζεστασιά σε όλο το χώρο γύρω της. Εκείνη τη στιγμή ήθελα σαν τρελός να την αγκαλιάσω αλλά ήξερα ότι δεν ήμουν εγώ που προκαλούσα αυτήν την μεταμόρφωση. Ξεκίνησε πρώτη έχοντας ασφαλίσει τις μπότες του σκι στα πόδια της, όταν μετά από περίπου τριάντα μέτρα κατάβασης ένας πιτσιρικάς με snowboard έχασε την ισορροπία του και έπεσε κατευθείαν πάνω της. Τους είδα να πέφτουν και οι δύο κάτω, πριν τους χάσω από την ορατότητά μου λόγω του απότομου της πλαγιάς. Έβγαλα αμέσως το ένα πέδιλο που είχα ήδη κουμπώσει και άρχισα να τρέχω στην κατηφορική πλαγιά όσο γρήγορα μου επέτρεπαν οι μπότες. Όταν έφτασα στην άκρη της πλαγιάς ο πιτσιρικάς ήταν ήδη όρθιος ενώ την Μίρνα την βοηθούσε κάποιος με ένα άσπρο μπουφάν να στηθεί στα πόδια της.

«Are you O.K.?»

Η Μίρνα σηκώθηκε στηριγμένη στο χέρι του και όταν σήκωσε τα μάτια της και τον κοίταξε, έγινα μάρτυρας μίας απίστευτης στιγμής. Το όλο σκηνικό ήταν εξωπραγματικό. Είχαν μείνει και οι δύο ακίνητοι και ένιωθα τεράστιες ποσότητες ενέργειας να πηγαινοέρχονται μέσα απ' αυτή τη ματιά. Η αύρα και μόνο που δημιουργήθηκε γύρω τους, με έκανε να αισθάνομαι απέραντη αγάπη, άδειος εντελώς από σκέψεις. Το μυαλό δεν υπήρχε. Ο χρόνος είχε σταματήσει σε μία θεϊκή στιγμή που με απορροφούσε ολοκληρωτικά. Είχα ξεχάσει ότι ο ένας από τους δύο μπροστά μου είναι η κοπέλα μου. Η Μίρνα γύρισε και με είδε και τότε

ξεκόλλησα από τη θέση μου, χωρίς όμως να ξέρω ούτε τι να πω ούτε τι να κάνω.

«Κωνσταντίνε με βοηθάς..».

«Έλληνες είστε;»

«Χτύπησες Μίρνα;»

Το στομάχι μου είχε σφιχτεί τόσο έντονα που η φωνή μου ίσα που ακούστηκε.

«Το αριστερό πόδι λίγο..».

«Ξάπλωσε λίγο στο χιόνι να το κοιτάξουμε. Γιατρός είμαι..».

Ωραία. Εκείνη χτύπησε, εκείνος γιατρός και Έλληνας. Ο εγωισμός μου έβγαζε ήδη λυσσασμένες κραυγές καταστρέφοντας τη μαγική στιγμή που μόλις είχα βιώσει. Τώρα έπρεπε να το πω το ποτήρι σιγά σιγά και μέχρι τέλους. Έμεινα να παρατηρώ την καλή μου στο έδαφος και τον δόκτορα να κάνει τα μαγικά του στο χτυπημένο πόδι της, ενώ της κρατούσα το χέρι προσπαθώντας να δώσω κουράγιο στον εαυτό μου πιο πολύ, παρά σ' εκείνη. Όταν κάποτε τελείωσε η εξέταση, ο γιατρός απεφάνθη ότι δεν υπάρχει ζημιά, αλλά καλό θα ήταν να μην συνεχίσει το σκι. Δεν μπορούσες και να τον αντιπαθήσεις κιόλας. Φυσική ηρεμία και ζεστασιά ανέδιδαν οι κινήσεις του. Το βλέμμα του σταθερό και εγκάρδιο. Φυσικά εκείνη δεν μπορούσε να σταθεί όρθια, οπότε ο γιατρός κι εγώ την στηρίξαμε μέχρι το lift, όπου ανακαλύψαμε εντελώς τυχαία ότι μένουμε στο ίδιο ξενοδοχείο και εντελώς αυθόρμητα η Μίρνα τον κάλεσε να φάμε μαζί το βράδυ, ενώ εγώ εντελώς μαζοχιστικά είχα φορέσει το χαμόγελο του μάρτυρα αναλογιζόμενος πόσα χιλιόμετρα ακόμα θα είναι ο

Γολγοθάς μου. Ο γιατρός επέμενε να μας συνοδεύσει μέχρι το ξενοδοχείο, όπου αφού βάλουμε την Μίρνα να ξαπλώσει αποσύρθηκε δίνοντάς μας ραντεβού για το βράδυ. Ένωθα ήδη να είμαι ο κομπάρσος του έργου με πρωταγωνιστές την γυναίκα που αγαπούσα και το άλλο της μισό, σύμφωνα με το γραφτό που βοήθησα ο ίδιος να γραφτεί.

Η Μίρνα είχε κλείσει τα μάτια και χαλάρωνε στο κρεβάτι ενώ εγώ ξαπλωμένος δίπλα της, της κρατούσα το χέρι που για πρώτη φορά σαν να μην ταίριαζε τόσο μέσα στο δικό μου. Μία παρόρμηση της στιγμής ήταν να περιμένω να κοιμηθεί, να μαζέψω τα πράγματα μου και να εξαφανιστώ για Αθήνα έστω και οδικώς αν δεν έβρισκα αμέσως αεροπλάνο. Ήταν πολύ χειρότερο από οποιοδήποτε σενάριο είχα φανταστεί. Ήταν σαν να ήξερα το μέλλον, αβάσταχτο για μένα, όμως δεν μπορούσα και δεν έπρεπε κιόλας να κάνω τίποτα για να το αποφύγω. Σηκώθηκα απαλά για να μην την ξυπνήσω και αφού χάριξα για αρκετή ώρα το πρόσωπο που αγαπούσα, βγήκα στο διάδρομο ενώ τα πόδια μου με οδηγούσαν στο Bar. Έπρεπε να αποστασιοποιηθώ λίγο από την κατάσταση γιατί είχε αρχίσει να με τρελαίνει. Στο τρίτο ουίσκι πήρα τηλέφωνο τον Γιάννη να βρω λίγη παρηγοριά. Με άκουσε χωρίς να με διακόψει ούτε μία φορά.

«Τώρα πού είναι;»

«Η καλή μου στο κρεβάτι και ο γαμπρός στο δωμάτιό του».

Στις παύσεις που μεσολαβούσαν ήξερα ότι ο Γιάννης που ένωθα σαν αδελφό, έμπαινε στη θέση μου και για πρώτη φορά δεν είχε τίποτα να πει. Τι να έλεγε άλλωστε; Τέτοιες

καταστάσεις δεν αφήνουν περιθώρια για φως. Δεν υπάρχουν καν παράθυρα.

«Προσπάθησε να αντέξεις σήμερα και κανονίστε να ξανάρθετε σε επαφή εδώ στην Αθήνα. Εδώ θα είναι πιο εύκολο για 'σένα με τη δουλειά και εμάς δίπλα σου».

«Προξενήτρα στην γυναίκα που αγαπάω έχω γίνει ρε Γιάννη. Πολύ βαρύ το φορτίο».

«Κουράγιο φίλε μου. Θες να έρθω;»

«Άστο ρε Γιάννη. Όπως είπες θα κατέβω εγώ όσο πιο γρήγορα γίνεται. Εκεί τουλάχιστον έχω που να κρατηθώ. Εδώ δεν έχει σωσίβια και το πλοίο ήδη βυθίζεται».

Βγήκα στον παγωμένο αέρα και περπάτησα μέχρι το κέντρο του χωριού. Οι νιφάδες του χιονιού έπεφταν στο παγωμένο μου πρόσωπο, χωρίς καν να τις αισθάνομαι, αφού το κρύο μέσα μου ήταν πολύ πιο δυνατό. Έμεινα να χαζεύω την ακίνητη σαν καθρέφτη επιφάνεια της λίμνης, ενώ ένα αίσθημα μοναξιάς άρχισε να με τυλίγει. Αφέθηκα σ' αυτό το αίσθημα, μέχρι που είδα συνειδητά ότι η ευτυχία της Μίρνας ήταν το πιο σημαντικό πράγμα αυτή τη στιγμή στη ζωή μου, έστω και αν αυτό σημαίνει ότι δεν θα είμαστε μαζί. Για μία στιγμή κατόρθωσα να διαφύγω από το Εγώ και η ευτυχία του άλλου έγινε και δική μου ευτυχία. Ήμουν τόσο γεμάτος από αγάπη εκείνη τη στιγμή, που το μυαλό δεν άντεξε και πήρε τα ηνία ξανά, ανακαλώντας εικόνες από την Μίρνα με τον γιατρό μαζί. Πόσο δίκιο είχε ο Γάντζος σε όσα μου είχε πει. Πόσο μακριά είμαστε από το να αγαπήσουμε αληθινά έναν άλλο άνθρωπο.

Στις εννέα που είχαμε το ραντεβού ανέβηκα στο δωμάτιο και βρήκα την Μίρνα ήδη ντυμένη με ένα απλό τζιν και τις

δερμάτινες μπότες της. Μου φάνηκε πιο όμορφη από ποτέ.

«Μωρό μου το στομάχι μου δεν πάει και πολύ καλά, σε πειράζει να κατέβεις εσύ για φαγητό με τον Νίκο; Λέω να ξαπλώσω λιγάκι. Μπορείς να περπατήσεις μόνη σου;»

«Ναι καλύτερα είμαι. Θες να σου ανεβάσω κάτι μετά;»

Πολύ εύκολα το δέχτηκε φώναξε η φωνούλα μέσα μου. Ναι φωνούλα μου, αυτό θέλουμε κι εμείς να τελειώνουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται.

«Όχι καλό μου εντάξει είμαι. Πες του Νίκου συγγνώμη εκ μέρους μου...».

Και μαλάκας και ευγενικός. Σκάσε φωνούλα!!

Αφού εισέπραξα ένα φιλί, στα όρια του φιλικού, είδα την πόρτα να κλείνει πίσω της ξέροντας ότι την επόμενη φορά που θα την έβλεπα όλα θα είχαν αλλάξει.

- 16 -

Μετά την αποτέφρωση του σώματος του Δασκάλου, ο Ραχούλ παρέμεινε για τέσσερις μήνες στη Σριναγκάρ του Κασμίρ, που ήταν και ο τελευταίος τους σταθμός.

* Πάνω από την πόλη της Σριναγκάρ υπάρχει ένας ναός γνωστός σαν «Ο Θρόνος του Σολόμωντα», ο οποίος χρονολογείται τουλάχιστον στο 1000 π.Χ., τον οποίο ο βασιλιάς Γκοπαντάτα είχε ανοικοδομήσει περίπου την εποχή της γέννησης του Χριστού. Την ανοικοδόμηση είχε αναλάβει ένας Πέρσης αρχιτέκτονας ο οποίος άφησε τέσσερις ονομαστικές επιγραφές στο πλευρικό βήμα του ναού. Στην τρίτη επιγραφή διαβάζουμε: «Αυτή την εποχή ο

* Πηγή: <http://www.esoterica.gr/articles/religion/jesusind/jesusind.htm>

Yuz Asaf (Αρχηγός-Θεραπευτής) ανήγγειλε την προφητική του έλευση στο Έτος 50 και 4» ενώ στην τέταρτη επιγραφή: «Αυτός είναι ο Ιησούς. Ο προφήτης των Υιών του Ισραήλ».

Εδώ βρίσκεται μια πανίσχυρη απόδειξη της θεωρίας του Kersten, ο οποίος υποστηρίζει πως ο Χριστός ενδέχεται να είχε ταξιδέψει στη Βόρεια Ινδία μετά τη Σταύρωση του και τελικά να επέστρεψε στο Κασμίρ για να πεθάνει, κάπου στα 80 του χρόνια. Ο τάφος του Χριστού, λέει ο Kersten, βρίσκεται στην παλιά πόλη της Σριναγκάρ σε ένα κτίσμα που λέγεται Rozabal. “Rozabal” είναι σύντμηση του “Rauza Bal”, που σημαίνει “ο τάφος του προφήτη”. Στην είσοδο υπάρχει μια επιγραφή που επεξηγεί πως ο Yuz Asaf θάφτηκε κατά μήκος μαζί με έναν άλλον μουσουλμάνο άγιο. Και οι δύο έχουν ταφόπετρες προσανατολισμένες στη διεύθυνση Βορρά-Νότου, σύμφωνα με την ισλαμική παράδοση.

Πάντως, μέσα από ένα μικρό άνοιγμα φαίνεται το κύριο ταφικό δωμάτιο στο οποίο υπάρχει η σαρκοφάγος του Yuz Asaf στην διεύθυνση Ανατολής-Δύσης, σύμφωνα με την ιουδαϊκή παράδοση. Σύμφωνα με τον καθηγητή Hassnain, ο οποίος έχει μελετήσει αυτόν τον τάφο, υπάρχουν αχνά ίχνη ποδιών στις πέτρες του τάφου και, εξετάζοντάς τα από κοντά, αχνά σημάδια της Σταύρωσης και ένα κομποσκοίνι.

Τα ίχνη του Yuz Asaf φαίνεται να έχουν σημάδια από ουλές και στα δύο πόδια που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι προέρχονται από την Σταύρωση. Η Σταύρωση δεν ήταν συνηθισμένη στην Ασία, κι έτσι πρόκειται πιθανότατα για κάποιον από την Μέση Ανατολή. Ο τάφος λέγεται από

μερικούς “Hazrat Issa Sahib” ή “ο Τάφος του Αφέντη Κυρίου Ιησού”.

Αρχαίες επιγραφές αναγνωρίζουν την ύπαρξη του τάφου από το 112 μ.Χ. Ο Μεγάλος Μουφτής, επιφανής μουσουλμάνος κληρικός, παραδέχεται πως το Hazrat Isa Sahib είναι ο τάφος του Yuz Asaf! Έτσι, ο Kertsten συμπεραίνει πως ο τάφος του Ιησού Χριστού βρίσκεται στο Κασμίρ!

Οι επιπτώσεις της μελέτης του είναι τεράστιες. Η ζωή του Χριστού στην Ινδία, μετά τη Σταύρωση, αντιμάχεται την επίσημη διδασκαλία της Εκκλησίας σε θεμελιώδες επίπεδο. Η θεολογία του Αποστόλου Παύλου, το κύριο δόγμα του σύγχρονου Χριστιανισμού, είναι εκτός πραγματικότητας, στο φως αυτών των αποκαλύψεων. Απειλεί επίσης τα δόγματα περί πειθαρχίας στην Εκκλησία, αμαρτημάτων, σωτηρίας μέσω της τυφλής πίστης και μη ύπαρξης της μετεμψύχωσης.

Αυτές οι ιδέες υποβόσκουν ακόμη στα ήθη και έθιμα μερικών περιοχών της Δύσης ενώ από τα περισσότερα έχουν εξαφανιστεί, κάτι που καθορίζει την εσωτερική δυτική κοινωνική δομή, από το νομικό σύστημα ως την ιατρική. Δεν είναι παράξενο το ότι οι σύγχρονες Εκκλησίες και τα εγκόσμια ενδιαφέροντά τους, αρνούνται να δεχτούν προτάσεις σαν αυτή του Kersten.

Δύο μήνες ακριβώς μετά την ημέρα που ο Ραχούλ είχε παρακολουθήσει μαζί με τους λιγοστούς μαθητές του Δασκάλου, που είχαν παραμείνει στη Σριναγκάρ, την συνέντευξη του επιστροφέα μέσω του CNN στην τοπική τηλεόραση, χωρίς να ενημερώσει κανέναν, ετοίμασε τα

λιγοςτά υπάρχοντά του και ξεκίνησε το μακρινό ταξίδι του με πρώτο σταθμό την πόλη που γεννήθηκε.

- 17 -

«Όταν ταιριάζει το παπούτσι...», λέει ένας ανατολίτης Δάσκαλος του Ζεν. Ήταν ένα δείπνο όπου μιλούσαν τα μάτια και μόνο. Αφού της τράβηξε την καρέκλα να καθίσει, έκανε νόημα στον σερβιτόρο να τους φέρει το κρασί που είχε ήδη διαλέξει. Δεν πρέπει να έχουν ειπωθεί λιγότερα λόγια κατά τη διάρκεια ενός δείπνου.

«Ο Κωνσταντίνος;»

«Δεν αισθάνεται καλά και δεν θα κατέβει».

Κοιτάζονταν μέσα στα μάτια που είχαν γίνει σαν γυάλινα λες και βρίσκονταν σε κατάσταση βαθέως διαλογισμού. Τα κανάλια επικοινωνίας ήταν όλα ανοιχτά και η φωνή περιττή και λίγη. Εάν ρωτούσες τους σερβιτόρους που πηγαινοέρχονταν στην αίθουσα εκείνο το βράδυ, όλοι ένιωθαν το ίδιο συναίσθημα πληρότητας και απέραντης αγάπης όποτε περνούσαν κοντά από το τραπέζι τριάντα επτά στη γωνία της μεγάλης αίθουσας.

Μετά από αρκετή ώρα και χωρίς να έχει ειπωθεί με λόγια ακόμα τίποτα μεταξύ τους, το μόνο σύννεφο που μπορούσε να επηρεάσει την ατμόσφαιρα, τους έβγαλε από τον παράδεισο που ήδη βρίσκονταν και τους επανέφερε στα γήινα δεδομένα.

«Και εκείνος;»

«Έχει ήδη καταλάβει. Πιστεύω ότι αύριο θα μου ζητήσει

να φύγουμε. Θα συναντηθούμε στην Αθήνα αφού περάσω ένα διάστημα μόνη και σιγουρευτώ ότι είναι καλά».

«Ότι καλύτερο για όλους».

Δεν ειπώθηκε τίποτα άλλο σε εκείνο το δείπνο. Μόνο θετική ενέργεια πλημμύριζε το χώρο ανάμεσά τους, νιώθοντας και οι δύο τόσο γεμάτοι, με δεμένα τα βλέμματα τους. Την συνόδευσε μέχρι τη σκάλα, της έβαλε στο χέρι ένα χαρτάκι με το τηλέφωνό του και έφυγε προς το δωμάτιό του. Αν τους έβλεπες από μακριά ένιωθες ότι κανείς απ' τους δύο δεν πατούσε στο έδαφος. Δεν υπήρχε βαρύτητα γι' αυτούς, είχαν ήδη γίνει ένα.

- 18 -

«Κάτι έχει γίνει με την εταιρεία και πρέπει να γυρίσω επειγόντως Αθήνα».

Τα λόγια έβγαιναν με δυσκολία από το στόμα μου. Δεν μπορούσα καν να γυρίσω να την κοιτάξω στα μάτια. Κάθε βλέμμα της με ισοπέδωνε γιατί δεν έβλεπα πουθενά τη γνώριμη φλογίτσα που ήξερα τόσο καιρό. Αντίθετα αισθανόμουν την ευτυχία της ξέροντας όμως και το λόγο υπαρξής της, που δεν είχε να κάνει σε τίποτα με εμένα.

«Αν θες εσύ μείνε, μη σου χαλάσω και εσένα τις διακοπές...».

«Όχι Κωνσταντίνε, μαζί θα γυρίσουμε»

Τρεις ώρες αργότερα κοιτούσα τα σύννεφα από το παράθυρο του αεροπλάνου και η ακινησία τους έκανε την μελαγχολία μου ακόμα μεγαλύτερη. Όλα μου τα

συναισθήματα σιγά σιγά τυλίγονταν από ένα σύννεφο πολύ πιο ακίνητο από αυτό που χάζενα και βυθιζόμουν χωρίς να θέλω να το σταματήσω σε ένα αχανές κενό, που λειτουργούσε σαν διέξοδος από την πραγματικότητα.

«Μην τα βάλεις με τον εαυτό σου για ό,τι γίνεται. Καμιά φορά ακολουθούμε απλά το πεπρωμένο μας». Δεν ξέρω καν πως βγήκαν αυτά τα λόγια από το στόμα μου, αλλά ένιωσα απέραντη ανακούφιση που ήθελα ακόμα και να την προστατέψω από τον πόνο που θα της προκαλούσε ο δικός μου πόνος. Με κοίταξε στα μάτια, πήρε το χέρι μου στο δικό της και έγειρε το κεφάλι της στον ώμο μου. Εκείνη τη στιγμή είχα κάνει ακόμα ένα βήμα προς την αληθινή αγάπη.

- 19 -

«Τι εννοείς δεν υπάρχει;»

«Δεν υπάρχει ρε συ Μαρία. Λειτουργεί συνέχεια μηχανικά και είναι συνέχεια με το βλέμμα του πληγωμένου σπουργιτιού στα μάτια. Είμαι σίγουρη ότι έχουν χωρίσει και από κάτι μισόλογα που πήρα από τον ξάδελφο μου προχτές».

«Καλά και δεν σου έχει αναφέρει τίποτα;»

«Τίποτα. Εδώ και τρεις μήνες που έχει γυρίσει από εκείνο το περίφημο ταξίδι, κάθε φορά που πάω να του πιάσω κουβέντα, με τον τρόπο του μου δίνει να καταλάβω ότι όλες οι πόρτες είναι κλειστές, ακόμα και οι φιλικές. Μου μιλάει καθαρά επαγγελματικά λες και δεν πήγαμε ποτέ για τένις λες και δεν είπαμε ποτέ μια κουβέντα παραπάνω.

Ταυτόχρονα ο Γιάννης με πιέζει να τον τραβήξω στο γήπεδο, αλλά αυτός δεν έχει όρεξη ούτε να φάει, όχι για τένις να πάει. Έχει μείνει ο μισός. Η δικιά του δεν δίνει κανένα σημείο ζωής παρά μόνο μία φορά τον πήρε ένα τηλέφωνο που δεν κράτησε πάνω από ένα λεπτό. Είναι ολοφάνερο ότι την αποφεύγει. Δεν μπορώ να τον βλέπω έτσι. Μακάρι να τα ξαναβρούν και ας μην τον έχω ποτέ. Έτσι κι αλλιώς φαίνεται το που ανήκει».

«Περίεργα μου ακούγονται όλα. Προσπάθησε να παρήψεις τον ξάδελφο σου. Αποκλείεται να μην τα ξέρει όλα ο Γιάννης».

«Δε μιλάει κι αυτός ρε Μαράκι. Λες και έχει γίνει κανένα φονικό είμαστε όλοι. Αύριο φεύγουν μαζί για δύο μέρες στην Κύπρο για δουλειές και με παρακάλεσε εντελώς τυπικά να πάω σπίτι του να ταΐσω τον παπαγάλο του γιατί θα λείπουν, όπως είπε, και οι δικοί του. Περίεργη είμαι να δω το σπίτι του. Σκεφτόμουν πόσο πιο ευτυχισμένη θα ήμουν εάν η πρώτη φορά που θα πήγαινα σπίτι του ήταν για να φάμε μαζί, αντί για να ταΐσω ένα πουλί».

«Κάνε υπομονή ρε Αφροδίτη. Εάν πράγματι έχει χωρίσει μόνο χρόνος και υπομονή χρειάζεται τώρα».

«Αυτό είναι που με τρελαίνει. Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορώ να κάνω εκτός από υπομονή».

- 20 -

«Καλά ρε φίλε, είπαμε να φας και λιγάκι. Άστο το κρασί το στράγγισες πια».

Καθισμένοι στην τραπεζαρία του πολυτελούς ξενοδοχείου στην Λάρνακα για ακόμα μια φορά με τραβούσε το κενό του χωρισμού και της έλλειψης. Ο ψυχικός πόνος έφτανε στα όρια της παράνοιας.

«Ρε συ Γιάννη να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ακούω».

«Πού διάολο το βρήκε το κινητό το πουλί;»

Κόκκαλο ο Γιάννης. Ένα μικρό χαμόγελο έσκασε στα χείλια του και μια αναλαμπή στο δικό μου μυαλό. Σαν να μπήκε ένα φως και φώτισε το κωμικοτραγικό της υπόθεσης. Με το ζόρι πρόλαβα και κατάπια τη γουλιά που είχα μέσα στο στόμα μου και ξέσπασα σε ένα ασυγκράτητο γέλιο που παρέσυρε και τον Γιάννη με αποτέλεσμα σε λίγο να μας κοιτάνε όλοι μέσα στην αίθουσα. Ασταμάτητο νευρικό γέλιο μέχρι δακρύων.

«Είναι αυτό που λέμε πουλόφωνο!» συμπλήρωσε ο Γιάννης πυροδοτώντας νέα έκρηξη γέλιου.

Όταν ύστερα από αρκετή ώρα καταφέραμε να συνέλθουμε, ένιωσα πολύ ξαλαφρωμένος. Επιτέλους είχε βγει ένα μέρος της έντασης που μάζευα μέσα μου τόσο καιρό.

«Ρε τον Γάντζο τι μας έφτιαξε...».

«Κοίτα Κωνσταντίνε ξέρω ότι είναι πολύ νωρίς ακόμη αλλά γιατί δεν πιέζεις τον εαυτό σου να βγει λίγο έξω. Να ξαναπαίξεις και κανένα τένις με την Αφροδίτη που έχει λιώσει σαν κεράκι για σένα και γενικά να ξεκολλήσεις λίγο απ' το διαμέρισμα».

«Δεν ξέρω ρε φίλε, αλλά υπάρχει μια ασφάλεια μέσα στο κενό που βρέθηκα και δεν θέλω να ρισκάρω επαφές

τόρα. Όποια και να γνωρίσω, ξέρω ότι θα μου φανεί λίγη. Εδώ λέμε ότι η γυναίκα που ήμουν μαζί, έχει ολοκληρωθεί σαν άτομο και πιθανόν να φέρει στον κόσμο τον επόμενο σωτήρα της ανθρωπότητας. Μετά τον Χριστό, τον Βούδα και δεν ξέρω και ποιόν άλλο, τώρα ο γιος της Μίρνας. Μιλάμε για θεά στην κυριολεξία ρε γαμώ το κέρατό μου! Κι αυτό στην κυριολεξία!»

«Μην αρχίσεις πάλι, γιατί αρχίζω κι εγώ τα πουλόφωνα και μας βλέπω να τρώμε σε σουβλατζίδικο. Ήδη μας κοιτάνε περίεργα».

«Καλά, σταματάω. Αν και μια φασαρία τώρα θα ήταν ότι έπρεπε. Τέλος πάντων. Αυτή η γυναίκα πιστεύεις ρε Γιάννη ότι μπορεί να αντικατασταθεί; Άλλες φορές όταν χωρίζα ήξερα ότι κάπου έξω υπάρχει κάτι καλύτερο. Με την Μίρνα από την πρώτη στιγμή που την γνώρισα ήξερα ότι είχα πιάσει ταβάνι».

«Δεν διαφωνώ αλλά δεν γίνεται να αυτοκαταστρέφεται έτσι. Κράτα την μέσα σου αλλά βγες κι από το πηγάδι. Τρώγοντας έρχεται η όρεξη».

«Θα δείξει Γιάννη. Προσπαθώ να μην είμαι αρνητικός αλλά ξέρω πολύ καλά ότι όλα μπροστά μου δεν θα είναι παρά ένας συμβιβασμός».

Φτάνοντας στο διαμέρισμα του Κωνσταντίνου, έμεινα να χαζεύω την απίστευτη θεά στη θάλασσα από το ύψωμα πάνω στο οποίο ήταν χτισμένο το συγκρότημα.

Τα δύο διαμερίσματα του ισογείου μοιράζονταν ένα πολύ μεγάλο κήπο με φρεσκοκουρεμένο γρασίδι και διάσπαρτες τριανταφυλλίες, ενώ τα δύο διαμερίσματα του πρώτου, ένα εκ των οποίων ήταν και του Κωνσταντίνου, έβλεπαν την απέραντη θέα στον κόλπο της Βουλιαγμένης. Η κατάσταση του σπιτιού, όσον αφορά στην τάξη, ήταν επιεικώς απαράδεκτη και αιτία ήταν το γεγονός ότι η καθαρίστριά του είχε ένα σοβαρό τροχαίο ατύχημα όπως με είχε ενημερώσει η ίδια την περασμένη εβδομάδα και εκείνος δεν είχε μπει καν στον κόπο να βρει άλλη, τουλάχιστον για το διάστημα που θα νοσηλευόταν. Πεταμένα ρούχα σε κάθε σημείο του σπιτιού και ένα χάος στην κουζίνα από κουτιά με μισοτελειωμένες πίτσες και άδεια μπουκάλια μύρας. Ξέροντας πόσο τακτικός είναι ο Κωνσταντίνος, ήταν φανερό ότι η κατάσταση εδώ μέσα απλά επιβεβαίωνε το συναισθηματικό τράκο που είχε φάει.

Χωρίς να με ενδιαφέρει αν θα παρεξηγήσει την κίνησή μου, βάλθηκα να συμμαζεύω και να καθαρίζω χωρίς να μπορώ να κρύψω τη χαρά που ένιωθα κάνοντας το. Μισή ώρα αργότερα αφού έμεινα ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα, πήρα μία μύρα από το ψυγείο, που ήταν και το μοναδικό πράγμα σε αφθονία εκεί μέσα, βρήκα τον αγαπημένο μου σταθμό στο ραδιόφωνο και ξάπλωσα στον καναπέ, αφήνοντας το βλέμμα μου να πλανιέται στο απέραντο γαλάζιο.

Έκλεισα τα μάτια μου και πρόσθεσα σ' αυτή την εικόνα και τον ίδιο να κάθεται δίπλα μου. Ένα πρωτόγνωρο αίσθημα ανάβλυζε από μέσα μου, με την ιδέα και μόνο. Δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ότι ο Κωνσταντίνος είναι

ο άντρας της ζωής μου, αλλά είχα αρχίσει να απελπίζομαι βλέποντας πόσο βαθύ ήταν το δέσιμό του με την Μίρνα. Έλεγα συνέχεια στον εαυτό μου ότι πρέπει να δώσω χρόνο, να μην πιάσω καθόλου, αλλά κι αυτό ήταν δύσκολο βλέποντάς τον να υποφέρει τόσο πολύ.

Πολλές φορές προσπάθησα να τον πλησιάσω με χιούμορ, αλλά κάθε προσπάθεια έπεφτε πάνω στον τοίχο που είχε υψώσει μπροστά του, πίσω από τον οποίο μόνο τον Γιάννη άφηνε καμιά φορά να περάσει και αυτό για λίγο μέχρι να ξανακλειστεί στο καβούκι του.

«Καλοοοό παιδί ο Γάντζος!!»

Τινάχτηκα από τον καναπέ στον αέρα προλαβαίνοντας την τελευταία στιγμή το ποτήρι της μπύρας από το χτύπημα του ποδιού μου στο τραπέζι. Με έπιασαν τα γέλια όταν κατάλαβα ότι αυτός που ακούστηκε, ήταν και ο λόγος που είχα έρθει στο σπίτι.

Άνοιξα το ντουλάπι που μου είχε υποδείξει ο Κωνσταντίνος και πήρα το κουτί με την τροφή του κι ένα ποτήρι νερό και πήγα να τον βρω στο μέσα δωμάτιο, όπου ήταν το κλουβί του.

«Βρε καλώς τον Γάντζο... Τι ωραία χρώματα είναι αυτά που έχεις εσύ μωρέ...»

Έβγαλα το άδειο πιατάκι και το γέμισα μέχρι τη μέση από την ποικιλία της τροφής που υπήρχε στο μεγάλο κουτί.

«Γέμισέ το όλο καλύτερα. Δυο μέρες έχω να φάω...»

Αυτή τη φορά το τίναγμα που έκανα προς τα πίσω έστειλε το μεγάλο κουτί κατευθείαν πάνω στο κλουβί, αδειάζοντας το μισό περιεχόμενο μέσα.

«Τι;» Άκουσα τη φωνή μου να λέει, κάνοντας μικρά

βήματα προς τα πίσω.

«Τίποτα άστο. Τώρα έχω τροφή για καμιά εβδομάδα».

Ήταν αδύνατο να καταγράψω αυτό που άκουγα. Ήταν αδύνατο να έχει εκπαιδευτεί αυτό το πουλί τόσο, ώστε να κάνει ολοκληρωμένες λογικές προτάσεις στα Αγγλικά. Προσπάθησα να θυμηθώ όσα ξέρω για τους παπαγάλους και το μόνο που μου ερχόταν ήταν ότι απλά αποστηθίζουν ήχους που ακούνε και τους επαναλαμβάνουν. Έχοντας ήδη φτάσει στα πέντε περίπου μέτρα από το κλουβί του, επιστράτευσα όλο το θάρρος μου να μην φύγω τρέχοντας από εκεί μέσα και σταμάτησα.

«Τι ακριβώς γίνεται εδώ;» Το στόμα μου είχε στεγνώσει τελείως και οι λέξεις κολλούσαν στα χείλη μου σαν βεντούζες.

«Τις τελευταίες μέρες τίποτα το ιδιαίτερο. Λείπει και ο Κωνσταντίνος οπότε κάνω τις βόλτες μου και ξανάρχομαι».

«Πώς μιλάς εσύ έτσι; Ποιες βόλτες κάνεις; Τι σημαίνουν όλα αυτά;»

«Μία μία οι ερωτήσεις Αφροδίτη...».

Μισή ώρα αργότερα ο Γάντζος καθόταν στο σαλόνι όπου τον είχα μεταφέρει μαζί με το κλουβί του και εγώ καθόμουν με ανοιχτό το στόμα να ακούω την ιστορία που είχε αλλάξει τη ζωή του ανθρώπου που ήθελα τόσο πολύ.

«Και το έκανε τελικά ε;»

«Το έκανε μέχρι τέλους. Άφησε έξω τον εαυτό του και θυσίασε ό,τι ένιωθε για αυτή την γυναίκα, ξέροντας ότι το κάνει για το καλό της και για το καλό όλων».

«Όλα όσα μου λες είναι απίστευτα και βασικά το ότι μιλάμε είναι απίστευτο, αλλά για να έχω τσιμπηθεί τρεις

φορές μέχρι τώρα και να μην ξυπνώ, μάλλον σημαίνει ότι δεν ονειρεύομαι».

«Που μας φέρνει στο προκείμενο το οποίο είναι και ο λόγος που μιλάμε τώρα. Και εδώ είναι που μπαίνεις εσύ στο σκηνικό».

«Εγώ; Πώς εγώ; Τι εννοείς;»

«Κοίτα αυτό που κάναμε με τον Κωνσταντίνο έχει ανοίξει μία τρύπα στο χώρο-χρονικό συνεχές. Με απλά λόγια επεμβήκαμε στην τυχαία πορεία των γεγονότων για να προκαλέσουμε ένα συγκεκριμένο γεγονός γνωρίζοντας βέβαια ότι αυτή η μικρή επέμβαση έχει πολύ μεγάλη πιθανότητα να οδηγήσει στη σωτηρία του πλανήτη και του ανθρώπινου είδους. Αυτό όμως δεν αναιρεί το γεγονός ότι κάθε τρύπα στο χώρο-χρόνο μπορεί να αποβεί καταστροφική αν δεν κλείσει έγκαιρα και με το σωστό τρόπο. Μη με ρωτήσεις γιατί και πως, αλλά υπάρχουν κάποιοι νόμοι στο σύμπαν, πέρα από αυτούς που ήδη γνωρίζουμε, που αφορούν σε μία άλλου είδους ισορροπία και κρατούν τη σχέση τυχαίων γεγονότων και πραγματικότητας σταθερή μέσα στο χρόνο. Σε περίπτωση επέμβασης σ' αυτή τη σχέση πρέπει να γίνει μία αντίστροφη διορθωτική ενέργεια για να κλείσει το άνοιγμα που δημιουργήθηκε, μέσα σε περίπου τρεις δικούς σας μήνες, που ισοδυναμούν με επτά συμπαντικά μέρη χρόνου».

«Να σου πω ότι σε κατάλαβα εντελώς θα είναι ψέμα, αλλά φαντάζομαι ότι θα μου εξηγήσεις τώρα ποια είναι αυτή η διορθωτική ενέργεια που πρέπει να γίνει και τι ρόλο θα παίζω εγώ».

«Ακριβώς! Άκου λοιπόν πως λειτουργούν τα πράγματα.

Θα έχεις ακούσει υποθέτω ότι ο έρωτας, η χημεία δηλαδή που αναπτύσσεται μεταξύ δύο ανθρώπων κρατάει περίπου τρία με τριάμισι χρόνια. Μιλάω για καθαρή ερωτική έλξη και όχι αγάπη».

«Μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι το έχω βιώσει κιόλας».

«Αυτό λοιπόν είναι ένα παιχνίδι της μητέρας φύσης για να πετύχει την αναπαραγωγή του ανθρώπινου είδους. Είναι το κίνητρο για να μπει ο άντρας κυρίως στη διαδικασία να κάνει ένα παιδί με την σύντροφό του. Το διάστημα των τριών χρόνων έχει να κάνει με παλαιότερες εποχές περισσότερο, όπου το πρωτόγονο ζευγάρι έπρεπε να παραμείνει μαζί, με τον άντρα ως προστάτη, τουλάχιστον μέχρι το παιδί να φτάσει σε μία ηλικία όπου κάπως θα αυτοσυντηρείται. Όταν λοιπόν το παιδί έφτανε στα τρία του χρόνια ο άντρας άρχιζε να απαλλάσσεται από την ουσία αυτή που κάνει τον εγκέφαλο να βλέπει την σύντροφό του ως προέκτασή του και τραβούσε παρακάτω για την επόμενη. Αυτός ο κύκλος λοιπόν της χημικής ένωσης πρέπει να κλείνει ομαλά στο διάστημα που προανέφερα, ακόμα και σήμερα, που ο άνθρωπος έχει βρεθεί κάτω από τελείως διαφορετικά δεδομένα με τον έλεγχο των γεννήσεων, τις εξωσωματικές και όλα τα καλούδια ή κακούδια της σημερινής εποχής, ανάλογα με την οπτική που έχεις. Τον Κωνσταντίνο τον διακόψαμε πάνω στα δυόμισι χρόνια ενώ η Μίρνα δεν κατάλαβε απολύτως τίποτα διότι η ουσία που λέμε, απλώς πολλαπλασιάστηκε γνωρίζοντας το άλλο της μισό».

«Δηλαδή υπάρχει αυτό που λέμε το άλλο μας μισό;»

«Είναι τόσο πολύπλοκο αυτό να στο εξηγήσω αλλά θα

κάνω μια προσπάθεια με απλά λόγια. Ο άνθρωπος κατά τη διάρκεια της ζωής του εξελίσσεται και ωριμάζει μέσα από τις εμπειρίες του. Το τι του φέρνει ο χρόνος έχει να κάνει με αστάθμητους παράγοντες όπως είναι η τύχη και το πως αντιμετωπίζει αυτά που του έρχονται, έχει να κάνει με αυτό που λέμε χαρακτήρα ο οποίος διαμορφώνεται κυρίως στην παιδική ηλικία, από τα πρώτα βιώματα και πρότυπα που έχει ο καθένας. Εάν στην πορεία της ζωής του μπορέσει κάποιος να γίνει συνειδητός σε σχέση με την ουσία των πραγμάτων και όχι να τα βλέπει μέσα από τα φίλτρα του χαρακτήρα του, που προαναφέραμε, τότε περνάει σε επόμενα στάδια και έρχεται πιο κοντά στη φύση των πραγμάτων, χωρίς να χρειάζεται να δίνει απαντήσεις σε κανένα πως και γιατί. Σ' αυτή την κατάσταση είναι δυνατή η ταύτιση με το άλλο σου μισό διότι δεν παίζεις κανένα ρόλο πλέον και δεν εξυπηρετείς κανένα σκοπό, ούτε δικό σου, ούτε κανενός άλλου, απλά υπάρχουν. Και όταν απλά υπάρχουν χωρίς εγωισμό και χωρίς στόχους, έχεις φτάσει εκεί που λίγοι φτάνουν και μπορείς να αγαπήσεις και να αγαπηθείς κάτω από απόλυτη ελευθερία. Σ' αυτό το στάδιο συναντήθηκαν η Μίρνα με τον Νίκο και αν το συνδυάσεις και με τη θέση των πλανητών γύρω τους όταν γεννήθηκαν, έχεις την καλύτερη πιθανή ένωση δύο ανθρώπων κάτω από τη δύναμη της ανιδιοτελούς αγάπης. Ο καρπός μίας τέτοιας ένωσης είναι από τη στιγμή της γέννησής του, ίσως και νωρίτερα, έτοιμος να φωτιστεί με την ανατολική ορολογία».

«Παίζουν ρόλο και οι πλανήτες είπες. Αυτά που λέμε ζώδια ισχύουν εννοείς;»

«Το οξυγόνο έχει την ιδιότητα να προσαρμόζει κάθε

στιγμή τη δομή του σύμφωνα με τη θέση των πλανητών του ηλιακού συστήματος κυρίως. Οπότε το οξυγόνο της πρώτης ανάσας που εισπνέει ο άνθρωπος τη στιγμή που γεννιέται, αποτυπώνει αυτόματα και τη θέση των πλανητών εκείνη την ώρα και επηρεάζει όλη την υπόλοιπη ζωή του με όλα τα θετικά και αρνητικά που χαρακτηρίζουν τη συγκεκριμένη θέση. Αλλά καλά όλα αυτά, ας ξαναγυρίσουμε όμως στο ζητούμενο».

«Ο ρόλος μου».

«Ακριβώς. Κανονικά για να βγει η Μίρνα μέσα από τον Κωνσταντίνο πρέπει να περάσει τουλάχιστον ένας χρόνος χωρίς καμία επαφή και αυτό το χρόνο δεν τον έχουμε. Η Μίρνα δεν πρόκειται να κάνει τίποτα με τον Νίκο εάν δεν νιώσει ότι ο Κωνσταντίνος είναι καλά. Φαντάσου ότι δεν έχουν συναντηθεί καν ακόμα και απλά κρατάνε μια τηλεφωνική επαφή που ούτε και αυτή τη χρειάζονται, γιατί ξέρουν και οι δύο ήδη ότι είναι φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο. Οπότε το μόνο εμπόδιο είναι το ξεκόλλημα του Κωνσταντίνου. Πρέπει να γίνει ένα θαύμα και να βγει από αυτή την κατάσταση μέσα στους επόμενους δύο μήνες. Μέχρι στιγμής πάει από το κακό στο χειρότερο, όπως ήταν αναμενόμενο. Πρέπει να αντιστρέψουμε αυτή τη διαδικασία και μάλιστα να βρεθεί περίπου εκεί που ήταν πριν επέμβουμε και χάσει την Μίρνα».

«Και πώς θα γίνει αυτό;»

«Δεν ξέρω. Γι' αυτό και μιλάμε μαζί τώρα».

«Δεν ξέρεις; Τι εννοείς δεν ξέρεις. Άκου να σου πω. Ο Κωνσταντίνος μου αρέσει από τη στιγμή που τον γνώρισα. Στην πορεία βέβαια τον ερωτεύτηκα κιόλας. Έβλεπα μεν

το δέσιμό του με την Μίρνα και ήξερα ότι δεν είχα την παραμικρή ελπίδα αλλά αυτό δεν αναιρούσε αυτά που ένιωθα, το αντίθετο μάλιστα. Ότι κινήσεις όμως και να έκανα και πριν και μετά πήγαν χαμένες. Και η αλήθεια είναι ότι περισσότερο τρώω τα μούτρα μου μετά το χωρισμό του, παρά πριν. Γι' αυτό μη μου λες δεν ξέρεις. Αν δεν ξέρεις εσύ, τότε τι πιθανότητες υπάρχουν να ξέρω εγώ;»

«Αυτό που ξέρω είναι ότι πρέπει να το προσπαθήσουμε μαζί. Η δική μου ικανότητα είναι ότι γνωρίζω καθετί που γίνεται αυτή τη στιγμή παντού και μπορώ να διαβάσω και ένα μεγάλο μέρος από τις σκέψεις και τα συναισθήματα των ανθρώπων. Σ' αυτό το πλαίσιο ξέρω ότι εάν έχουμε μία ευκαιρία να κάνουμε το ακατόρθωτο, αυτή η ευκαιρία είσαι εσύ».

«Και τι προτείνεις τότε;»

«Με τη βοήθειά μου θα κάνεις κινήσεις. Θα είσαι ενήμερη για τις σκέψεις και τα συναισθήματα του και αυτό είναι ένα μεγάλο όπλο για να τον κερδίσεις. Εννοείται βέβαια ότι δεν λες τίποτα από όλα αυτά σε κανένα».

«Μα και πάλι δεν θα μπεις στη μέση; Πάλι δεν θα δημιουργηθούν καινούργιες τρύπες που θα πρέπει να κλείσουν μετά;»

«Τρύπες δημιουργούνται όταν παρέμβεις σε κάτι, που μπορεί να αλλάξει όλη την πορεία του πλανήτη μέσα από αλυσιδωτές αντιδράσεις. Το δικό σας σενάριο δεν έχει τέτοιες δυνατότητες αλλά ο Κωνσταντίνος πρέπει να επανέλθει σε φυσιολογικά επίπεδα άμεσα, για να κλείσει ομαλά η προηγούμενη παρέμβαση. Άλλο είναι να βάλεις

τα θεμέλια για να σηκωθεί ένα φράγμα στην πορεία ενός ποταμού και άλλο να πετάξεις μία πετρούλα στην κοίτη του».

«Σ' ευχαριστώ, ωραίες προοπτικές μας δίνεις».

«Αφροδίτη άσε τον εγωισμό σου έξω απ' αυτή την ιστορία. Κλείσε τα μάτια σου και χαλάρωσε να δεις τι προσπαθούμε να αποφύγουμε».

Λίγο αργότερα έβγαινα από το σπίτι συγκλονισμένη από όσα είχα βιώσει και κυρίως από όσα είχα δει κλείνοντας τα μάτια. Σταμάτησα και έριξα μια τελευταία ματιά στη γαλήνη του τοπίου και της θάλασσας και αισθάνθηκα για πρώτη φορά τόσο άσχημα για το είδος στο οποίο ανήκω.

- 22 -

«Αφροδίτη έρχεσαι λίγο;»

«Αμέσως».

Το ταξίδι του στην Κύπρο δεν είχε βοηθήσει και πολύ. Οι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια του μαρτυρούσαν τις ατέλειωτες ώρες αϋπνίας, ενώ το πουκάμισο που έπλεε πάνω του την αποχή του από το φαγητό.

«Κατ' αρχάς σ' ευχαριστώ που μάζεψες το χάλι που είχα για σπίτι. Δεν μπορώ να σου πω ότι δεν ήταν ανάγκη, γιατί ήταν. Και δεύτερον, θα ήθελα να μπορούμε στο προγραμματάκι με το τένις που έχουμε αφήσει, αν είσαι σύμφωνη κι εσύ».

Χίλια καμπανάκια χτύπησαν ταυτόχρονα μέσα στο κεφάλι μου. Μην δείξεις τον ενθουσιασμό σου, πίεσα τον εαυτό

μου.

«Ναι αμέ. Πότε λες να ξεκινήσουμε;»

«Θα κλείσω για αύριο το απόγευμα μετά τη δουλειά, αν δεν έχεις και εσύ κάτι».

«Κλείσε, ελεύθερη είμαι. Με το θέμα της τράπεζας τι να κάνω; Να το στείλω το Email;» πρόσθεσα για να μην καρφωθώ, αφού με κόπο είχα πνίξει το χαμόγελο που γέννησε ο ενθουσιασμός μου.

«Όχι ακόμα, θέλει να το δει πάλι ο δικηγόρος. Θα σε ενημερώσω».

Έσκυψε πάλι στα χαρτιά μπροστά του, ένδειξη ότι η συζήτησή μας είχε τελειώσει. Έκλεισα την πόρτα πίσω μου και έγραψα κατευθείαν στην Μαρία που συνομιλούσαμε μέσα από το Διαδίκτυο.

«Μαράκι επιτέλους φως!»

«Δηλαδή;»

«Μου πρότεινε να ξαναρχίσουμε τένις!»

«Ήρεμα φιλενάδα, μπορεί απλά να θέλει να ξεδώσει και να ξεχαστεί».

«Δεν με χαλάει καθόλου».

«Για πότε κανονίσατε;»

Εκείνη τη στιγμή ένα δεύτερο παράθυρο συνομιλίας άνοιξε από ένα συμφοιτητή μου που είχα να του μιλήσω από τότε στη σχολή. Δεν πίστευα στα μάτια μου μ' αυτό που έβλεπα να μου γράφει.

«Το μετάνιωσε ήδη. Πες του ότι έχεις κανονίσει κάτι για αύριο για να τον ξαλαφρώσεις απ' την πίεση. Την Παρασκευή θα του προτείνεις εσύ να πάτε στο δικό σου Τένις Κλαμπ. Πρέπει να αλλάξει παραστάσεις. Μην το

προτείνεις όμως σήμερα, απλά βρες ένα λόγο να αρνηθείς το αυριανό. Γάντζος».

Αυτό ήταν απίστευτο. Να προσπαθώ να κερδίσω τον άνθρωπο που θέλω με τέτοια βοήθεια; Δεν ήξερα καν πώς να αντιδράσω. Όχι ότι δεν ήταν ευπρόσδεκτη κάθε βοήθεια, αλλά ένιωθα σαν να συνωμοτούσα πίσω απ' την πλάτη του. Μία άλλη φωνή, μου έλεγε ότι ήταν και για δικό του καλό. Κάτι δεν μου ταίριαζε στην όλη ιστορία. Αποφάσισα να αφήσω τους ενδοιασμούς μου και να ακούσω τον Γάντζο. Δεν μπήκα στη διαδικασία να στείλω απάντηση. Έτσι κι αλλιώς τους προβληματισμούς μου θα τους ήξερε ήδη. Μετά από ένα μικρό δισταγμό κατέληξα στο συμπέρασμα ότι δεν είχα τη δύναμη να του το πω κοιτάζοντάς τον στα μάτια, οπότε χτύπησα το εσωτερικό.

«Έλα Αφροδίτη».

«Κωνσταντίνε χίλια συγγνώμη αλλά ξέχασα ότι αύριο δεν μπορώ, έχω ένα θέμα οικογενειακό που δεν αναβάλλεται».

«Είναι κάτι σοβαρό, χρειάζεσαι καμιά βοήθεια;»

Αχ ρε Κωνσταντίνε μου, ακόμα και μέσα από το πηγάδι που βρέθηκες, βγάζεις το χέρι σου έξω να βοηθήσεις.

«Όχι δεν είναι τίποτα σοβαρό απλά είναι κανονισμένο καιρό και πρέπει να είμαι και εγώ».

«Εντάξει Αφροδίτη, στείλε μου σε παρακαλώ και τον Γιάννη όταν γυρίσει από το ραντεβού».

Αφού κατέβασα κι εγώ το ακουστικό έμεινα με τα μάτια καρφωμένα στην οθόνη να χαζεύω τις λέξεις που μου είχε γράψει ο Γάντζος. Σκέφτηκα ότι στην ακριβώς αντίθετη κατάσταση από εμένα είχε βρεθεί ο ίδιος ο Κωνσταντίνος. Ο Γάντζος του έδινε οδηγίες πως να χάσει την κοπέλα που

αγαπούσε. Εμένα μου δίνει οδηγίες πως να κερδίσω αυτόν που αγαπώ. Η τρύπα θα κλείσει με την ανάποδη διαδικασία. Ισορροπία των αντιθέτων στο σύμπαν, μου είχε πει. Καθετί έχει το αντίθετό του και μόνο τότε έχει υπόσταση. Δεν θα ήξερες τι σημαίνει μέρα αν δεν είχες βιώσει τη νύχτα. Το σκοτάδι μπορεί να κατανοηθεί μόνο σαν έλλειψη φωτός και το φως σαν έλλειψη σκοταδιού. Όταν κατανοήσεις, έλεγε, την υπόσταση των αντιθέτων, σταματάνε και οι εσωτερικές σου συγκρούσεις να είναι συγκρούσεις. Δέχεσαι τον εαυτό σου όπως είναι την κάθε στιγμή.

«Για πότε κανονίσατε; καλέ σε ρωτάω, που είσαι;»

Την είχα ξεχάσει εντελώς την Μαρία

«Για αύριο, αλλά μόλις του το ανέβαλα».

«Τρελή είσαι; Και γιατί το ανέβαλες;»

Γιατί μου το 'πε το πουλί του από το Internet.

«Άστο και να σου εξηγήσω δεν θα καταλάβεις, αλλά μάλλον θα βγει σε καλό».

- 23 -

Έφτασα σπίτι αφού είχε ήδη νυχτώσει, αλλά τίποτα δεν με κρατούσε σήμερα μέσα. Πέταξα τα ρούχα μου όπου βρήκα, φόρεσα μια φόρμα και τα αθλητικά μου και βρέθηκα να τρέχω δίπλα στη θάλασσα χαμένος στις ίδιες σκέψεις που μοιρολατρικά είχα δεχτεί ότι δεν ξεκολλούσαν απ' το μυαλό μου. Όσα σενάρια κι αν δοκίμαζα, το μυαλό επιβράβευε την απόφαση που είχα πάρει, αλλά αυτό δεν έφτανε για να απαλύνει τον πόνο της καρδιάς, για τη

σχέση που είχε τελειώσει. Μία σχέση που πίστευα ότι θα κρατούσε μια ζωή. Η καρδιά πονούσε και ήταν πόνος πέρα από κτητικότητα και εγωισμό.

Δεν έμπαινα καν στη διαδικασία να σκεφτώ ότι θα ξαναγυρίσει ή ότι θα κάνω πράγματα να την κερδίσω. Ήξερα με αυτόν τον τρελό και παράδοξο τρόπο ότι αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί. Δεν υπήρχε ελπίδα να είμαστε πάλι μαζί. Ακόμα και η ελπίδα που λένε ότι πεθαίνει τελευταία, στη δική μου περίπτωση ήταν νεκρή από την αρχή. Αυτό άλλες φορές με βοηθούσε να βγω από το φαύλο κύκλο που δεν κατέληγε παρά μόνο σε αδιέξοδο, και άλλες με βύθιζε σε ακόμα μεγαλύτερη απελπισία.

Η μεγάλη μου παρηγοριά και χαρά, ήταν ότι εκείνη τουλάχιστον ήταν καλά και ευτυχισμένη, εάν εξαιρέσεις τις σκέψεις της για 'μένα και το Γολγοθά που ανέβαινα. Είχε ολοκληρώσει την αναζήτησή της στη ζωή και είχε βρει όσα της ταίριαζαν, με προοπτικές να ζήσει εμπειρίες εντελώς έξω από τα συνηθισμένα, εάν τα λόγια του Γάντζου έβγαιναν αληθινά. Βέβαια το τι θα έβλεπε, εάν πράγματι ίσχυε ότι το παιδί της έπρεπε να μεσολαβήσει για να αλλάξει την καταστροφική πορεία της ανθρωπότητας, μπορεί να μην ήταν καθόλου ευχάριστο, γιατί το κακό και το καλό είναι εξίσου ισχυρά, απλά όπως είπε κάποια στιγμή ο επιστροφέας, το κακό είναι δοκιμασία χωρίς υπόσταση ενώ το καλό είναι αγάπη με υπόσταση.

Κάποια στιγμή άρχισα να μη νιώθω τα πόδια μου από την κούραση και πήρα το δρόμο του γυρισμού με προοπτική ένα καυτό και μετά παγωμένο μπάνιο και έναν άστατο ύπνο που συνοδεύει τις νύχτες μου τους τελευταίους

τρεις μήνες. Παραδόξως όταν τελείωσα με τη διαδικασία μπάνιου και ξάπλωσα, μια γλυκιά κούραση με έστειλε σε ένα βαθύ, χωρίς όνειρα, ύπνο με αποτέλεσμα να ξυπνήσω για πρώτη φορά μετά από τόσο καιρό αργά το πρωί, εντελώς ξεκούραστος. Ανέβηκα στη μηχανή και έφτασα στο γραφείο, χωρίς να θεωρώ τη σημερινή μέρα δουλειάς αγγαρεία ή έστω δικαιολογία για να μην σκέφτομαι, όπως συνέβαινε τελευταία. Η Αφροδίτη με καλημέρισε με ένα πλατύ χαμόγελο το οποίο εγκάρδια ανταπέδωσα μαζί με ένα κομπλιμέντο για το καινούργιο της χτένισμα, που πράγματι την έκανε ακόμα πιο όμορφη. Η μέρα κυλούσε ήρεμα και το μυαλό μου ήταν συγκεντρωμένο στις καθημερινές εκκρεμότητες περισσότερο από κάθε άλλη φορά όταν με κάλεσε στο εσωτερικό τηλέφωνο η Αφροδίτη.

- 24 -

Ο Hanks ανακάθισε στο κρεβάτι αναστατωμένος με τη θύμηση των τελευταίων ωρών του στον έξω κόσμο.

Αφού είχε στείλει το Email εκείνο το βράδυ, είχε βγάλει από το πάνω συρτάρι του γραφείου του ένα μαγνητικό μέσο αποθήκευσης που χρησιμοποιούσαν ως επί το πλείστον την εποχή εκείνη για δημιουργία αντιγράφων ασφαλείας. Περίμενε λίγο μέχρι να φορτώσει ο υπολογιστής στη μνήμη του το σχετικό πρόγραμμα και μετά έδωσε εντολή να αντιγραφούν όλα τα αρχεία της έρευνάς του, στην τελική μορφή που είχαν πάρει πριν λίγη ώρα. Όταν τελείωσε η διαδικασία, έβγαλε την πολύτιμη κασέτα από την υποδοχή

και την τοποθέτησε στην ειδική σακούλα που είχε προμηθευτεί από την προηγούμενη μέρα, η οποία έκλεινε αεροστεγώς. Άνοιξε την πόρτα της κουζίνας του ισόγειου όπου έμενε και κατευθύνθηκε προς τη δεξιά πίσω γωνία του κήπου. Παρά το ελάχιστο φως που υπήρχε από τα πρώτα δείγματα της ημέρας που ερχόταν, βρήκε αμέσως τη μικρή γλάστρα ανάμεσα στις πολλές που ήταν στοιχισμένες μπροστά στον τοίχο και την ανασήκωσε αποκαλύπτοντας το μεταλλικό καπάκι του μικρού χρηματοκιβωτίου που είχε ο ίδιος θάψει, ένα μήνα πριν. Έβαλε στα γρήγορα το συνδυασμό που είχε αποστηθίσει, τοποθέτησε προσεκτικά τη σακούλα μέσα στην αυτοσχέδια κρύπτη και ασφάλισε μηδενίζοντας το συνδυασμό. Αφού έριξε χώμα και φύλλα πάνω από το καπάκι, τοποθέτησε και πάλι τη μικρή γλάστρα πίσω στη θέση της.

Σηκώθηκε ικανοποιημένος με το αποτέλεσμα και λίγο αργότερα κοιμόταν γαλήνια στο κρεβάτι του, μέχρι τη στιγμή που ένιωσε ένα χέρι να του κλείνει βίαια στόμα και μύτη με ένα βρεγμένο πανί. Η πρώτη ανάσα που προσπάθησε πανικόβλητος να πάρει τον ξανάστειλε αμέσως για ύπνο. Όταν μετά από ώρες άνοιξε πάλι τα μάτια του, ο πονοκέφαλος του τρυπούσε το κεφάλι και βρισκόταν σ' αυτό το ίδιο κρεβάτι που ήταν ξαπλωμένος και τώρα. Από τότε είχαν περάσει 18 χρόνια και το φως της ημέρας δεν το είχε ξαναδεί.

- 25 -

Σήμερα με το που τον είδα κατάλαβα ότι κάτι είχε αλλάξει. Και δεν ήταν μόνο το καινούργιο μου κούρεμα που τον έκανε να χαμογελάσει έτσι. Το γυναικείο μου ένστικτο έδινε σίγουρα σήματα αλλαγής στην όλη διάθεσή του. Τι όμως την προκάλεσε; Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω τη σκέψη μου, όταν το πρόγραμμα συνομιλίας μέσω Διαδικτύου έδειξε να έχω μήνυμα από τον παλιό συμμαθητή μου.

«Αλλαγή σχεδίου».

Η κάρδια μου άρχισε να χτυπάει δυνατά περιμένοντας την επομένη πρόταση

«Υπάρχει ένα άνοιγμα σήμερα. Ίσως τ' αστέρια συνωμοτούν υπέρ μας. Είναι μεγάλη ευκαιρία και πρέπει να το εκμεταλλευτούμε».

«Τι εννοείς να το εκμεταλλευτούμε;» του έγραψα σε χρόνο μηδέν.

«Σήμερα είναι ανοιχτός και δεκτικός σε αλλαγές αρκεί αυτές να παρουσιαστούν μπροστά του. Πρέπει να το ρισκάρουμε και να τα παίξουμε όλα για όλα γιατί συνδυάζεται και με άλλο ένα τυχαίο γεγονός».

Τα δάχτυλα μου συνέχισαν να κινούνται εντελώς μηχανικά.

«Δηλαδή;»

«Θα του προτείνεις να φάτε μαζί στις 2:30 στο Roof Garden του Mall στην Βουλιαγμένης. Δεν πρέπει να αρνηθεί την πρόταση σου. Είναι πολύ μεγάλη ευκαιρία

σήμερα».

«Αφού ξέρεις ότι πάλι όχι θα μου πει. Άσε που στις 2 έχει ραντεβού με πελάτη εδώ στο γραφείο».

«Αυτό αστό σε 'μένα. Εσύ κάνε την πρόταση σε καμιά ώρα. Θα καταλάβεις πότε.

Πήγα να ζητήσω περισσότερες εξηγήσεις αλλά ο επιστροφέας ήταν ήδη εκτός σύνδεσης.

- 26 -

Στις 12:30 στην οδό Πλούταρχου 3 στο Μαρούσι η γυναίκα του Κου Μπάλτα είχε τελειώσει με τις δουλειές του σπιτιού και χαλάρωνε στο σαλόνι, στην αγαπημένη της πολυθρόνα, διαβάζοντας το μυθιστόρημα που της είχε φέρει τελευταία ο άντρας της. Η πολύωρη απουσία του, σε συνδυασμό με την έλλειψη παιδιών, που δεν είχαν την τύχη ακόμα να αποκτήσουν, της έδιναν την πολυτέλεια του ελεύθερου χρόνου που τον διέθετε στην αγαπημένη της ασχολία, το διάβασμα. Μόνιμη συντροφιά της ήταν η Ρωξάνη, η εννιάχρονη φέτος γάτα της, στην οποία κατέθετε όλη τη μητρική αγάπη που δεν κατάφερε να δώσει μέχρι σήμερα. Το κουδούνι της εξώπορτας της μονοκατοικίας την έβγαλε από τον κόσμο του μυθιστορήματος, πριν αυτός καλά καλά αρχίσει να σχηματίζεται, αφού δεν είχε τελειώσει ούτε την πρώτη παράγραφο. Στη μικρή οθόνη της θυροτηλεόρασης είδε παραξενεμένη την γειτόνισά της, την Κατερίνα, ντυμένη με τη ρόμπα της.

«Τι έγινε Κατερινάκι;»

«Βγες γρήγορα έξω. Η Ρωζάνη έχει ανέβει στον ξύλινο στύλο της ΔΕΗ και δεν μπορεί να κατέβει!»

Ανοιξε την πόρτα και βγήκε όπως ήταν τρέχοντας με τις παντόφλες στο πλακόστρωτο δρομάκι μέχρι την εξώπορτα κοιτάζοντας προς τα πάνω. Λίγο πριν φτάσει στη μεγάλη σιδερένια πόρτα είδε στην κορυφή της κολώνας που βρισκόταν στη δεξιά πλευρά της εισόδου, την Ρωζάνη με τα πίσω πόδια σηκωμένα και τον τρόμο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της, να νιαουρίζει σπαρακτικά για βοήθεια. Ανοίγοντας την πόρτα έπεσε πάνω στην Κατερίνα που μιλούσε ακόμα στο θυροτηλέφωνο.

«Έλα καλή μου και μιλάω στον τοίχο. Πώς ανέβηκε αυτή εκεί πάνω;»

«Δεν ξέρω Κατερίνα μου, δεν ξέρω! Δεν το έχει ξανακάνει ποτέ! Πρέπει να την κατεβάσουμε! Εάν πηδήξει θα σκοτωθεί! Γρήγορα πάρε την αστυνομία!»

«Ποια αστυνομία μωρέ, τρελάθηκες; Να την κατεβάσουμε θέλουμε, όχι να τη συλλάβουμε. Την πυροσβεστική θα πάρουμε!»

«Ναι την πυροσβεστική έχεις δίκιο. Και τον Γρηγόρη!! Να πάρουμε και τον Γρηγόρη να έρθει αμέσως!»

«Ηρέμησε και περίμενε εδώ, πάω να φέρω το τηλέφωνο».

Λίγο αργότερα έφτασαν σχεδόν ταυτόχρονα η πυροσβεστική και ο άντρας της, που την παρηγορούσε, όσο οι πυροσβέστες προσπαθούσαν να φτάσουν όσο πιο αργά γινόταν στην γάτα, για να μην την τρομάξουν και πηδήξει. Η κυρία Μπάλτα είχε κρύψει το κεφάλι της στην αγκαλιά του άντρα της, για να αποφύγει να δει το μοιραίο, σε περίπτωση που δεν τα κατάφερναν. Όταν η Ρωζάνη

προσγειώθηκε μετά από λίγο στην αγκαλιά της, από τα χέρια του πυροσβέστη, δεν άντεξε και έβαλε τα κλάματα, ενώ η ομήγυρη των γειτόνων χειροκροτούσε για την επιτυχία της διάσωσης. Ο Γρηγόρης αποφάσισε να μείνει με την γυναίκα του μέχρι να συνέλθει και πήρε στο γραφείο του Κωσταντίνου να αναβάλει το ραντεβού.

- 27 -

Ξαναέφερα στο νου μου το «Αυτό άστο σε 'μένα» του Γάντζου και χαμογέλασα κατεβάζοντας το τηλέφωνο, για να το σηκώσω και πάλι αμέσως.

«Κωνσταντίνε το ραντεβού με τον Κύριο Μπάλτα αναβάλλεται. Έχει ένα οικογενειακό θέμα και είναι σπίτι του».

«Ωχ, επείγει να τελειώσουμε μ' αυτή τη δουλειά, οπότε πίεσε τους για καινούργιο ραντεβού το συντομότερο».

«Ναι Οκ..».

Δεν έκλεισα το τηλέφωνο και δεν το έκλεινε ούτε εκείνος.

«Κάτι άλλο;»

«Να, έλεγα μιας και δεν θα γίνει το ραντεβού, να βγάλω το αφεντικό μου για μεσημεριανό στο καινούργιο Mall στην Βουλιαγμένης, που έχω ακούσει τα καλύτερα για το Roof Garden Restaurant. Σε είδα σε καλή διάθεση σήμερα και έλεγα μήπως την κάνουμε και καλύτερη με ένα διαλειμματάκι».

«Σε όλα μέσα πέφτεις Αφροδίτη. Και να σου πω την

αλήθεια, γιατί όχι; Τι δουλεύουμε σαν τρελοί ας χαρούμε και λίγο. Ενημέρωσε την Κάτια να τραβήξει και τα δικά μας τηλέφωνα κάτω και δύο η ώρα φύγαμε».

Ένωθα ένοχη που έπαιζα σε ένα έργο που το σενάριο το έγραφε και εγώ δεν ξέρω ποιος, αλλά το αποτέλεσμα ήταν αυτό ακριβώς που ζητούσα τόσο καιρό.

Δύο και τέταρτο είμαστε με το αυτοκίνητο του ξαδέλφου μου στο δρόμο για το Mall. Η φούστα που φορούσα δεν επέτρεπε να πάρουμε τη μηχανή του και δεν πρότεινα καν να πάμε με το δικό μου διότι το μισό αυτοκίνητο ήταν γεμάτο ρούχα και αθλητικά, για να προλαβαίνω τις εναλλαγές μεταξύ δουλειάς το πρωί και ιδιαίτερων το απόγευμα στο τένις.

«Πώς τον βλέπεις τον Γιάννη;»

«Τι εννοείς;»

«Εσύ που είσαι μέσα στην οικογένεια, βλέπεις να είναι ευτυχισμένος;»

«Κοίτα, ο Γιάννης δεν ήταν ποτέ υπερβολικά ενθουσιώδης, ούτε ονειροπόλος. Νομίζω ότι η ζωή του έδωσε αυτό που ζητούσε. Μια καλή δουλειά, μια καλή οικογένεια, μερικούς καλούς φίλους και αυτό είναι όλο. Είναι ευτυχισμένος μ' αυτά που έχει καταφέρει και σε γενικές γραμμές ζει απλά και χωρίς πολλά προβλήματα. Δεν νομίζω ότι είναι ο άνθρωπος που θα κάνει τη διαφορά, αλλά μάλλον είναι ο άνθρωπος στήριγμα για μια σταθερή ζωή. Η γυναίκα του είναι και αυτή ανάλογη περίπτωση και τα παιδιά μεγαλώνουν με αντίστοιχο τρόπο».

«Με κάλυψες πλήρως. Αυτή είναι και η δική μου εικόνα για εκείνον».

«Ταιριάζει και με τη δική σου για σένα;»

«Καλή ερώτηση. Όταν ήμουν πιο μικρός νόμιζα ότι θα κάνω κάτι πολύ μεγάλο. Κάτι πολύ διαφορετικό. Ήθελα να ξεχωρίσω να γίνω σπουδαίος. Οι φιλοδοξίες μου κυριαρχούσαν και με οδηγούσαν να βάζω στόχους και να κάνω σχέδια για πράγματα που τις περισσότερες φορές δεν έφταναν καν. Από τη μια ήταν καλό αυτό γιατί εξελίχτηκα γρήγορα, με τα δεδομένα της επιτυχίας όπως τη βλέπει ο κόσμος, αλλά από την άλλη έχασα πολλά όσο αφορά σε θέματα αυτογνωσίας».

«Δηλαδή;»

«Να, όταν κυνηγάς στόχους και κάνεις συνέχεια κινήσεις να πετύχεις πράγματα στον έξω κόσμο ξεχνάς εύκολα ότι υπάρχει και ο μέσα κόσμος, ο οποίος απλά δέχεται εξωτερικά ερεθίσματα που δεν προλαβαίνεις καν να ταξινομήσεις και να δεις τι αντίκτυπο έχουν στον εαυτό σου και στην ψυχοσύνθεσή σου. Για παράδειγμα ο άνθρωπος της πόλης που τρέχει σαν τρελός να προλάβει και τον κυνηγάει ο χρόνος σε όλα, δεν σταματάει να αναλογιστεί πόσο κακό του κάνει αυτό στο ψυχικό του κόσμο, με αποτέλεσμα να πλουτίζουν οι φαρμακοβιομηχανίες. Ευτυχώς σε τέτοιο στάδιο δεν βρέθηκα, αλλά ο άνθρωπος που με έκανε να αποστασιοποιηθώ λίγο και να δω την αχαλίνωτη τρεχάλα σαν ουτοπία, ήταν η Μίρνα».

Ήταν η πρώτη φορά που ανέφερε το όνομά της μπροστά μου τους τελευταίους τρεις μήνες και αυτό δημιούργησε στιγμιαία ένα κλίμα αμηχανίας και στους δυο μας. Δεν προσπάθησα να σπάσω τη σιωπή του κυρίως γιατί δεν ήξερα τι να πω χωρίς να ακουστεί κάπως.

«Βέβαια η Μίρνα από οικονομικής πλευράς δεν έχει καμία ανάγκη να βγει στον έξω κόσμο και να ιδρώσει για τα προς το ζην, αλλά είμαι σίγουρος ότι σε οποιοσδήποτε συνθήκες αυτός ο άνθρωπος θα ήταν ίδιος και απαράλλαχτος. Δεν έχει καμία επαφή με το χρήμα. Δεν είναι μέρος του κόσμου της. Απλά έτυχε να έχει χρήματα και δεν κάνει κάτι ούτε για να τα αυξήσει ούτε καν για να τα κατοχυρώσει. Υπάρχουν καλώς, δεν υπάρχουν πάλι καλώς. Η διαδρομή της στη ζωή πλέον δεν είναι προς τα έξω. Δεν την ενδιαφέρει να πετύχει σε κάτι που αφορά στον έξω κόσμο. Η δική της διαδρομή είναι προς τα μέσα και ο έξω κόσμος απλά χρησιμεύει για να επιβεβαιώνει όσα νιώθει, σαν απόδειξη για όσα της συμβαίνουν».

Αυτή τη φορά η σιωπή ήταν παρατεταμένη. Ήμουν σίγουρη ότι η συζήτηση συνεχιζόταν σιωπηλά μέσα του γιατί έβλεπα ήδη το γνώριμο πόνο να ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του.

«Χωρίσατε έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

«Επιτρέπεται να ρωτήσω το γιατί;» Έπρεπε να το παίξω άσχετη, οπότε είναι και η πιο φυσιολογική ερώτηση όταν πας να μπεις σε τέτοιου είδους συζητήσεις.

«Πώς θα σου φανεί να σου πω ότι αν σου εξηγήσω γιατί χωρίσαμε μπορεί να ανοίξεις την πόρτα και να κατέβεις χωρίς καν να σταματήσω;»

Είχαμε ήδη φτάσει στο γκαράζ του Mall και τον κοίταξα έντονα στα μάτια.

«Πρώτον δεν ταράζομαι εύκολα ότι κι αν ακούσω και δεύτερον έχουμε ήδη σταματήσει».

Γελάσαμε αποφορτίζοντας την ατμόσφαιρα και κατευθυνθήκαμε προς το ασανσέρ με προορισμό το εστιατόριο στο Roof Garden. Το μεγάλο ρολόι στο κέντρο της αχανούς αίθουσας έδειχνε 2 και 35 λεπτά.

Ο σερβιτόρος μας οδηγούσε σε ένα γωνιακό τραπέζι με θέα το Σαρωνικό κόλπο, όταν ακριβώς από πίσω μας ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Κωνσταντίνε!»

Ταυτόχρονα γυρίσαμε και οι δύο και οι αντιδράσεις μας ήταν ακριβώς αντίθετες. Εγώ έγινα κατακόκκινη για δεύτερη φορά φέτος και ο Κωνσταντίνος κάτασπρος λες και έκανε μετάγγιση όλο το αίμα που είχε στο πρόσωπό του. Αφού πέρασαν μερικές στιγμές άκουσα τον Κωνσταντίνο από δίπλα μου να λέει το όνομά της με ένα ήχο παρόμοιο με ρομπότ που του τελείωναν οι μπαταρίες.

«Μίρνα;»

Αυτό που έβλεπα απέναντί μου ήταν πέρα από κάθε φαντασία. Δεν έβλεπα δύο χωριστά άτομα, σαν να μην υπήρχε φυσικό κενό ανάμεσα στην Μίρνα και τον άντρα που την συνόδευε. Μας χαμογελούσαν και οι δύο και η αίσθηση ήταν τόσο ζεστή και εγκάρδια που παρά το τραγικό του περιστατικού όσο αφορούσε στον Κωνσταντίνο, ένιωθα μια απερίγραπτη χαρά και ευτυχία κοιτάζοντάς τους.

«Γεια σου Αφροδίτη, από 'δώ ό Νίκος». Η Μίρνα έσπασε πρώτη την αμήχανη σιωπή.

Έσφιξα το χέρι του Νίκου και ένιωσα μια οικειότητα σαν να χαιρετούσα έναν κοντινό συγγενή που είχα να δω χρόνια. Το χαμόγελό του ήταν αληθινό και δεν άλλαξε καθόλου όταν έτεινε το χέρι του στον Κωνσταντίνο.

Εκείνος μουρμούρισε ένα «γεια σου Νίκο» χωρίς να μπορεί να ξεκολλήσει τα μάτια του από την Μίρνα.

- 28 -

Ο Ραχούλ βγήκε από την πέτρινη κεντρική είσοδο του μοναστηριού και κοίταξε για ακόμα ένα πρωινό το καλάθι της αλληλογραφίας που είχαν κρεμάσει οι μοναχοί του Ζεν έξω από τη μεγάλη πόρτα. Είχαν περάσει επτά μήνες από το θάνατο του Δασκάλου και ο Ραχούλ είχε ακολουθήσει κατά γράμμα τις τελευταίες οδηγίες του φωτισμένου γέροντα. Είχε ταξιδέψει πίσω στην πόλη που γεννήθηκε, πούλησε όλα τα υπάρχοντά του και μετά από πολυήμερο ταξίδι έφτασε στην πόλη Αραγκαμπάντ της Μαχαράστρα με κατεύθυνση τους ναούς Ελόρα 45 χιλιόμετρα έξω από την πόλη. Οι ναοί είναι ένας μοναδικής αρχιτεκτονικής χώρος ο οποίος αποτελείται από 34 σκαλισμένες μεγάλες σπηλιές μέσα στο βράχο, χτισμένες μεταξύ του 6^{ου} και 10^{ου} αιώνα από τους κυβερνήτες Ραστρακούτα.

Πέντε από τα μοναστήρια, που ήταν και τα τελευταία που λαξεύτηκαν στο βράχο, ήταν δημιούργημα μοναχών του Ζεν, σε ένα εκ των οποίων είχαν μείνει μαζί με τον Δάσκαλο, για περισσότερο από ένα χρόνο, στην αρχή της περιήγησής τους. Οι μοναχοί τότε, είχαν αντιληφθεί αμέσως ότι πρόκειται για έναν φωτισμένο Δάσκαλο και δέχτηκαν με μεγάλη χαρά να μείνουν μαζί τους για όσο διάστημα ήθελαν. Οι διαλογισμοί που ο Δάσκαλος καθημερινά εφαρμόζε και τον ακολουθούσαν όλοι, ανήκαν στην πέμπτη

μορφή ZEN που λέγεται saijojo, το οποίο σημαίνει «το ύψιστο όχημα,» και αποτελεί την κορύφωση του Zen.

Αυτό είναι το Zen στο οποίο λέγεται ότι ασκήθηκαν όλοι οι Βούδες και μεγάλοι Δάσκαλοι του παρελθόντος. Είναι το Zen που ασκούν στο Soto Zen με κύρια πρακτική το shikantaza, το οποίο σημαίνει «απλά κάθομαι». Στο saijojo Zen, εξάσκηση και στόχος ταυτίζονται. Η άσκηση του διαλογισμού παύει να είναι ένα μέσο προς την επίτευξη του επιθυμητού στόχου και γίνεται η πραγμάτωση αυτού του ίδιου του στόχου. Οι λεπτομέρειες αυτής καθαυτής της πρακτικής του διαλογισμού, παρ' ότι πολύ απλές, φανερώνουν και το μέγεθος της δυσκολίας του. Πολύ εύκολα μπορεί να νομίσει κανείς ότι ασκείται σε shikantaza, ενώ δεν κάνει τίποτα άλλο απ' το να συνεχίζει να ονειροπολεί καθισμένος σε στάση διαλογισμού.

Για μία ακόμα ημέρα το καλάθι δεν περιείχε το πολυπόθητο γράμμα και έτσι ο Ραχούλ, χαϊδεύοντας το μακρύ άσπρο μούσι του, ακολούθησε τη συνηθισμένη διαδρομή προς το κέντρο του ναού, όπου ξεκινούσε σε λίγο ο πρωινός διαλογισμός των μοναχών.

Ήταν η πρώτη μέρα μετά από τόσο καιρό που ένιωθα λιγότερο το βάρος της απώλειας. Μπορώ να πω ότι η πρόταση της Αφροδίτης για φαγητό έξω ήταν και το κερασάκι στην τούρτα της καλής διάθεσης. Όλα πήγαιναν μια χαρά ακόμα και η συζήτηση που ανοίξαμε για την

Μίρνα δεν έδειχνε να με επηρεάζει και τόσο, μέχρι τη στιγμή που την άκουσα να λέει το όνομά μου απ' το πίσω τραπέζι. Ο χρόνος πάγωσε και είχα την αίσθηση ότι βγήκα από τον ίδιο μου τον εαυτό και τα έβλεπα όλα απ' έξω.

Μηχανικά έδωσα το χέρι μου στον Νίκο και ευτυχώς μας διέκοψε ο σερβιτόρος πριν πάρει κάποιος την πρωτοβουλία να μιλήσει πρώτος και έτσι βρήκα το χρόνο να ανακτήσω κάπως την αυτοκυριαρχία μου και να κοιτάξω ολόκληρη την εικόνα απέναντί μου. Ήταν απίστευτο. Ότι και να έλεγε ο πληγωμένος μου εγωισμός, το ζευγάρι απέναντί μου ήταν η προσωποποίηση της αρμονίας. Ο ένας ήταν η προέκταση του άλλου και ταυτόχρονα ενσωματωμένος μέσα σ' αυτόν. Εκείνη τη στιγμή κοιταχτήκαμε με την Μίρνα και σαν αστραπή όλα άλλαξαν αυτόματα. Συναισθήματα σκέψεις και ταλαιπωρία τριών μηνών εξαφανίστηκαν μέσα απ' αυτό το βλέμμα που ανταλλάξαμε. Όλα ήταν στη θέση τους. Η Μίρνα ήταν εκεί που έπρεπε να βρίσκεται και ο εγωισμός μου δεν είχε πλέον να διεκδικήσει τίποτα από τη στιγμή που συνειδητά είδα ότι το ταίριασμα δεν ήταν για τους δυο μας, αλλά πράγματι όπως είχε σωστά προβλέψει ο Γάντζος ήταν για τους δυο τους. Διάβασα στο βλέμμα της την αλλαγή που έγινε μέσα μου, γιατί άλλαξε εντελώς και ο τρόπος που με κοιτούσε. Τότε αντιλήφθηκα και εγώ την ευτυχία τους και την αγάπη που ξεχείλιζε από το σμίξιμό τους.

«Θα καθίσετε όλοι μαζί;»

Μόλις είχαν έρθει και εκείνοι και ο σερβιτόρος προσπαθούσε να τα βολέψει λόγω της αυξημένης πελατείας εκείνης της ώρας.

«Καθίστε μαζί μας». Ο Νίκος ήταν που το πρότεινε και η Αφροδίτη με κοιτούσε στα μάτια μην τολμώντας να πάρει πρωτοβουλία σε μια τέτοια στιγμή.

Κάτι μέσα μου έλεγε ότι ίσως το παρατραβήξω μπαίνοντας και σ' αυτήν τη δοκιμασία αλλά από την άλλη η αλλαγή που μόλις είχα βιώσει δεν ήταν της φαντασίας μου. Αφού τίποτα δεν είναι τυχαίο όπως λένε, που σ' αυτή την περίπτωση ίσχυε χωρίς καν να το ξέρω, δέχτηκα την πρόσκληση.

«Λοιπόν, πως είναι να συνεργάζεσαι με τον Κωνσταντίνο Αφροδίτη;» Η γνωστή ήρεμη φωνή της Μίρνας μας έβγαλε από την αμηχανία.

«Για αυτό το λίγο διάστημα που έχουμε δουλέψει μαζί δεν νομίζω ότι θα μπορούσε να είναι καλύτερα. Τώρα να σου πω την αλήθεια δεν ξέρω τι γνώμη έχει και εκείνος για μένα, αλλά μέχρι στιγμής παράπονα δεν έχω ακούσει».

«Παράπονο; Απλά δεν είχα την ευκαιρία να σου πω μέχρι τώρα πόσο μεγάλο στήριγμα ήσουν αυτή την περίοδο». Την κοίταξα στα μάτια και σαν να είχε φύγει η κουρτίνα που μου έκρυβε τόσο καιρό τον έξω κόσμο είδα πόσο ερωτευμένη ήταν. Για πρώτη φορά μετά από καιρό ένιωσα μια γλυκιά ζέστη στο στομάχι.

Η ώρα πέρασε με ανάλαφρες συζητήσεις χωρίς να μπαίνουμε σε θέματα που μπορούσαν να φέρουν εμένα και την Μίρνα σε δύσκολη θέση όταν κάποια στιγμή ο Νίκος πήγε στην τουαλέτα και ταυτόχρονα χτύπησε το κινητό της Αφροδίτης. Όταν απάντησε, την είδα να ταραάζεται και να ζητά ευγενικά συγνώμη καθώς απομακρυνόταν από το τραπέζι.

«Δεν υπάρχουν λόγια για να δικαιολογήσω τα γεγονότα Κωνσταντίνε».

«Το ξέρω γλυκιά μου. Τα λόγια είναι περιττά. Το καλύτερο που μπορούσε να μου συμβεί τώρα ήταν αυτή η συνάντηση. Ζούσα στον κόσμο μου εντελώς, ενώ τώρα που σε είδα με τον Νίκο όλα μπήκαν στη θέση τους».

«Κωνσταντίνε είναι πολύ πάνω από εμένα την ίδια, η γνωριμία μ' αυτόν τον άνθρωπο».

«Πίστεψέ με και μόνο που σας βλέπει κάποιος καταλαβαίνει ότι κάτι μοναδικό συμβαίνει με εσάς τους δύο. Δεν χρειάζεται να μου εξηγήσεις τίποτα».

«Εσύ;»

«Εγώ νομίζω ότι μόλις ξύπνησα από ένα όνειρο που πιο πολύ έμοιαζε με εφιάλτης για να πω την αλήθεια, αλλά μάλλον τα δύσκολα πέρασαν. Μην ανησυχείς πια για μένα. Είμαι σίγουρος ότι σε πολύ μικρό διάστημα θα γίνετε και οι δύο σας οι καλύτεροι φίλοι μου».

«Πάντως είναι πολύ περίεργη αυτή η ιστορία. Ξέρεις ότι δεν θα σου έλεγα ψέματα για κανένα λόγο».

«Το ξέρω, αλλά τι εννοείς περίεργη;»

«Με τον Νίκο έχουμε μιλήσει ελάχιστα και μόνο στο τηλέφωνο όλο αυτό το διάστημα. Δεν μου πήγαινε να τον δω μέχρι να νιώσω ότι είσαι καλύτερα. Σήμερα έπεσα τυχαία πάνω του εδώ. Και μόλις καθόμαστε σε βλέπω μπροστά μου. Παραείναι τυχαίο όλο αυτό δεν σου φαίνεται;»

Μέσα σε μία στιγμή το μυαλό μου έκανε μια αντίστροφη διαδρομή των γεγονότων της δικής μου ημέρας και αυτόματα γούρλωσα τα μάτια τόσο έντονα που η Μίρνα με

κοίταζε περίεργα.

«Τι έπαθες;»

«Τίποτα. Τι να σου πω, μπορεί η τύχη τελικά να είναι με το μέρος μας. Για εμένα αυτή η συνάντηση είναι ότι καλύτερο για να μπορέσω να εστιάσω στον εαυτό μου, όπως κάποτε προσπάθησες να μου μάθεις». Την καθησύχασα με ένα χαμόγελο αλλά μέσα μου γυρνούσα ακόμα τα γεγονότα προς τα πίσω καταλήγοντας στο προφανές. Ο επιστροφέας πρέπει να καθοδηγούσε και την Αφροδίτη. Ίσως η επαφή να είχε γίνει τη μέρα που πήγε μόνη της σπίτι, όταν έλειπα στην Κύπρο για να ταΐσει τον Γάντζο. Ίσως είχε και η ίδια κάποιο κατοικίδιο. Δεν την είχα ρωτήσει ποτέ. Πάντως ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι ο επιστροφέας την ήξερε αυτή την τυχαία συνάντηση μεταξύ Νίκου και Μίρνας, αν δεν την είχε προκαλέσει κιόλας ο ίδιος, και μετά πρέπει να είχε οδηγήσει με κάποιο τρόπο και εμάς ως εδώ. Το πρώτο δεν ξέρω πως το πέτυχε ή αν ήταν τυχαίο αλλά το δεύτερο πρέπει να είχε να κάνει με την Αφροδίτη. Γιατί να μου προτείνει ένα μέρος τόσο μακριά από το γραφείο για φαγητό; Άσε που αν θες να φτιάξεις ατμόσφαιρα δεν προτείνεις το εστιατόριο ενός εμπορικού κέντρου. Κάποιο εστιατόριο δίπλα στη θάλασσα θα άρμοζε περισσότερο στην περίπτωση. Η αναλαμπή βασικά ήρθε όταν θυμήθηκα ότι αυτή την ώρα είχα το ραντεβού με τον Γρηγόρη. Έπρεπε όμως να σιγουρευτώ πριν καταλήξω οπουδήποτε.

Η Μίρνα μου χάρισε ένα ζεστό χαμόγελο την ώρα που ο Νίκος επέστρεφε δίπλα της και η συζήτηση συνεχίστηκε περί ανέμων και υδάτων, χωρίς να μπορώ να αγνοήσω με

πόση διακριτικότητα φερόταν ο Νίκος, για να διατηρήσει τις ισορροπίες. Αφού χαλαρώσαμε με τη βοήθεια του καλού φαγητού και του κρασιού που το συνόδευσε, κάποια στιγμή η Μίρνα πρέπει να έπιασε το χέρι του Νίκου κάτω από το τραπέζι. Μέρους αργότερα, ανακαλώντας αυτή τη στιγμή με την Αφροδίτη συμφωνήσαμε για την επίδραση που είχε αυτή η κίνηση και σε εμάς τους ίδιους. Ήταν σαν να μας έδωσαν κάποιο χάπι που επενεργούσε κατευθείαν στην καρδιά. Το χέρι της Αφροδίτης εντελώς αυθόρμητα ακούμπησε πάνω στο δικό μου. Άνοιξα τα δάχτυλά μου κλείνοντας απαλά τα δικά της και μείναμε μερικές στιγμές να απολαμβάνουμε μια πρώτη επαφή κάτω από τόσο ιδιαίτερες συνθήκες, που τη χρωμάτιζαν με έναν άγνωστο και για τους δύο μας συνδυασμό χρωμάτων.

Κάποια στιγμή σηκωθήκαμε να φύγουμε και αφού ανταλλάξαμε φιλιά, είδα την Μίρνα να σκύβει και να ψιθυρίζει κάτι στό αυτί της Αφροδίτης κοιτάζοντάς με στα μάτια. Δεν ένιωσα καθόλου μειονεκτικά σε όλη τη διάρκεια του φαγητού και πιστεύω ότι και οι τρεις τους ήταν εντελώς αυθόρμητοι με αποτέλεσμα η εικόνα των δύο τους να μην με μειώνει, ενώ η αίσθηση της Αφροδίτης δίπλα μου να με κάνει να αισθάνομαι ακόμα πιο άνετα. Ήξερα πλέον ότι εάν κάποιος είχε δυο ντάμες και δύο ρηγάδες στα χέρια του η μοιρασιά θα γινόταν ακριβώς έτσι. Ήταν αυτονόητο και τελικά αποδεκτό.

Στο δρόμο για το γυρισμό ήμασταν και οι δύο σιωπηλοί, αλλά η Αφροδίτη στο τέλος δεν άντεξε.

«Είσαι καλά;»

«Τώρα πια νομίζω ναι. Είναι η ώρα της αποδοχής και

μπορώ να πω πως είμαι καλά. Σίγουρα καλύτερα από πριν».

Δεν αλλάξαμε άλλη κουβέντα μέχρι που έκατσε στο γραφείο της και εγώ έκλεισα την πόρτα πίσω μου μπαίνοντας στο δικό μου. Βρήκα στο κινητό το τηλέφωνο του Γρηγόρη και τον πήρα περιμένοντας αρκετή ώρα να χτυπάει.

«Έλα Κωνσταντίνε, συγγνώμη για την αναβολή αλλά έπρεπε να έρθω σπίτι».

«Ναι το έμαθα. Απλά πήρα να δω τι έγινε. Είστε καλά;»

Ήμασταν χρόνια φίλοι οπότε είχα την οικειότητα να μπω σε λεπτομέρειες.

«Τίποτα το σοβαρό ρε φίλε. Η Ρωζάνη, η γάτα της γυναίκας μου, την είδε κασκαντέρ και ανέβηκε στο στύλο της ΔΕΗ. Μέχρι να έρθει η πυροσβεστική και να την κατεβάσουν είδαμε και πάθαμε».

«Έλα ρε συ! Το έχει ξανακάνει;»

«Αυτή δεν ανεβαίνει ούτε σε καρέκλα ρε Κωνσταντίνε. Δεν ξέρω τι διάολος μπήκε μέσα της».

Διάολος δεν ήταν, αλλά ότι κάτι μπήκε μέσα της να είσαι σίγουρος φίλε μου.

«Καλά ρε Γρηγόρη, εύχομαι καλά ξεμπερδέματα. Θα σε πάρει η Αφροδίτη αύριο να κανονίσουμε καινούργια συνάντηση».

«Να 'σαι καλά Κωνσταντίνε, θα τα πούμε από κοντά».

Ήταν σίγουρο ότι ο επιστροφέας κινούσε πάλι τα νήματα. Πως όμως θα το χειριζόμουν με την Αφροδίτη; Το μοιράζομαι μαζί της, ότι και εκείνη ξέρει, ή παίζουμε και οι δύο το θεατράκι μας μέχρι νεοτέρας. Προς το παρόν μου άρεσε η όλη ατμόσφαιρα οπότε θα το άφηνα να κυλήσει

έτσι. Η μάλλον θα το πυροδοτούσα και λίγο.

Σήκωσα το εσωτερικό.

«Νομίζω ότι λίγος ιδρώτας θα μας κάνει καλό απόψε. Πάμε γήπεδο μετά;»

«Εννοείται, έχω και τα πράγματα μαζί μου στ' αμάξι».

- 30 -

Την ίδια στιγμή, στο ιπποδρόμιο της πόλης Epsom στην κομητεία του Surrey, περίπου 25 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά του Λονδίνου, ο κόσμος έβλεπε με αγωνία τα άλογα να καλπάζουν διανύοντας τα τελευταία διακόσια μέτρα πριν τον τερματισμό. Με σημαντική διαφορά από τα υπόλοιπα, τα δύο άλογα που θεωρούνταν φαβορί της συγκεκριμένης ιπποδρομίας, το καθαρόαιμο Opus Dei και το ημίαιμο (από καθαρόαιμο πατέρα) Flores Sea, αγωνίζονταν με πολύ μικρή διαφορά για την πρώτη θέση. Όλοι όμως έμειναν με το στόμα ανοιχτό βλέποντας τα δύο άλογα να κόβουν ταχύτητα, με το Opus Dei να κάνει την αρχή και στη συνέχεια να ακολουθεί και το Flores Sea, ενώ μπροστά περνούσε το Thunderbird, που προσπέρασε τα δύο φαβορί απλά και μόνο διατηρώντας την ταχύτητα του, η οποία ήταν και η ανώτερη που μπορούσε να αναπτύξει.

Οι φίλιπποι, για δεύτερη φορά μέσα στην ημέρα, είχαν σοκαριστεί. Μέσα στη φασαρία που δημιουργήθηκε από τις δικαιολογημένες διαμαρτυρίες τους, κανείς δεν πρόσεξε τον κοκκινομάλλη που έκρυψε το χαμόγελό του πίσω από το πέτο της καμπαρντίνας που φορούσε και κατευθύνθηκε

προς το ταμείο για να πληρωθεί. Καθώς πλησίαζε στο γκισέ έκανε ένα πρόχειρο υπολογισμό των σημερινών κερδών και το ποσό ξεπερνούσε τις 55.000 λίρες μ' αυτή την υποδρομία. Ο ίδιος θα κρατούσε το δέκα τα εκατό όπως είχε συμφωνήσει δύο μήνες πριν στην πρώτη συνάντηση που είχε με τον «Αμερικάνο», που δεν ήξερε ούτε το όνομά του.

Στην αρχή που τον είχε πλησιάσει τον είχε περάσει για τρελό, όταν όμως του έδωσε μετρητά 2.000 λίρες για τα «τρέχοντα στοιχεία της ημέρας» όπως είπε, και του έγραψε σε ένα χαρτάκι τα αποτελέσματα από όλες τις υποδρομίες εκείνης της ημέρας που βγήκαν ακριβώς όπως τα είχε προβλέψει, κατάλαβε ότι αυτή ήταν η ευκαιρία της ζωής του. Το μόνο που του είχε ζητήσει ο ξένος ήταν εχεμύθεια, κάτι το οποίο δεν χρειαζόταν καν, αφού ο χαρακτήρας του ήταν να μην ανοίγεται σχεδόν ποτέ και σε κανέναν. Την ώρα που μετρούσε τα χαρτονομίσματα το κινητό του κουδούνισε για ακόμη μία φορά μέσα στη μέρα. Ήταν σίγουρος ότι το μήνυμα είχε έρθει μέσα από το Διαδίκτυο και περιείχε τα αποτελέσματα της επόμενης υποδρομίας και το ποσό που έπρεπε να παίξει.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, ο Timothy Gordon έκλεισε το Laptop αφού είχε στείλει 83 Email που είχε ετοιμάσει από την προηγούμενη, σε ισάριθμους προορισμούς ανά τον κόσμο. Ένα πρόγραμμα μετατροπής

ηλεκτρονικής αλληλογραφίας σε μορφή κειμένου για κινητά τηλέφωνα, προωθούσε όλα τα μηνύματα στους ανθρώπους που «δούλευαν» για αυτόν.

Πέρασε τον έλεγχο του αεροδρομίου και κατευθύνθηκε προς την έξοδο που τον περίμενε ο οικονομικός διευθυντής για να τον ενημερώσει για τις εξελίξεις των επενδύσεων και να τον οδηγήσει στα γραφεία της νεοσύστατης εταιρείας του που στεγαζόταν στους δύο τελευταίους ορόφους ενός ουρανοξύστη στην πέμπτη λεωφόρο. Μέρος του τελευταίου ορόφου είχε διαμορφωθεί ως διαμέρισμα για να αποφεύγει τις μετακινήσεις μέσα στην πολύβουη πόλη. Τέσσερις μήνες νωρίτερα ζούσε σε ένα διαμέρισμα 28 τετραγωνικών κοντά στο Σόχο και τα μοναδικά του έσοδα προέρχονταν από τις ελάχιστες ώρες που ασχολιόταν με τη μία από τις δύο μεγάλες του αγάπες, τον προγραμματισμό. Η άλλη ήταν η φύση. Ενεργό μέλος της Greenpeace, έκανε ό,τι μπορούσε για να βοηθάει την οργάνωση, κυρίως μέσω του ταλέντου του στους υπολογιστές.

Εάν κάποιος του έλεγε ότι μέσα σε πέντε μήνες, αντί να φτιάχνει προγράμματα αφιλοκερδώς για την Greenpeace, θα είχε στα χέρια του να διαχειρίζεται μια περιουσία που ξεπερνούσε τα 75 δις δολάρια, την οποία μάλιστα απέκτησε με «νόμιμο» τρόπο, θα του έλεγε ότι απλά είναι τρελός. Και σίγουρα θα τον έβγαζε και παρανοϊκό αν του έλεγε ότι ο κύριος υπαίτιος για την απόκτηση ενός τέτοιου αστρονομικού ποσού σε ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα, ήταν η Jessica. Η επτά ετών γκρι παπαγαλίνα του με τη μεγάλη πολύχρωμη ουρά.

Πέντε μήνες πριν ήταν η πρώτη επαφή του με τον

επιστροφέα - μέσω της Jessica - ο οποίος του ανέθεσε ως αποστολή τη συγκέντρωση χρημάτων για την πιο μεγάλη κίνηση που θα γινόταν στα χρονικά για να σωθεί ο πλανήτης. Ο Timothy είχε παρακολουθήσει τη συνέντευξη του επιστροφέα στο CNN και μάλιστα την είχε δει αρκετές φορές και στο Διαδίκτυο ψάχνοντας για σημάδια απάτης, μην έχοντας καμία εμπιστοσύνη στους ανθρώπους και τα έργα τους.

Όταν ο επιστροφέας του πρωτομίλησε και του εξήγησε τους λόγους που έπρεπε να μαζέψουν όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα για την επικείμενη αποστολή, ο Timothy έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά, η οποία ήταν να ποντάρει σε υποδρομίες και κυνοδρομίες που διεξάγονταν καθημερινά σε όλο τον κόσμο και να κάνει συναλλαγές με κάθε είδους μετοχές, αφού ο επιστροφέας ήταν ενήμερος από πριν για όλες τις μεγάλες κομπίνες που γίνονταν στον χρηματιστηριακό κύκλο. Από τη δεύτερη κιόλας εβδομάδα είχε στήσει ένα μικρό γραφείο με πέντε συνεργάτες για να προλαβαίνει όλα τα προγνωστικά και τις επενδύσεις της Jessica. Ένα μήνα αργότερα νοίκιασε τον προτελευταίο όροφο του κτιρίου που έμενε τώρα για να στεγάσει το προσωπικό που συνεχώς αυξανόταν.

Το μετρητό μετατρεπόταν κατά κύριο λόγο σε ράβδους χρυσού που αποθηκευόταν σε θυρίδες ασφαλείας διάσπαρτες στις πέντε ηπείρους ή συσσωρευόταν σε ανώνυμους εικονικούς λογαριασμούς. Ένα μεγάλο μέρος του πήγαινε σε επενδύσεις, κυρίως βαριάς βιομηχανίας και πρώτων υλών, καθ' υπόδειξη της Jessica. Βασικό του μέλημα ήταν η διατήρηση της ανωνυμίας, το οποίο ήταν

και το πιο δύσκολο, με τον ρυθμό εισροής κεφαλαίων που είχαν.

Τον δεύτερο μήνα είχε αγοράσει τους δύο τελευταίους ορόφους, στο όνομα μιας ανώνυμης εταιρείας με έδρα στον Παναμά και το προσωπικό που δούλευε γι' αυτόν ξεπερνούσε τα 60 άτομα μέσα στη χώρα και τα 150 παγκοσμίως. Είχε μόνιμα οικονομικούς διευθυντές να ταξιδεύουν σ' όλο τον κόσμο για να διαχειρίζονταν τα κέρδη και να κάνουν επενδύσεις σύμφωνα με τις υποδείξεις του. Τους ανθρώπους κλειδιά, οι οποίοι θα πόνταραν στους αγώνες, τους έβρισκε ο επιστροφέας με κριτήριο την επαφή τους με τον τζόγο και την οικογενειακή τους κατάσταση. Οι περισσότεροι ήταν εργένηδες και συνήθως αντικοινωνικοί χαρακτήρες, αναπόφευκτα κλεισμένοι στον εαυτό τους, με τον τζόγο να αποτελεί πάντα την κύρια ενασχόλησή τους. Στην διαδρομή από το J.F.Kennedy προς το κέντρο της πόλης, ο Timothy ενημερωνόταν από τον επικεφαλής του οικονομικού του επιτελείου για τις εξελίξεις των επενδύσεων και τα προβλήματα που αφορούσαν στον ίδιο για να πάρει αποφάσεις. Όταν μπήκε στο διαμέρισμά, κλείδωσε την πόρτα ασφαλείας πίσω του και έκατσε μπροστά στον υπολογιστή βγάζοντας την Jessica από το κλουβί της.

«Σήμερα δεν έχει προγνωστικά Tim».

«Τι εννοείς;»

«Έχουμε μια πιο σοβαρή δουλειά να κάνουμε. Δυστυχώς τα χρονικά περιθώρια στενεύουν. Άνοιξε τον κειμενογράφο και γράψε αυτά που θα σου πω. Μετά πες στον Ken που τον εμπιστεύεσαι, να ανέβει. Έχουμε μια αποστολή να του

αναθέσουμε».

«Αποστολή;»

«Ναι, πρέπει να μας φέρει κάτι, από κάπου που θα σου πω».

«Πολύ αινιγματικά ακούγονται όλα».

«Δεν είναι αινιγματικά, απλά μπαίνουμε στα βαθιά...»

«Ενώ μέχρι τώρα βρέχαμε τα πόδια μας μόνο».

- 32 -

Ήταν φανερό ότι όλα είχαν αλλάξει. Το βλέμμα του, ο τρόπος του και ειδικά το χαμόγελό του με έκαναν να βλέπω ένα καινούργιο άνθρωπο απέναντί μου. Παρασυρθήκαμε από το παιχνίδι και την ατμόσφαιρα που είχαμε φτιάξει. Ναι μεν παίζαμε τένις, αλλά παίζαμε και σαν μικρά παιδιά. Είχα πολύ καιρό να τον δω έτσι και την τελευταία φορά που τον είχα δει τόσο ευδιάθετο, δεν ήμουν εγώ η αιτία. Κάποια στιγμή έσπασε το πλέγμα της ρακέτας που του είχα δανείσει και αποφασίσαμε να σταματήσουμε με βαριά καρδιά και οι δύο.

«Θες να κάνουμε ένα ντουςάκι στα αποδυτήρια και να πάμε για φαγητό; Το βραδινό είναι δικό μου».

«Δεν θυμάμαι να πλήρωσα το μεσημέρι».

«Η ιδέα μετράει, όχι η εκτέλεση».

«Έχω την ιδέα ότι σε κέρδισα πάλι...»

«Τώρα με εκτέλεσες!»

Στο ντους που είχα την ευκαιρία να χαλαρώσω μόνη μου σκεφτόμουν την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα και

δεν πίστευα καν στο πόσο καλά είχαν έρθει όλα και πόσο δίκιο είχε τελικά αυτός ο Γάντζος ή όποιος ήταν τέλος πάντων ο υποκινητής όλης αυτής της ιστορίας. Στέγνωσα μαλλί, ντύθηκα και έκανα και ένα γρήγορο φρεσκάρισμα ανάλαφρου βαψίματος σε χρόνο μηδέν, συνηθισμένη όπως είμαι σε γρήγορες καταστάσεις. Τον βρήκα να με περιμένει στο Bar με δύο χυμούς μπροστά του και το κινητό στ' αυτό.

«Δεν απαντάει..».

«Ποιος δεν απαντάει;»

«Ο καινούργιος μου γείτονας ο Μιχάλης. Έχουμε γίνει φιλαράκια και έχουμε αλλάξει κλειδιά σε περίπτωση που λείπουμε να αλληλο-φροντίζουμε τα κατοικίδια μας».

«Παπαγάλο κι ο Μιχάλης;»

«Μπα... σκύλος μινιατούρα του έμεινε αυτού μετά το χωρισμό. Το θέμα είναι ότι τώρα λείπει και δεν τον βρίσκω ούτε στο κινητό, οπότε μας βλέπω να κάνουμε μια γρήγορη στάση σπίτι πριν το φαγητό».

«Ε ναι, κρίμα είναι να μείνει νηστικός ο καημένος ο Γάντζος..».

Προσπάθησα ν' ακουστώ ανέμελη για να κρύψω την ταραχή μου. Η σκέψη και μόνο ότι θα ξανάβλεπα τον Γάντζο μου 'κοβε τα πόδια.

«Δεν πιστεύω να σου 'ριξε καμιά τσιμπιά όταν τον τάισες;»

«Μπα μια χαρά ήταν απλά κατά λάθος μου έπεσε λίγο φαγητό και μέσα στο κλουβί».

«Μίλησε καθόλου; Σου είπε τίποτα;»

Με κοιτούσε στα μάτια τόσο εξεταστικά που αναγκάστηκα να γυρίσω να πάρω το χυμό μου από το Bar

για να αποφύγω να καρφωθώ.

«Μόνο τ' όνομά σου είπε. Πολύ αστεία φωνή έχει πάντως».

Για μια στιγμή είχα την παρόρμηση να ανοιχτώ και να του τα πω όλα. Έτσι κι αλλιώς ο στόχος μάλλον είχε επιτευχθεί. Η παράκληση του Γάντζου όμως με σταμάτησε την τελευταία στιγμή. Ευτυχώς άλλαξε θέμα από μόνος του και σε λίγο είμασταν καθ' οδόν για Βουλιαγμένη. Έμεινα να χαζεύω για άλλη μια φορά την απίστευτη θέα στη θάλασσα μέχρι να ξεκλειδώσει και τον ακολούθησα μέσα διώχνοντας απ' τη σκέψη μου τις αναμνήσεις από την τελευταία μου επίσκεψη εκεί.

- 33 -

«Καλοοοό παιδί» ακούστηκε η λαρυγγική φωνή του Γάντζου από το μέσα δωμάτιο με το που μας άκουσε να μπαίνουμε.

«Νάτος, έχει αρχίσει να νανουρίζεται τώρα που πέφτει το σκοτάδι. Στο τσακ προλάβαμε για να τον ταΐσουμε. Σε λίγο θα κοιμάται στο ένα πόδι».

«Δηλαδή;»

«Δεν έχεις δει παπαγάλο να κοιμάται; Έχει πολύ πλάκα. Μαζεύει το ένα πόδι και κοιμάται ισορροπώντας στο άλλο».

Άνοιξα το καινούργιο κουτί με την τροφή που του είχα πάρει χτες και πήγα προς το κλουβί του. Ένιωσα την Αφροδίτη να διστάζει πίσω μου, και μου φάνηκε σαν ένα ακόμα σημάδι ότι κάτι ξέρει και δεν θέλει να το ρισκάρει

να ξαναβρεθεί μπροστά στον Γάντζο.

«Έλα να τον ταΐσουμε».

Με ακολούθησε απρόθυμα και της έκανα χώρο να καθίσει δίπλα μου την ώρα που άνοιγα την πορτούλα για να βγάλω το πιατάκι του φαγητού του. Για να με βοηθήσει έγειρε προς το μέρος μου να πάρει το κουτί με το φαγητό απ' τα χέρια μου και τα ακροδάχτυλά μας ακούμπησαν, ενώ η φρεσκάδα του αφρόλουτρου και του αρώματός της έκαναν κοιμισμένες αισθήσεις μέσα μου να ξυπνήσουν.

Ασυναίσθητα έσφιξα το κουτί και γύρισε να με κοιτάξει απορημένη μ' αυτή μου την αντίδραση. Τα χείλη μας δεν απείχαν παρά μόνο λίγους πόντους, που τους καλύψαμε αργά και οι δύο όσο κοιταζόμασταν στα μάτια. Ήταν πολύ γλυκιά η αίσθηση αυτού του πρώτου φιλιού χωρίς να είναι επιθετικό ή με ερωτικά υπονοούμενα. Ήταν το τέλος μιας φιλίας και το άνοιγμα σε ένα νέο κόσμο και δεν ένιωσα καθόλου να δυσανασχετώ μ' αυτό. Για άλλη μια φορά σήμερα ένιωθα ότι είμαι στο σωστό μέρος με τον σωστό άνθρωπο.

Όταν τραβηχτήκαμε μετά από λίγο αποφάσισα να ξεκαθαρίσω το ερωτηματικό που με βασάνιζε όλη μέρα. Της ένευσα προς τον Γάντζο.

«Ξέρεις;»

«Ξέρει!»

Όσο κι αν το είχαμε ξαναζήσει και οι δύο, πεταχτήκαμε από τη θέση μας σαν ελατήρια, αλλά δεν απομακρυνθήκαμε. Πρώτος ξαναβρήκα εγώ την ψυχραιμία μου.

«Αυτό το συνήθειό σου να τρομάζεις τον κόσμο δεν

μπορείς να το κόψεις;»

«Καλά, την επόμενη φορά θα σου χτυπήσω το κουδούνι».

«Δηλαδή σήμερα ήταν όλα κανονισμένα πίσω από την πλάτη μου να υποθέσω;»

Η Αφροδίτη είχε αλλάξει χρώμα και κοιτούσε στο πάτωμα.

«Δεν φταίει σε τίποτα η Αφροδίτη. Εγώ τις έδωσα οδηγίες όπως έδωσα και σε 'σένα. Και εκείνη όπως και εσύ το κράτησε για τον εαυτό της, γιατί έχετε καταλάβει και οι δύο τη σοβαρότητα της κατάστασης. Η Μίρνα δεν θα συναντούσε ποτέ από μόνη της τον Νίκο όσο και να το ήθελε, αν δεν έβλεπε πρώτα εσένα να είσαι καλά».

«Ωραία και τώρα που πέτυχες και στα δύο προξενιά τι ακολουθεί; Εσύ εξαφανίζεσαι και ζήσαμε εμείς καλά και εκείνοι καλύτερα ή έχει και συνέχεια το έργο;»

«Μπα... τώρα αρχίζει το δύσκολο!!»

«Το δύσκολο; Δηλαδή τι εννοείς; Ότι μέχρι τώρα ήταν το εύκολο;» Είχα αρχίσει να ανεβάζω τον τόνο της φωνής μου και ξαφνικά η Αφροδίτη άρχισε να γελάει πνιχτά στην αρχή και στο τέλος μην μπορώντας να κρατηθεί ξέσπασε σε ένα νευρικό γέλιο που είδα και έπαθα να την συνεφέρω.

«Τι έπαθες Αφροδίτη;»

«Συγγνώμη ρε συ Κωνσταντίνε και σε 'σένα που δεν ξέρω τι και ποιος είσαι, αλλά δεν μπορούσα να κρατηθώ με την εικόνα να φωνάζεις και να χειρονομείς σε έναν παπαγάλο. Συγχωρέστε με, πάω να φέρω νερό».

«Φέρε για όλους». της απάντησε ο Γάντζος και σκαρφάλωσε με το ράμφος του μέχρι την μικρή πορτούλα.

«Μόλις πιούμε τα νερά μας πάμε στο σαλόνι έχω πολλά

να σας πω. Πάντως μην ανησυχείς για σένα και την Αφροδίτη, τα δύσκολα πέρασαν. Τώρα τα δύσκολα έχουν να κάνουν με εμένα πλέον αλλά αυτά θα σου τα εξηγήσω μέσα».

Σε λίγο είχαμε μεταφερθεί όλοι πάλι στο σαλόνι με τον Γάντζο στη γνωστή του θέση και εμάς απέναντι να περιμένουμε πότε θα σταματήσει τα πήγαινε έλα στην κορυφή της καρέκλας για να μας πει αυτά που ήθελε.

«Στην προηγούμενη ζωή μου ήμουν ένας περιπλανώμενος Δάσκαλος στην Ινδία. Είχα «φωτιστεί» όπως συνηθίζουν να λένε...».

«Πότε πέθανες δηλαδή;» τον διέκοψα.

«Επτά μήνες πριν, αλλά λίγο πριν πεθάνω και ενώ βρισκόμουν σε κατάσταση βαθέως διαλογισμού, κατάφερα να βγω από το σώμα μου. Μάλιστα πέτυχα να ξαναγυρίσω για λίγο και να δώσω κάποιες οδηγίες στον Ραχούλ, ένα μαθητή που ήταν για πολλά χρόνια μαζί μου. Σ' αυτή τη μορφή που βρίσκομαι όπως είχα πει και σε όλο τον κόσμο τότε στην τηλεόραση, δεν ξαναγυρνάς και δεν χρειάζεται να κάνεις άλλο κύκλο γέννησης και θανάτου. Απλά η ενέργειά σου ενώνεται με το σύμπαν και ολοκληρώνεις τον κύκλο σου εδώ στη γη».

«Μετά τι γίνεται δηλαδή;»

«Δεν ξέρω. Με το που βγήκα από το σώμα μου πριν πεθάνω, ουσιαστικά έμεινα μετέωρος ανάμεσα στο πριν και στο μετά. Και αυτό το έκανα γιατί κάποια εσωτερική δύναμη με καθοδηγούσε να παραμείνω».

«Τι εννοείς να παραμείνεις;»

«Ουσιαστικά να κάνω άλλο ένα κύκλο ζωής και ας μην

ήταν απαραίτητο».

«Και γιατί αυτό;»

«Μία δυνατή παρόρμηση ήταν, που έχει όμως σαν στόχο να σωθεί ο πλανήτης και το ανθρώπινο είδος».

«Τι;»

Πετάχτηκα έντρομος από τη θέση μου

«Θέλεις να μου πεις δηλαδή ότι το παιδί της Μίρνας και του Νίκου θα είσαι εσύ;»

Τον έδειχνα σαν να τον κατηγορούσα για το χειρότερο έγκλημα.

«Ηρέμησε, θα σας εξηγήσω. Εάν κάνουν παιδί ναι, θα προσπαθήσω να είμαι εγώ. Μην παρασύρεσαι από την εικόνα του παπαγάλου και μην νομίζεις ότι θα μιλάω από τα γεννοφάσκια μου. Οι μνήμες μου με την γέννηση θα ξεχαστούν και πάλι, εκτός από μερικές πολύ δυνατές αναμνήσεις που είναι συνδεδεμένες πιο πολύ με το ανθρώπινο σώμα και τα ένστικτα και έχουν χαραχτεί βαθιά στο μυαλό και την καρδιά, είτε θετικά είτε αρνητικά».

«Τι εννοείς ένστικτα;» τον διέκοψε η Αφροδίτη αυτή τη φορά.

«Για παράδειγμα το ένστικτο της επιβίωσης είναι πάρα πολύ ισχυρό στον άνθρωπο. Εάν σε κάποια ζωή σου πνίγηκες στη θάλασσα είναι πολύ πιθανόν σε επόμενη ζωή να θέλεις να βλέπεις θάλασσα μόνο με τηλεσκόπιο».

«Ναι αλλά και πάλι δεν δίνεις την δυνατότητα στο τυχαίο να συμβεί! Είναι σαν να επιβάλεις τη γέννησή σου σε δύο ανθρώπους που δεν ξέρουν τίποτα!» εγώ είχα κολλήσει στο αδιανόητο σενάριο που μας είχε ξεφουρνίσει.

«Όχι Κωνσταντίνε, το τυχαίο θα συμβεί. Δεν έχουν ψυχή

τα σπερματοζωάρια του άνδρα. Αν ήταν έτσι θα είχαμε εκατομμύρια ψυχές να πεθαίνουν σε κάθε εκσπερμάτωση και άντε πάλι απ' την αρχή».

Η Αφροδίτη, πιο ψύχραιμη, με έπιασε από το χέρι και ξανακάθισα δίπλα της μην μπορώντας να πιστέψω αυτά που άκουγα. Ευτυχώς πήρε τον λόγο εκείνη γιατί το μυαλό μου είχε σαλέψει.

«Τι εννοείς θα προσπαθήσεις να είσαι εσύ; Μπορεί και να μην είσαι εσύ;»

«Ακριβώς. Δεν έχει ξαναγίνει κάτι παρόμοιο στο παρελθόν και δεν ξέρω εάν γίνεται κιόλας. Πάντως παρακολουθώντας από αυτή τη διάσταση που είμαι άλλες γεννήσεις, πιστεύω ότι μπορώ να το καταφέρω».

«Και πες ότι γίνεται έτσι, πώς θα γνωρίζουμε αν το κατάφερες ή όχι; Πώς θα καταλάβουμε ότι το μωρό είσαι εσύ;»

Εντελώς λογικές μου ακούγονταν οι ερωτήσεις της Αφροδίτης μέσα σε μία τόσο παράλογη συζήτηση.

«Αυτός ο μαθητής που σας έλεγα θα ξέρει ακριβώς τι να κάνει. Αν και πιστεύω ότι με το που θα δει το μωρό, θα νιώσει αμέσως την παρουσία μου, εάν τα έχω καταφέρει. Έχουμε ζήσει μια ολόκληρη ζωή μαζί και αυτό το διάστημα δεν έχω έρθει καθόλου σε επαφή μαζί του για να μην τον επηρεάσω καθόλου. Εάν τα καταφέρω, εκείνος μετά θα καθοδηγήσει ανάλογα τους «γονείς» μου, μέχρι να αποκτήσω συνειδητότητα σαν παιδί. Θέλω μόλις γεννηθώ και περάσουν τα πρώτα χρόνια να με πάνε σε ένα μοναστήρι στην Ινδία όπου θα είναι πολύ πιο εύκολο και γρήγορο να επανέλθω στην κατάσταση «φώτισης» που

βρισκόμουν, έτσι ώστε να αφιερώσω τη ζωή μου στο σκοπό που σας είπα. Υπάρχει βέβαια και η περίπτωση να γεννηθώ φωτισμένος και αυτό για όσους θα βρίσκονται κοντά μου θα είναι μοναδική εμπειρία. Θα είναι ο συνδυασμός της αγνότητας ενός μωρού με την επίγνωση ενός φωτισμένου».

Έκανε μια μικρή παύση στο πηγαινέλα του και γύρισε και μας κοίταξε τόσο έντονα που μόνο παπαγάλο δεν ένιωθα ότι έχω απέναντί μου. Ένα περίεργο αχνό φως πλαισίωνε το περίγραμμά του όταν τον παρατήρησα καλύτερα στο λιγοστό φως της μέρας που έφευγε.

«Τώρα πλέον το μέλλον της επιτυχίας αυτού που προσπαθούμε να κάνουμε είναι στα χέρια σας. Δεν ξέρω πόσο χρόνο μπορώ ακόμα να παραμείνω στη διάσταση που βρίσκομαι τώρα. Είμαι μετέωρος ανάμεσα σε δύο διαστάσεις και οι ισορροπίες εδώ είναι πάρα πολύ λεπτές. Γι' αυτό και πίεζα όσο μπορούσα να γίνουν όλα γρήγορα. Έχετε δει και οι δύο σας μέσω της δικής μου ενόρασης και του νόμου των πιθανοτήτων τι θα επακολουθήσει στον πλανήτη εάν συνεχίσουμε έτσι. Σήμερα που ήρθατε και οι δύο σε επαφή μαζί τους, είδατε τη δύναμη που βγάζουν η Μίρνα και ο Νίκος ενωμένοι. Ξέρω ότι όλα φαίνονται λίγο προγραμματισμένα αλλά και εγώ δεν έχω πολλές επιλογές από εδώ που βρίσκομαι. Το βασικό είναι Κωνσταντίνε να μην νιώσεις εσύ ότι προδίδεις την Μίρνα κρύβοντάς της την αλήθεια».

«Ναι αλλά έτσι όπως το θέτεις είναι σαν να παίρνω εγώ την ευθύνη της απόφασης για το αν θα το κάνει ή όχι. Μπορεί εκείνη να θέλει μια φυσιολογική ζωή με ένα παιδί που να μην έχει τέτοιο βάρος να κουβαλήσει στη ζωή του.

Γιατί να μην της τα εξηγήσεις εσύ ο ίδιος όλα από πριν και να είναι δική της η απόφαση για το τι θέλει να κάνει;»

«Εάν επηρεάσουμε την Μίρνα με μία τέτοια γνώση από πριν, ακόμα κι αν αποφασίσει να το κάνει, το υποσυνείδητο της θα επιφέρει τέτοιες ορμονικές αλλαγές που θα είναι αδύνατο να βρεθώ την κατάλληλη στιγμή στο κατάλληλο μέρος. Είναι λίγο δύσκολο να σας εξηγήσω πως λειτουργεί η εναρμόνιση της ψυχής στο ανθρώπινο σώμα, αλλά παρακολουθώντας άλλες γεννήσεις όσο πιο ήρεμη και συνειδητή είναι η γυναίκα, τόσο πιο κοντά στα χαρακτηριστικά και των δύο γονιών είναι η ψυχή που εναρμονίζεται με το σώμα. Γι' αυτό και επιδίωξα να γνωριστούν η Μίρνα με τον Νίκο. Οι δύο τους ταιριάζουν με την δική μου ψυχοσύνθεση και ιδιοσυγκρασία, όπως ταιριάζουν απόλυτα και μεταξύ τους. Είμαι η πιο σωστή επιλογή, για παιδί δικό τους. Γι αυτό και θεωρώ ότι σε κατάσταση ηρεμίας της Μίρνας, δεν θα χρειαστεί καν να προσπαθήσω για να είμαι εγώ. Θα ταιριάζει να είμαι εγώ, ενώ εάν επηρεαστεί είτε θετικά είτε αρνητικά με τη γνώση του τι πρόκειται να γίνει, τα πράγματα θα ξεφύγουν από τη φυσιολογική τους πορεία. Όπως και να το κάνεις, το να μιλάς με το παιδί σου πριν το γεννήσεις είναι τεράστια δοκιμασία από μόνο του. Οπότε την επιλογή αυτή δεν την έχουμε. Εάν τελικά μιλήσεις στην Μίρνα εγώ θα ακολουθήσω τη φυσική μου πορεία και θα συνεχίσω από εκεί που βρήκα τον τρόπο να διακόψω πριν πεθάνω. Δεν υπάρχει περίπτωση να σε κατηγορήσει κανείς για όποια απόφαση και να πάρεις, άλλωστε σε όποιον και να τα πεις όλα αυτά δεν θα σε πιστέψει, οπότε είναι θέμα καθαρά

δικό σου. Όμως πρέπει να ξέρεις ότι εάν αποφασίσεις ότι προχωράμε, δεν πρέπει να διστάσεις καθόλου, μέχρι τέλους».

Στα λόγια του, όσο αστεία κι αν έβγαине η λαρυγγική φωνή του, ήταν φανερό ότι δεν υπήρχε ίχνος ιδιοτέλειας. Το μυαλό μου πήγαινε στο σενάριο ότι απλά θα μπορούσε αυτός που έχω απέναντί μου να είναι πράγματι κάποιος γκουρού, που πέτυχε να παραμείνει το πνεύμα του μετά θάνατον και απλά έψαχνε τις ιδανικές συνθήκες γέννησής του, για να περάσει την επόμενη του ζωή χαρισάμενη και χαλαρή.

«Δεν είναι εγωιστικά τα κίνητρά μου Κωνσταντίνε. Δεν έχω να μάθω πλέον κάτι άλλο κάνοντας ακόμα ένα κύκλο εδώ. Αν ήθελα να κρατηθώ απ' τη ζωή και να ζήσω ζωή χαρισάμενη και χαλαρή, υπήρχαν πολύ καλύτερες επιλογές από τους δύο τους για γονείς, για να πετύχω κάτι τέτοιο».

Δεν είναι δυνατόν να διαβάξει τις σκέψεις μου. Πώς κατάλαβε ότι αυτό σκεφτόμουν;

«Τις διαβάζω Κωνσταντίνε, οι σκέψεις σας δημιουργούν ένα ενεργειακό πεδίο που μπορώ και αποκρυπτογραφώ. Δεν είναι παράλογα τα συμπεράσματά σου. Είμαι ανοιχτός με εσάς τους δύο και είμαι εδώ για να συζητήσουμε οποιαδήποτε απορία και προβληματισμό σας».

Την αμήχανη σιωπή μου έκοψε η Αφροδίτη.

«Τις διαβάζει, το έχω δει και εγώ. Ωραία και πες ότι κυλάνε τα πράγματα όπως λες και η Μίρνα πράγματι «σε γεννάει» εάν το θέσουμε έτσι, εάν αποφασίσει ότι δεν θέλει να σε πάει στο μοναστήρι που λες; Τότε τι κάνουμε;»

«Τίποτα. Απλά θα καθυστερήσω περισσότερο να

βρεθώ στην κατάσταση «φώτισης» που βρίσκομαι τώρα, μέχρι να ενηλικιωθώ και να τραβήξω προς τα ανατολικά μόνος μου. Υπάρχει βέβαια και μεγάλη πιθανότητα να γεννηθώ φωτισμένος όπως σας είπα ήδη, αλλά αυτό θα το καταλάβετε αμέσως όλοι σας, ειδικά ο Ραχούλ. Έχοντας πάντως μελετήσει την κατάσταση και ψυχοσύνθεση του Νίκου και της Μίρνας σας διαβεβαιώνω ότι θα χαρούν απίστευτα όταν τους αποκαλύψετε τα γεγονότα μετά τη γέννησή μου. Είναι και οι δύο έτοιμοι να δεχτούν τη φώτιση και θα είμαι μεγάλη βοήθεια και εγώ και ο σκοπός μου για να ολοκληρωθούν και οι ίδιοι. Αύριο θα είμαι πάλι μαζί σας τέτοια ώρα. Σκεφτείτε προσεκτικά και τα ξανασυζητάμε αύριο. Εάν είστε σύμφωνοι πρέπει να σας δώσω οδηγίες πως θα κινηθούμε. Αφροδίτη με πας σε παρακαλώ πίσω γιατί ο Κωνσταντίνος έχει μουδιάσει ολόκληρος από την πολλή σκέψη».

Μας την λέει κιόλας σκέφτηκα.

«Όχι Κωνσταντίνε, απλά λίγο χιούμορ κάνουμε να χαλαρώσουμε την ατμόσφαιρα. Μπορεί να είναι πάρα πολύ σοβαρό αυτό που πάμε να κάνουμε αλλά να ξέρεις ότι όλα τα σημαντικά πράγματα στον κόσμο γίνονται με καλή καρδιά, και καλή καρδιά είναι η χαρούμενη καρδιά. Βγάλε λοιπόν τις μαύρες σκέψεις από το μυαλό σου και άσε την καρδιά σου να σε οδηγήσει».

Η Αφροδίτη είχε ήδη προτείνει το χέρι της και ο Γάντζος ανέβηκε ήρεμα για το ταξίδι μέχρι το κλουβί του.

Στάθηκα όρθιος μπροστά στο ψυγείο πίνοντας μονορούφι ένα κουτάκι μύρας. Πήρα ακόμα δύο και κάθισα στον καναπέ αφού έδωσα το ένα στην Αφροδίτη που είχε

γυρίσει.

«Μου ζήτησε να του αφήσω την πορτούλα ανοιχτή».

«Δεν πειράζει, μάλλον θα θέλει να κάνει καμιά βόλτα το πρωί. Κατάλαβες τώρα τι τραβάω το τελευταίο διάστημα».

«Όταν μου τα πρωτοείπε τσιμπιόμουν συνέχεια για να είμαι σίγουρη ότι δεν είναι όνειρο».

«Τόσο καιρό και εγώ αυτό παρακαλούσα. Να είναι όνειρο και να ξυπνήσω επιτέλους. Αλλά τελικά η αλήθεια είναι ότι έχουμε βρεθεί κομπάρσοι σε ένα έργο που αν προσπαθήσουμε να το πούμε σε κανένα, θα βρεθούμε με πουκαμισάκι άσπρο και κουμπιά στην πλάτη».

«Το θέμα είναι τι κάνουμε τώρα. Βασικά εσύ τι κάνεις, γιατί εγώ μάλλον βοηθός κομπάρσου είμαι».

«Πρέπει να συναντηθούμε και με τον Γιάννη και να κάνουμε μια συζήτηση οι τρεις μας με καθαρό μυαλό το πρωί».

«Θα τα πεις και του Γιάννη;»

«Τα ξέρει ήδη. Χωρίς αυτόν θα τα είχα παίζει μια ώρα αρχύτερα».

«Και πώς αντέδρασε;»

«Πιστεύω ότι ακόμα δεν με έχει πολυπιστέψει αν και του είπα γεγονότα που του συνέβησαν που αποκλείεται να είχα γνώση, για τα οποία με είχε ενημερώσει ο Γάντζος από πριν. Πάντως απόλυτα πεισμένος όπως είσαι εσύ, δεν είναι. Αύριο όμως αφού ακούσει και τα δικά σου είμαι σίγουρος ότι θα το πάρει σοβαρά και θα στύψει κι αυτός το μυαλό του να βρούμε μια λύση».

Τη σιωπή που ακολούθησε διέκοψε η Αφροδίτη.

«Είναι δυνατόν, από ολόκληρο τον πλανήτη, τόσα

δισεκατομμύρια κόσμο και βρήκε αυτόν το συνδυασμό ανθρώπων για να τον γεννήσουν; Φαίνεται απίστευτο. Και πες ότι το πετυχαίνει και ξανακάνει ένα κύκλο ζωής, πώς θα καταφέρει ένας άνθρωπος να αλλάξει τη ροή της ιστορίας και να προστατέψει τον πλανήτη; Με τι δύναμη θα σταθεί μπροστά σε εταιρείες κολοσσούς που δεν υπολογίζουν τίποτα παρά μόνο το χρήμα και το κέρδος; Κάτι ιδεαλιστές σαν αυτόν, τους εξαφανίζουν σε μια μέρα από το χάρτη».

«Τι να σου πω, φαντάζομαι ότι θα έχει τα σχέδια του».

«Νομίζω πάντως ότι πρέπει να κρατήσουμε απόλυτη εχεμύθεια γιατί αν διαρρεύσει κάτι τέτοιο δεν βλέπω να προλαβαίνει ούτε να ενηλικιωθεί».

«Κοίτα, εκτός από εμάς, τον Γιάννη και τον μαθητή του κανείς άλλος δεν ξέρει τίποτα».

«Ήδη είναι πολλοί. Ο Γιάννης δεν θα το συζήτησε με την γυναίκα του; Αυτή δεν έχει φίλες; Και τελικά διαρρέει απ' την φίλη της φίλης και φτάνει σ' αυτιά που μπορούν να κάνουν ζημιά. Το μόνο καλό είναι ότι ο Γάντζος στη μορφή που είναι τώρα θα μας είχε ειδοποιήσει αν υπήρχε τέτοιου είδους θέμα. Μετά όμως; Σε βρεφική ηλικία δεν νομίζω ότι θα μπορεί να ελέγχει το τι γίνεται».

«Θα το συζητήσουμε και αυτό μαζί του αύριο. Πρέπει να ξέρουμε τι να κάνουμε ανάλογα με τα σενάρια».

«Δηλαδή έχεις αποδεχτεί ότι θα το κάνουν;»

«Όχι, δεν μπορώ να πάρω μια τέτοια απόφαση για τη ζωή της Μίρνας. Σκέφτομαι να της το πω και αν τα καταφέρει ο Γάντζος μετά καλώς. Εκείνη πρέπει να αποφασίσει».

«Και 'γώ αυτό πιστεύω».

Η σιωπή απλώθηκε πάλι βαριά, όπως και οι σκέψεις μας.

Η Αφροδίτη έγειρε στον ώμο μου και την πήρα αγκαλιά χαζεύοντας τον κόλπο που άλλαζε συνεχώς χρώματα μέχρι που έσβησε η ορατότητα τελείως από το σκοτάδι. Η κούραση της ημέρας και των γεγονότων μας έριξε σε έναν άστατο ύπνο από τον οποίο κάποια στιγμή ξύπνησα και πήρα την Αφροδίτη στα χέρια μου με κατεύθυνση την κρεβατοκάμαρα. Εκείνη μεταξύ ύπνου και ξύπνιου έβγαλε τα ρούχα της κάτω από τα σκεπάσματα και βρεθήκαμε αγκαλιά χωρίς να κάνουμε καμία κίνηση για ερωτική επαφή. Ήταν τόσο έντονο το μπερδεμα ακόμα στο μυαλό μου που την ευχαρίστησα νοερά για τη διακριτικότητά της και βυθίστηκα σε ένα βαθύ ύπνο χωρίς όνειρα.

- 34 -

Είχαν περάσει ήδη δύο ώρες με τους τρεις μας κλεισμένους στο γραφείο μου ενώ η λίστα αναμονής τηλεφώνων μεγάλωνε ασταμάτητα. Η εντολή ήταν να μην μας διακόψει κανείς και για κανένα λόγο. Ο Γιάννης είχε αρχίσει να χάνει το χρώμα του μ' αυτά που άκουγε, αλλά ήταν απόλυτα δεκτικός και ανέλυε την κατάσταση σαν να την αντιμετώπιζε ο ίδιος.

«Ουσιαστικά σε έφερε εκεί που ήθελε, δύο δρόμους έχεις, ή τον εμπιστεύεσαι και προχωράς μέχρι τέλους ή τα λες όλα στην Μίρνα και βγάζεις μεν το βάρος από πάνω σου, αλλά ρισκάρεις την εκδοχή όλα αυτά να είναι αλήθεια και να είσαι η αιτία που χάθηκε μία ευκαιρία να σωθεί ο πλανήτης. Μην διανοηθείς να με ρωτήσεις τι θα έκανα στη

θέση σου διότι δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Έχω παιδιά και σίγουρα η πρώτη μου σκέψη είναι ότι θα προχωρούσα μέχρι τέλους απλά και μόνο για την πιθανότητα ενός καλύτερου κόσμου. Όταν όμως θα σκεφτόμουν ότι εν αγνοία ενός πολύ αγαπημένου μου προσώπου θα αποφάσιζα για το μέλλον του ίδιου της του παιδιού, προεπιλέγοντας μάλιστα τι πρόκειται να είναι αυτό το παιδί, το πράγμα γίνεται τόσο πολύπλοκο που δεν μπορώ καν να το δω σε βάθος. Νομίζω ότι όπως σου είπε και ο Γάντζος πρέπει να ακούσεις την καρδιά σου. Με τη λογική δεν πρόκειται να βγάλεις άκρη, ξέχνα το. Πρέπει να τη νιώσεις την απάντηση και όχι απλά να επιλέξεις μία επιχειρηματολογώντας».

«Νομίζω ότι έχω καταλήξει ρε συ Γιάννη. Το πρωί που ξύπνησα, είδα τελικά ότι είναι αδύνατον να πάρω μία τέτοια απόφαση μόνος μου. Αδύνατον! Δεν θα μπορώ να κοιτάξω ποτέ πια την Μίρνα στα μάτια αν της το κάνω αυτό».

«Εσύ Αφροδίτη τι λες;»

«Ως γυναίκα δεν θα ήθελα με τίποτα να μάθω κατόπιν εορτής κάτι αντίστοιχο. Οι εικόνες όμως που μας μετέφερε από το μέλλον ο Γάντζος, εάν αποτελούν έστω και πιθανότητες, θα ήταν αρκετές για να δεχτώ μια τέτοια μοίρα για εμένα και το παιδί μου, αν κάποιος μου το πρότεινε από πριν».

Τη βαριά σιωπή που ακολούθησε διέκοψε ο ήχος του μηνύματος στο κινητό μου που είχα ξεχάσει να απενεργοποιήσω.

«Κατέβασε τα Email σου στον υπολογιστή σου και μετά διάγραψε τα από παντού. Αυτό που θα δεις με θέμα Peter Hanks το έχει στείλει δικός μου άνθρωπος από την Αμερική

με κωδικό όνομα Gantzos. Ένα δεύτερο Email σταλμένο από το σπίτι σου είναι οι οδηγίες που μόλις πρόλαβα να σας γράψω σήμερα. Ο κωδικός και για τα δύο Email είναι PARROT. Τα πράγματα κύλησαν πιο γρήγορα απ' όσο περίμενα, έτσι βγαίνεις και από τα διλήμματά σου. Ελπίζω να ξανασυναντηθούμε.”

«Τι έπαθες;»

Είχα πεταχτεί σαν ελατήριο και πάτησα το κουμπί να βγει ο υπολογιστής από την κατάσταση αναμονής που βρισκόταν την τελευταία ώρα. Έδωσα αμέσως εντολή να παραλάβω την ηλεκτρονική μου αλληλογραφία μην πιστεύοντας ότι όλα είχαν πλέον τελειώσει. Από τη μία ένιωσα ξαλαφρωμένος από το βάρος μιας απόφασης, που δεν πήρα τελικά, αλλά από την άλλη ένιωθα ένοχος που δεν είχα την ευκαιρία να ειδοποιήσω την Μίρνα.

«Μας πρόλαβε ο Γάντζος!» τους είπα και τους πέταξα το κινητό στον καναπέ να διαβάσουν.

Λίγο αργότερα ήρθαν και οι δύο πίσω μου την ώρα που διέγραφα από παντού το Email με αποστολέα Gantzos και θέμα Peter Hanks, καθώς και το δεύτερο Email που όπως έδειχνε είχε γραφτεί πριν μερικές ώρες στον υπολογιστή στο σπίτι μου. Εδώ ταίριαζε και η πορτούλα του κλουβιού που ζήτησε ο Γάντζος να παραμείνει ανοιχτή χτες. Το Laptop στο σπίτι ήταν πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο κλουβί του. Απομόνωσα τον υπολογιστή μου από το Διαδίκτυο και το εσωτερικό δίκτυο της εταιρείας, για να μπορέσουμε να διαβάσουμε αυτά που μου είχε στείλει με ασφάλεια.

Το Τάντρα εμφανίστηκε στην Ινδία πριν από 6000 χρόνια και έχει δείξει τις ευεργετικές του δράσεις στο πέρασμα των αιώνων. Η λέξη Τάντρα ανήκει στην σανσκριτική διάλεκτο, την ιερή γλώσσα των Ινδουιστών, και προέρχεται από τη ρίζα της λέξης «Ταν» η οποία σημαίνει «Επεκτείνω». Σε αντίθεση με την Δυτική προσέγγιση, η οποία αντιμετωπίζει το σεξ μόνο ως μέσο επίτευξης οργασμού, το Ταντρικό σεξ βασισμένο σε διδάγματα αρκετών ανατολικών θρησκειών, παρέχει έναν εναλλακτικό τρόπο στην εμπειρία της σεξουαλικής ευχαρίστησης και φέρνει ένα καινούριο νόημα στις ερωτικές σχέσεις.

Ο Ταντρικός οργασμός είναι εντελώς διαφορετικός από το μοντέλο του Δυτικού οργασμού, το οποίο επικεντρώνεται μόνο στον ενθουσιασμό και τη συγκέντρωση μυϊκής έντασης που οδηγεί στη κορύφωση, η οποία ακολουθείται από μια ανακούφιση, την εκσπερμάτωση για τους άντρες και τις συστολές των μυών που περιβάλλουν το αιδοίο για τις γυναίκες. Στο Τάντρα, ο ενθουσιασμός είναι απλά η αρχή, παρά το μέσο για τον σκοπό. Αντί να βιαστεί προς την κορύφωση, ο ασκητής του Τάντρα πηγαίνει πιο αργά, μένοντας στη στιγμή, ταξιδεύοντας σε μια βαθιά χαλάρωση.

Στο Δυτικό μοντέλο, η σεξουαλική ενέργεια συγκεντρώνεται, και μετά χάνεται. Στο Τάντρα, η ενέργεια δεν χάνεται αλλά μεγαλώνει. Αντί να χρησιμοποιούν τον σύντροφο για τη προσωπική τους ευχαρίστηση, οι Ταντρικοί εραστές παρέχουν ζωτική ενέργεια ο ένας στον άλλον. Η

αναπνοή και η ενόραση, παίζουν καθοριστικό ρόλο στην σεξουαλική ικανοποίηση και στην πνευματική αφύπνιση, που καθορίζουν την φιλοσοφία του Τάντρα. Η βασική παραδοχή είναι ότι ο έρωτας δεν σχετίζεται αποκλειστικά με το σώμα, αλλά και με το πνεύμα και την ψυχή. Είναι ένα μέσον για να φτάσει κανείς στην απόλυτη ένωση και εναρμόνιση, όχι μόνο με το σύντροφό του, αλλά και με τη φύση και τον κόσμο.

Η Μίρνα και ο Νίκος όταν έμειναν μόνοι τους στο Mall, άρχισαν να δημιουργούν ένα θετικό ενεργειακό πεδίο μεταξύ τους χαλαρώνοντας τελείως και καθώς ήταν για χρόνια μνημένοι και οι δύο στην Ταντρική ερωτική επαφή δεν χρειάστηκε να επέμβουν καθόλου στην όλη διαδικασία, όπως είχαν συνηθίσει μέχρι τώρα με προηγούμενους ερωτικούς συντρόφους. Τα σώματα και οι ψυχές τους είχαν εναρμονιστεί απόλυτα, όπως και οι αναπνοές τους, ακόμα και κατά τη διαδικασία μετακίνησής τους από το Mall στο σπίτι του Νίκου που απλά έτυχε να είναι πιο κοντά. Η ερωτική πανδαισία αισθήσεων που ακολούθησε κράτησε αμέτρητες ώρες με τα κορμιά τους να γίνονται γέφυρες που ένωναν τις ψυχές τους και αντίστροφα.

Όταν η Μίρνα βγήκε από την αγκαλιά του Νίκου αργά το πρωί όλα μέσα της είχαν αλλάξει. Ήταν τόσο αγνή και καθαρή η ψυχή και το σώμα της, που ένιωσε αμέσως τη δημιουργία μιας δεύτερης ζωής μέσα της. Από την πλευρά της ψυχής που θα εναρμονιζόταν με το νέο σώμα, είχε αρχίσει η διαδικασία εξαγνισμού, ή αλλιώς κάθαρσης από μνήμες προηγούμενων ζωών, ως προετοιμασία για την καινούργια ζωή που μόλις ξεκινούσε.

- 36 -

«Τι είναι όλα αυτά;»

Είχαμε μείνει και οι τρεις να χαζεύουμε το περίεργα κωδικοποιημένο κείμενο που εμφανίστηκε μπροστά μας, στο Email που μας είχε στείλει από το σπίτι με τις οδηγίες.

«Μοιάζει με δεκαεξαδικό κώδικα. Για άνοιξε και το άλλο».

«Τα ίδια, πρέπει να αποκωδικοποιήσουμε το κείμενο».

«Να φωνάξουμε τον Παναγιώτη, τα έχει για πλάκα κάτι τέτοια»

Ο Παναγιώτης ήταν ο υπεύθυνος του τεχνικού μας τμήματος, τον οποίο είχαμε αποσπάσει από την Microsoft πριν τρία χρόνια προσφέροντάς του διπλάσιες αποδοχές οι οποίες είχαν ξαναδιπλασιαστεί μέσα σ' αυτό το διάστημα και πάλι νιώθαμε ότι τον αδικούσαμε.

Σήκωσα το τηλέφωνο να τον καλέσω όταν με διέκοψε ο Γιάννης.

«Δεν νομίζω ότι ο Παναγιώτης πρέπει να δει το κείμενο».

«Έχεις δίκιο».

Αντέγραψα τις δύο πρώτες γραμμές από το Email με τις οδηγίες, τις τύπωσα και έγραψα από κάτω τις λέξεις “Κωδικός: PARROT”

«Δεν θα βγάλει νόημα από δύο γραμμές μόνο, αλλά μ' αυτές θα μπορέσει σίγουρα να μας φτιάξει ένα προγραμματάκι που να μεταφράζει τέτοιου είδους κείμενα».

«Σωστός. Και στην τελική του λέμε ότι μας ήρθε κομμένο το κείμενο για να μην τον πονηρέσουμε καθόλου,

ό,τι και αν είναι γραμμένο στις δύο πρώτες γραμμές».

«Δεν θα είναι καν δύο γραμμές κείμενο. Τώρα το βλέπουμε σαν δύο γραμμές γιατί κάθε γράμμα μεταφράζεται σε περισσότερους από ένα αριθμούς».

Μετά από λίγο ο Παναγιώτης βρισκόταν στο γραφείο μου και είχε πέσει με τα μούτρα στη δουλειά γιατί κάτι τέτοια του θύμιζαν πολύ τα πρώτα του βήματα όταν έμπαινε στο Διαδίκτυο και έσπαγε ό,τι κωδικό έβρισκε μπροστά του.

Άφησα τον Γιάννη να ελέγχει την πορεία της αποκωδικοποίησης και έκατσα μπροστά στο φορητό υπολογιστή στο γωνιακό τραπέζι συνεδριάσεων. Πάτησα το κουμπί να ανάψει κάνοντας νόημα στην Αφροδίτη να έρθει να κάτσει δίπλα μου.

«Περίμενες κάτι τέτοιο όταν σου είπε ο ξάδελφος σου να έρθεις να δουλέψεις σε μας;»

«Για ποιο απ' όλα λες; Έχουν συμβεί τόσα πολλά γεγονότα απανωτά που δεν ξέρω σε τι να πρωτοεστιάσω. Το μόνο που δεν θα μπορέσω ποτέ πάντως να πω είναι ότι η πρώτη μου δουλειά ήταν βαρετή!»

Της χαμογέλασα και άνοιξα το πρόγραμμα αναζήτησης στο Διαδίκτυο. Έγραψα τις λέξεις Peter Hanks και ανέτρεξα στο πρώτο θέμα που είχε εμφανιστεί. Διαβάζαμε ταυτόχρονα με την Αφροδίτη, όπως ταυτόχρονα γουρλώναμε τα μάτια όσο προχωρούσαμε τις γραμμές.

“Ο Peter Hanks γεννήθηκε στις 24/01/1966 στην Νέα Υόρκη από μητέρα χρήστη ναρκωτικών και άγνωστο πατέρα. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε σε ορφανοτροφείο μετά τον πρόωρο θάνατο της μητέρας του όταν ήταν ακόμα βρέφος. Θεωρείται η μεγαλύτερη αυθεντία

σε θέματα φυσικό-χημείας και ενέργειας. Σε ηλικία 9 ετών έλυσε το διαβόητο γρίφο με το “Ψάρι” του Αϊνστάιν σε λιγότερο από πέντε λεπτά χωρίς να κρατάει καν σημειώσεις, τη στιγμή που πήρε 90 λεπτά για τον ίδιο τον Αϊνστάιν για να τον διατυπώσει και να τον λύσει. Μόνο το 2% του πληθυσμού μπορεί να λύσει το συγκεκριμένο γρίφο σύμφωνα με τον ίδιο τον Αϊνστάιν.

Ο Peter Hanks αρίστευσε με υποτροφία στο Harvard και σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες ετοίμαζε το διδακτορικό του πάνω στις εναλλακτικές πηγές ενέργειας, αφού είχε ήδη καταπλήξει τον κόσμο με τις ανακαλύψεις του στο συγκεκριμένο τομέα, όταν ξαφνικά στις 3/5/1993 εξαφανίστηκε από το σπίτι που πρόσφατα είχε αγοράσει και μετατρέψει σε εργαστήριο, μαζί με όλα τα προσωπικά του αντικείμενα και υπολογιστές. Οι αρχές θεώρησαν εκούσια την εξαφάνισή του διότι όπως ανακοίνωσαν επίσημα δεν βρέθηκε κανένα ίχνος διάρρηξης ή ακαταστασίας στο σπίτι. Ακόμα και ο αγαπημένος του παπαγάλος έλειπε μαζί με το κλουβί του που, σύμφωνα με τους ελάχιστους φίλους του, δεν άφηνε ποτέ μόνο του για περισσότερο από μία μέρα. Δεδομένου ότι είχε δείξει σημάδια εκκεντρικότητας, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι κάπου θα είχε απομονωθεί για να κάνει τα πειράματά του.”

Γύρισα αργά και κοίταξα την Αφροδίτη που είχε καλύψει με το χέρι της το ανοιχτό στόμα της διαβάζοντας.

«Δεν είναι δυνατόν...». μουρμούρισε πίσω από το χέρι της.

«Δεν τολμώ καν να φανταστώ τι θα διαβάσουμε στο Email», ψιθύρισα κι εγώ για να μην ακουστούμε μέχρι τον

Παναγιώτη.

Έκανα νόημα στον Γιάννη που βλέποντάς μας σ' αυτήν την κατάσταση ερχόταν ήδη προς το μέρος μας. Διαβάσαμε ξανά και εμείς το άρθρο μαζί του και όταν τον κοίταξα μετά από λίγο πάνω απ' τον ώμο μου ήταν κι αυτός κάτωχρος. Συνέχισα στο επόμενο άρθρο των αποτελεσμάτων της μηχανής αναζήτησης.

“18/12/1998, υψηλόβαθμο στέλεχος της CIA κλείστηκε σε ίδρυμα μετά από συνέντευξη που έδωσε αποκαλύπτοντας μυστικά για την δράση της υπηρεσίας του τα τελευταία χρόνια, τα οποία μυστικά η ίδια η υπηρεσία αναίρεσε βγάζοντας τον ίδιο τρελό. Η βασική του αποκάλυψη, το βάρος της οποίας όπως δήλωσε δεν μπορούσε να αντέξει και αποτελούσε και το λόγο που τα τίναζε όλα στον αέρα, ήταν η απαγωγή του διακεκριμένου επιστήμονα Peter Hanks τις τελευταίες μέρες που ήταν έτοιμος να αναγγείλει τη μεγαλύτερη ανακάλυψη που αφορούσε σε τεχνολογία παραγωγής ενέργειας από αποσταγμένο νερό και τον περιορισμό του σε χώρο ασφαλείας κατηγορίας 6. Την ύπαρξη αυτών των χώρων αγνοεί ακόμα και ο ίδιος ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Σύμφωνα με τον ίδιο, η όλη επιχείρηση ήταν καθαρά πρωτοβουλία της CIA, χωρίς καν την έγκριση ή έστω ενημέρωση του Λευκού Οίκου. Όσο για τον πόλεμο στον κόλπο...”

Είχαμε σταματήσει και οι τρεις το διάβασμα στην ίδια πρόταση. Ανοίγοντας τα υπόλοιπα άρθρα βλέπαμε ότι απλά επιβεβαίωναν, από διαφορετικές πηγές, τα δύο πρώτα ενώ ένα τελευταίο ανέφερε το θάνατο, από καρδιακή προσβολή, του εν λόγω πράκτορα σε ηλικία 53 ετών μέσα στο ίδρυμα

και τη διαμαρτυρία των δικών του που δεν τους δόθηκε ποτέ η άδεια να τον επισκεφτούν για λόγους “εθνικής ασφαλείας”.

Πρώτος έσπασε τη σιωπή ο Γιάννης.

«Νομίζω παίζουμε με τη φωτιά!»

«Ποια φωτιά;»

Ο Παναγιώτης που είχαμε και οι τρεις ξεχάσει μας επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Μπα... σε κάτι μετοχές αναφέρομαι. Πώς τα πας εκεί;»

«Δώσε μου δυο λεπτάκια να σας ετοιμάσω και το πρόγραμμα. Τον κώδικα τον έσπασα ήδη».

«Τι γράφει;»

Στον ίδιο τόνο και την ίδια στιγμή το φωνάξαμε μαζί με τον Γιάννη.

«Απλά λέει «Κωνσταντίνε όταν θα το διαβάξεις αυτό...» Φαντάζομαι κάπου θα υπάρχει και η συνέχεια».

«Ναι ρε συ Παναγιώτη, απλά επειδή πρόκειται για θέμα στο οποίο μπλέκονται και από το υπουργείο σου έδωσα μόνο ένα μέρος. Είναι ζήτημα ασφαλείας για την προσφορά που ετοιμάζουμε και...».

«Αφεντικό δεν χρειάζεται να μου εξηγείς. Με πληρώνεις με το παραπάνω καλά, για να μη φυτρώνω εκεί που δε με σπέρνουν. Μην ανησυχείς και όλο να το διάβαζα την άλλη στιγμή θα το είχα ξεχάσει».

«Το ξέρω Παναγιώτη και σ’ ευχαριστώ. Πάντως θέλω να κλείσουμε για λίγο τον κεντρικό Server και να γίνει μια ανασυγκρότηση των δίσκων και της βάσης δεδομένων του διαχειριστή ηλεκτρονικής αλληλογραφίας. Πρέπει να γίνει άμεσα. Θέλω να εξαφανιστούν όλα τα σκουπίδια που

πιθανόν έχουν μείνει, ακόμα και από διαγραφές».

«Τέτοια ώρα; Είναι όλοι μέσα και δουλεύουν βρε αφεντικό!»

Αυτή τη μανία του να με φωνάζει “αφεντικό” δεν μπορούσα να του την κόψω με τίποτα τρία χρόνια τώρα. Μερικοί άνθρωποι νιώθουν καλά μόνο με αφεντικό πάνω απ’ το κεφάλι τους. Απλά εγώ δεν μπορούσα να τη “φορέσω” αυτή τη λέξη. Δεν μου πήγαινε ούτε να την ακούω. Ξαναγύρισα το μυαλό μου στο παρόν και συνειδητοποίησα πόσο τεράστιο χάσμα υπήρχε μεταξύ της καθημερινότητας που περιελάμβανε θεματάκια όπως το “αφεντικό” του Παναγιώτη και της πραγματικότητας που αντιμετωπίζαμε. Ένιωθα έντονα την ανάγκη να ξαναγυρίσω σ’ αυτή την καθημερινότητα, αν και η πραγματικότητα ήταν ότι είχαμε μπει σε μονόδρομο και μάλιστα απάτητο και άκρως επικίνδυνο, όπως πολύ σωστά είχε επισημάνει και ο Γιάννης.

«Δεν πειράζει Παναγιώτη. Ενημέρωσέ τους όλους ότι θα έχουμε μια διακοπή για περίπου μισή ώρα. Είναι προτεραιότητα».

«Εντάξει αφεντικό».

Στην τελευταία ματιά που μου έριξε πριν γυρίσει στην οθόνη, φαινόταν καθαρά ότι είχε καταλάβει ότι αυτό που είχε μπροστά του ήταν κάτι πολύ περισσότερο από μια προσφορά που δεν θέλαμε να διαρρεύσει, αλλά και πάλι δεν είπε κουβέντα. Δύο λεπτά αργότερα είχε σηκωθεί από το γραφείο μου.

«Έτοιμο και το προγραμματάκι. Σας το αφήνω στην κεντρική οθόνη. Δώστε σαν παράμετρο το κείμενο που

θέλετε και θα σας το αποκωδικοποιήσει ανοίγοντας το κατευθείαν στον κειμενογράφο».

«Είσαι αυθεντία φίλε μου. Αν χρειαστούμε κάτι άλλο θα σε φωνάξουμε».

«Ό,τι θες αφεντικό». Το πέταξε ακόμα μια φορά κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

- 37 -

Η Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών των Ηνωμένων Πολιτειών, CIA, δημιουργήθηκε το 1947 από τον πρόεδρο Χάρρυ Τρούμαν με απόφαση της Εθνικής Ασφαλείας του Κογκρέσου. Η CIA είναι μετεξέλιξη της υπηρεσίας OSS (Office of Strategic Services) που έδρασε κατά την περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η υπηρεσία χωρίζεται σε 4 χωριστά τμήματα. Το τμήμα Πληροφοριών, το τμήμα Επιστήμης & Τεχνολογίας, το τμήμα Υποστήριξης και το τμήμα Επιχειρήσεων. Το τμήμα Επιστήμης & Τεχνολογίας ευθύνεται για την καταγραφή και ανάλυση ξένων και εγχώριων τεχνολογιών. Ένας από τους στόχους του είναι και η δημιουργία αντικειμένων προς χρήση για την υπηρεσία.

Τα τελευταία δώδεκα χρόνια επικεφαλής του τμήματος είχε οριστεί από τον γενικό διευθυντή ο John Stinger, κάτι που φάνηκε περίεργο στην αρχή, διότι όλοι περίμεναν ότι προοριζόταν για να αναλάβει το τμήμα Επιχειρήσεων, στο οποίο βρισκόταν από την αρχή της καριέρας του και είχε διαπρέψει σε όλες σχεδόν τις αποστολές που του

είχαν ανατεθεί. Κύριο χαρακτηριστικό του ήταν η μεγάλη αφοσίωση στην υπηρεσία και η απόλυτη εχεμύθεια, όσο αφορούσε σε θέματα ασφαλείας, ακόμα και σε καταστάσεις που έτυχε να διακυβεύεται η ίδια του η ζωή. Η υπερβολική αφοσίωση του στη δουλειά και στην υπηρεσία τον έκανε να αγνοεί τις χαρές της ζωής, με αποτέλεσμα να μην ακούγεται τίποτα για την προσωπική του ζωή, που στην πραγματικότητα, όπως γνώριζαν όσοι τον ήξεραν λίγο καλύτερα, πολύ απλά δεν υπήρχε.

Όταν, λίγες μέρες μετά τον διορισμό του, δημιουργήθηκε ο σάλος από τη συνέντευξη που είχε ήδη δώσει ο προκάτοχός του, με κύριο θέμα την απαγωγή του Peter Hanks, ήταν πλέον ξεκάθαρος ο λόγος που ο Γενικός Διευθυντής είχε επιλέξει τον ίδιο για επικεφαλής του τμήματος Επιστήμης & Τεχνολογίας. Σε αντίθεση με τον προκάτοχό του, που ήταν διακεκριμένος αστροφυσικός πριν την ένταξή του στην υπηρεσία, ο Stinger είχε προσχωρήσει στη CIA ύστερα από λαμπρή καριέρα σαν εκπαιδευτής στο σώμα των πεζοναυτών και πολλαπλές απονομές μεταλλίων για την ενεργό του δράση σε διάφορες επιχειρήσεις παγκοσμίως.

Τα τελευταία 12 χρόνια είχε κάπως χαλαρώσει όσον αφορούσε στην ενεργό δράση, είχε όμως την ευκαιρία να ακονίσει το πνεύμα του, αφού τα θέματα με τα οποία ασχολιόταν πια είχαν περισσότερο επιστημονικό χαρακτήρα. Η δική του αρμοδιότητα ήταν κυρίως να οργανώνει και να διασφαλίζει τον τρόπο χρήσης και διακίνησης των πληροφοριών και των νέων τεχνολογιών, χωρίς αυτό να αποκλείει την επαφή του με το ίδιο το αντικείμενο της

εκάστοτε τεχνολογίας και την ενημέρωσή του από τους υφισταμένους του. Εκείνος έδινε αναφορά μόνο όταν του το ζητούσε ο γενικός διευθυντής, αποκλειστικά στον ίδιο.

Μία από τις φορές αυτές ήταν και η σημερινή μέρα. Ήταν η πρώτη φορά που ο John παρατήρησε το δεξί του χέρι να τρέμει ελαφρά, όσο βρισκόταν στην αίθουσα αναμονής για το ραντεβού του με τον γενικό. Προσπάθησε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του γιατί ήταν σίγουρο ότι θα τη χρειαζόταν στην επικείμενη συνάντηση. Όταν είπε στον γενικό ότι υπάρχει διαρροή στην υπόθεση Hanks, τον κάλεσε αμέσως στο γραφείο του για αναφορά. Το θέμα ήταν τόσο λεπτό που εάν δεν το χειρίζονταν σωστά θα μπορούσε να έχει ολέθρια αποτελέσματα.

«Μπορείτε να περάσετε».

Το ζεστό χαμόγελο της γραμματέως δεν ήταν αρκετό για να φτιάξει έστω και στο ελάχιστο τη διάθεσή του. Την ευχαρίστησε περιμένοντας το χαρακτηριστικό ήχο ανοίγματος της αυτόματης ηλεκτρονικής πόρτας που τον χώριζε από τον διευθυντή. Τα λίγα δευτερόλεπτα αυτή τη φορά του φάνηκαν αιώνας και ένιωσε ένα ρίγος να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά του όταν επιτέλους η πόρτα άνοιξε και αντίκρισε το βλέμμα του διευθυντή που καθόταν πίσω από το γραφείο.

«Έλα John κάτω».

Η φωνή του ακούστηκε ξερή και μόνο κουράγιο δεν του έδωσε. Η βαριά πόρτα έκλεισε και κλείδωσε αυτόματα ενώ εκείνος είχε ήδη διαλέξει από τις δύο πολυθρόνες μπροστά στο γραφείο, αυτή με το λιγότερο φωτισμό. Ενδόμυχα σκέφτηκε την πρώτη φορά που μπήκε σ' αυτό το γραφείο,

δώδεκα χρόνια πριν, καθώς και την πρώτη συζήτηση που είχε με τον ίδιο άνθρωπο που είχε και τώρα απέναντί του και αφορούσε στο ίδιο ακριβώς θέμα για το οποίο γινόταν και η τωρινή συνάντηση, στον Peter Hanks.

Δώδεκα χρόνια πριν ενημερωνόταν απευθείας από τον μοναδικό άνθρωπο, εκτός του προκατόχου του, που γνώριζε όλες τις λεπτομέρειες για τη συγκεκριμένη υπόθεση, ενώ τώρα έπρεπε ο ίδιος να τον ενημερώσει για την ανεξήγητη, μέχρι στιγμής, τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα. Ο γενικός ανακάθισε και μπήκε κατευθείαν στο θέμα.

«Φαντάζομαι ότι θα έχεις κάποια εξήγηση να μου δώσεις».

Η επίθεση για τον Stinger ήταν πάντα η καλύτερη άμυνα.

«Θα σας ενημερώσω με ό,τι έχω στα χέρια μου αυτή τη στιγμή και κρίνετε μόνος σας. Όπως γνωρίζετε πριν δεκαοκτώ χρόνια ο Hanks είχε στείλει ένα Email σε έναν συμφοιτητή του, που ήταν και ο μοναδικός έμπιστος φίλος που είχε από παιδί, ότι είχε ανακαλύψει τον τρόπο να διασπά το αποσταγμένο νερό σε υδρογόνο και οξυγόνο χωρίς ηλεκτρόλυση και να το αποθηκεύει σε ντεπόζιτο φτιαγμένο από συγκεκριμένο κράμα υλικών, που έλυνε και το θέμα όγκου και αποθήκευσης.

Το συγκεκριμένο Email το είχαμε ανιχνεύσει και το είχαμε μπλοκάρει πριν φτάσει στον προορισμό του. Όταν ο προκατόχός μου διάβασε τότε το περιεχόμενό του και σας ενημέρωσε, δώσατε εντολή απομόνωσης του Hanks σε χώρο ασφαλείας 6 μαζί με όλο τον εξοπλισμό που υπήρχε στο σπίτι του. Τα τελευταία δεκαοκτώ χρόνια λοιπόν δεν έχει έρθει σε επαφή με κανέναν εκτός από τον προκατόχο

μου, εμένα και εσάς. Στον όροφο που βρίσκεται δεν έχει κανέναν άλλος πρόσβαση παρά μόνο οι δύο μας πλέον. Υπάρχουν κάμερες που συνδέονται απευθείας με το γραφείο μου και τα καλώδιά τους εάν πειραχτούν ή μετακινηθούν έστω και στο ελάχιστο ενεργοποιούν αλυσίδα συναγερμών και διακόπτεται αυτόματα η αναμετάδοση. Οι ηλεκτρονικοί του υπολογιστές δουλεύουν αυτόνομα και ενημερώνουν, με οποιαδήποτε αλλαγή κάνει στο δίσκο του, ένα συγκεκριμένο υπολογιστή που βρίσκεται στο δωμάτιο υψίστης ασφαλείας πίσω από το γραφείο μου. Όλα τα αποτελέσματα των πειραμάτων του είναι καταγεγραμμένα και αρχειοθετημένα ημερομηνιακά στον ίδιο χώρο στον οποίο και πάλι έχουμε πρόσβαση μόνο οι δύο μας.

Είναι αδύνατον, με όλη τη σημασία της λέξης, να έχει ενημερώσει κάποιον με λεπτομέρειες για την ανακάλυψη που είχε κάνει, της οποίας το μοναδικό αντίγραφο είχαμε εμείς, μέχρι που το κατέστρεψε ο προκάτοχός μου πάνω στη κρίση συνείδησης που τον είχε πιάσει όταν έδωσε και την καταστροφική συνέντευξη τύπου τότε. Έτρεξα το ειδικό πρόγραμμα που έχουμε φτιάξει για καταγραφή κενών από τις κάμερες παρακολούθησης και το αποτέλεσμα είναι αρνητικό. Κανείς άλλος δεν μπήκε ποτέ μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Ο παλιός του φίλος βρίσκεται ακόμα στο Τέξας και έχουμε όλη την ηλεκτρονική αλληλογραφία, τις συνομιλίες και τα λιγοστά γράμματα που έχει στείλει τα τελευταία χρόνια. Πουθενά δεν αναφέρεται ότι έχει έστω και την παραμικρή υποψία για την τύχη του Hanks».

«Αυτά τα ξέρουμε ήδη, έλα στο προκείμενο».

Ο Stinger συνέχισε απτόητος, γυρίζοντας μάλιστα και τον

διάλογο στον ενικό, ως μέσο απελπισμένης αντεπίθεσης.

«Όπως πάλι γνωρίζεις έχουμε βάλει φίλτρο σε όλους τους κεντρικούς διακομιστές ηλεκτρονικής αλληλογραφίας της χώρας, να ανιχνεύουν όλα τα Email, που αναφέρουν το όνομα Peter Hanks, ακόμα και αυτά που στέλνονται κωδικοποιημένα. Χθες λοιπόν έφτασε στα χέρια μου ένα κωδικοποιημένο Email από κάποιον αποστολέα με το όνομα Gantzoz, μια ελληνική λέξη που σημαίνει «μεγάλο αγκίστρι», που όταν το αποκωδικοποιήσαμε διάβασα έκπληκτος ότι ο λεγόμενος Gantzoz ενημέρωνε κάποιους για την ύπαρξη της έρευνας του Hanks, με λεπτομέρειες για το τι κάνει και ότι σύντομα θα την έχει στα χέρια του και θα έρθει προσωπικά σε επαφή μαζί τους. Ο λογαριασμός ηλεκτρονικής αλληλογραφίας ανοίχτηκε από Internet Cafe στη Νέα Υόρκη στο οποίο έχουμε στήσει ήδη κάμερες και παρακολουθούμε όλους τους υπολογιστές και τους πελάτες που μπεινοβγαίνουν».

Όσο μιλούσε ο John τόσο ο διευθυντής μαζευόταν στην καρέκλα του.

«Πες μου τουλάχιστον ότι ξέρουμε που διάλολο πήγε το Email».

«Δυστυχώς μέχρι στιγμής ξέρουμε μόνο από που έφυγε. Αυτός που το έστειλε πρέπει να είναι αυθεντία στους υπολογιστές γιατί είχε ενεργοποιήσει ένα πρόγραμμα αυτόματων προωθήσεων από διαφορετικούς διακομιστές το οποίο τρέχοντάς το αντίστροφα έχουμε φτάσει μέχρι το δεύτερο από αυτούς. Από εκεί και ύστερα οι πιθανότητες αυξάνονται παραγοντικά οπότε πρέπει να περιμένουμε τα αποτελέσματα του υπολογιστή και να ευχόμαστε να έχει

βάλει μόνο τρεις διακομιστές πριν τον τελευταίο αποδέκτη.

Εάν είναι έστω και τέσσερεις, ο κεντρικός υπολογιστής που έχουμε μπορεί να χρειαστεί έως και πέντε μήνες για να το εντοπίσει κι αυτό με πολύ τύχη, γιατί όσο περνάει ο χρόνος μπορεί κάποιος να αλλάξει διακομιστή ή να διαγράψει τα ιστορικά στοιχεία αποστολών. Για πάνω από 4 δεν το συζητάω. Το ξεχνάμε».

«Δεν ξεχνάμε τίποτα John!» η ένταση της φωνής του ανέβηκε ενώ το πρόσωπό του άλλαζε χρώμα. Πρώτη φορά σ' αυτά τα χρόνια έβλεπε τον Διευθυντή σ' αυτήν την κατάσταση. Συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Δεν είναι δυνατόν μετά από τόσα χρόνια να συνέβη κάτι τέτοιο!»

«Οι υποψίες μου έχουν στραφεί και στον προκάτοχό μου και στο μόνο που κατέληξα είναι ότι ίσως τελικά την έρευνα δεν την είχε καταστρέψει αλλά την είχε βγάλει από εδώ και την είχε ασφαλίσει κάπου έξω. Παρακολουθούμε στενά όλα τα μέλη της οικογένειάς του καθώς και τους λίγους προσωπικούς του φίλους τόσα χρόνια, αλλά δεν έχουμε βρει κανένα ίχνος που να δηλώνει ότι η έρευνα δεν καταστράφηκε. Τον ίδιο τον είχαμε πέντε ημέρες στο «τριανταένα» και θεωρείται σχεδόν αδύνατο να άντεξε και να μην είπε την αλήθεια».

Το υπόγειο τριανταένα ήταν γνωστό στους μνημένους πράκτορες και σαν όροφος της αλήθειας, διότι ελάχιστα θύματα της υπηρεσίας πέρασαν από εκεί και μπόρεσαν να αντέξουν τις δοκιμασίες, που άγγιζαν τα όρια των βασανιστηρίων, προκειμένου να πουν την αλήθεια, όταν ο σχετικός ορός δεν τους έπιανε.

«Και πού βρέθηκε το δεύτερο αντίγραφο τότε;»

«Στο Email αναφέρει ότι σύντομα θα έχει την έρευνα στα χέρια του, άρα δεν την έχει ακόμα. Αυτό σημαίνει ότι κάποιος θα του τη δώσει ή κάποιος του αποκάλυψε που βρίσκεται για να πάει να την πάρει. Ο Hanks ξέροντας ότι τον παρακολουθούμε όλα αυτά τα χρόνια δεν ξανάασχολήθηκε ποτέ με τη συγκεκριμένη έρευνα και δεν έχει καμία πρόσβαση προς τα έξω για να ενημερώσει τον ποιονδήποτε. Αυτά έχουμε μέχρι στιγμής».

Ο Stinger πήρε μια βαθιά ανάσα και ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα.

«Θέλω να τα ξανακοιτάξεις όλα απ' την αρχή. Στη χειρότερη θα σου δώσω και δύο από τους καλύτερους αναλυτές μας. Θα βρούμε τους πιο πιστούς και εχέμυθους με μεγάλη προϋπηρεσία και θα ρισκάρουμε ακόμα και τη διαρροή πληροφορίας. Δεν έχει καν νόημα να τον κρατάμε άλλο εδώ αν η έρευνα του έχει πέσει σε ξένα χέρια».

«Και τι θα τον κάνουμε;»

«Άστο αυτό για την ώρα του. Έχεις 24 ώρες δικές σου, εάν δεν βγει αποτέλεσμα σου στέλνω τους άλλους. Θα στο πω με πολύ απλά λόγια John. Εάν ξαναβγεί το θέμα στον αέρα δεν υπάρχει περίπτωση να το συγκαλύψουμε αυτή τη φορά. Εάν ο Hanks ελευθερωθεί και τον ενημερώσουν και για τη θυσία που έκανε ο προκάτοχός σου, με τον οποίο είχαν γίνει και φιλαράκια στο τέλος, έχουμε να λογοδοτήσουμε για πολλά. Παίζεται και των δύο μας το κεφάλι εδώ».

Γύρισε το βλέμμα του πάλι στα χαρτιά μπροστά του, σημάδι ότι η συνάντηση είχε τελειώσει. Η πόρτα έκλεισε

πίσω του και ο John ήταν ήδη απελπισμένος. Ήταν απόλυτα σίγουρος ότι εδώ και τριάντα περίπου ώρες που ήταν ξύπνιος είχε ελέγξει τα πάντα και διαρροή από μέσα δεν υπήρχε. Έσυρε τα πόδια του μέχρι το γραφείο του και βούλιαξε στην περιστροφική καρέκλα εξαντλημένος από την υπερένταση και την αϋπνία. Ήταν η δεύτερη φορά σκέφτηκε σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα που αντιμετώπιζε μια τόσο δύσκολη κατάσταση. Πρώτα με εκείνο το απίστευτο γεγονός του επιστροφέα που έμπαινε στο σώμα ζώων και μιλούσε και τώρα μ' αυτό. Το βλέμμα του είχε καρφωθεί στον πίνακα απέναντι από το γραφείο. Κοίταγε χωρίς βλέπει. Ένας κυνηγός άπλωνε το χέρι του να πάρει από το στόμα του κυνηγόσκυλου του ένα σκοτωμένο πουλί. Από καθαρή τύχη η αλληλουχία της προηγούμενης σκέψης του με την εικόνα που τόσες φορές είχε χαζέψει στον αγαπημένο του πίνακα, συνδυάστηκαν με τη λέξη κλειδί που η ομάδα του είχε ανακαλύψει ότι χρησιμοποιήθηκε για την κωδικοποίηση του Email, με αποτέλεσμα ένα συνειρμό συμπερασμάτων που όταν ολοκληρώθηκε και πήρε την μορφή πιθανότητας, έφερε μια πρόσφατη εικόνα στο μυαλό του που τον έκανε να τιναχτεί απ' την καρέκλα του με κατεύθυνση το δωμάτιο ασφαλείας πίσω του.

«Κωνσταντίνε όταν θα διαβάζεις αυτό το μήνυμα θα έχω ξεκινήσει ήδη τη διαδικασία για την προσπάθεια που

λέγαμε. Ότι είναι να γίνει πλέον θα γίνει. Υπάρχουν δύο πράγματα όμως που πρέπει να κάνεις. Το πρώτο είναι να ενημερώσεις με ένα γράμμα τον μαθητή μου απ' την Ινδία, στη διεύθυνση που σου γράφω στο τέλος, ότι ο Δάσκαλος μπορεί να είναι πάλι εδώ σε εννέα μήνες και να ακολουθήσει τις οδηγίες που του έχω δώσει. Στείλε τα στοιχεία σου να μπορεί να έρθει σε επαφή για λεπτομέρειες ή τυχόν αλλαγές. Το δεύτερο και βασικότερο είναι ότι το άλλο Email που σου έχει έρθει περιέχει υλικό που μπορεί να αλλάξει την ιστορία της ανθρωπότητας. Έχει να κάνει με μία μελέτη ενός επιστήμονα που λέγεται Peter Hanks για την παραγωγή ενέργειας από νερό. Εδώ και 18 χρόνια ο Hanks βρίσκεται φυλακισμένος στο 15^ο όροφο κάτω από τη γη στα κεντρικά γραφεία της CIA. Το μόνο που του επέτρεψαν να πάρει μαζί του πριν 18 χρόνια ήταν τα προσωπικά του αντικείμενα και τον παπαγάλο του, οπότε καταλαβαίνεις τη συνέχεια.

Έχω έρθει σε επαφή με μία ιδιοφυΐα στους υπολογιστές από τη Νέα Υόρκη που θα σε ενημερώσει επιγραμματικά στο δεύτερο Email, για την έρευνα και τον τρόπο που θα κινηθεί για να έρθει να σε βρει όταν θα την έχει στα χέρια του. Λέγεται Timothy Gordon και είναι ενεργό μέλος στην Greenpeace και φυσιολάτρης. Τον έχω ενημερώσει για την προσπάθεια που κάνουμε και είναι σύμφωνος και προσηλωμένος στο στόχο μας. Με την δυνατότητα που είχα να μπαίνω σε ζώα και να διαβάζω σκέψεις ανθρώπων, μαζέψαμε με τον Gordon ένα τεράστιο ποσό και ένα μεγάλο επιτελείο ανθρώπων για να το διαχειρίζεται, που θα χρειαστούν και τα δύο για το σκοπό μας. Για να

κλονίσουμε το σύστημα πρέπει να παίζουμε με τους δικούς του όρους. Όσοι γνωρίζουν για εμένα πρέπει να μαζευτούν σε ένα μέρος για να υπάρχει ασφάλεια σε αυτό που πάμε να κάνουμε.

Η έρευνα φρόντισε να φυλαχτεί σε μέρος που γνωρίζεις μόνο εσύ και η Αφροδίτη και θα με ενημερώσετε για την ύπαρξή της μόνο όταν σιγουρευτείτε ότι είμαι φωτισμένος. Για το πως θα το καταλάβετε ότι έφτασα πάλι στη φώτιση, μην ανησυχείς θα είναι πολύ εύκολο, ακόμα κι αν ο Ραχούλ έχει πεθάνει. Εάν δεν τα καταφέρω σ' αυτό που θα προσπαθήσω να κάνω τώρα και τελικά δεν ξαναγυρίσω στη ζωή, αποφασίστε με τη λογική του Gordon και τη διαίσθηση του Ραχούλ, τι πρέπει να γίνει με τη συγκεκριμένη έρευνα. Γνώμη μου είναι να την καταστρέψετε γιατί θα είναι ελάχιστες οι πιθανότητες να αντιμετωπίσετε τις συνέπειες που θα επακολουθήσουν, ακόμα και με την ασφάλεια της οικονομικής άνεσης που διαθέτουμε. Ξέρω ότι έχουμε ακόμα δυσκολίες μπροστά μας, αλλά νιώθω τη δύναμη της αγάπης και του καλού που πρόκειται να κάνουμε και πιστεύω ότι οι αστάθμητοι παράγοντες που ορίζουν την καλή τύχη θα είναι μαζί μας.»

Ακολουθούσε η διεύθυνση του μαθητή του σε κάποιο μοναστήρι της Ινδίας και έκλεινε με το γνωστό «Γάντζος.»

«Νομίζω ότι πλέον έχετε καταλάβει τη σημασία του απορρήτου της αποστολής!» δήλωσα και έβαλα το πρόγραμμα του Παναγιώτη να αποκωδικοποιήσει το δεύτερο Email.

“Αγαπητοί φίλοι. Ο κοινός γνωστός μας, είναι σε επαφή μαζί μου τους τελευταίους μήνες. Υπολογίζω μέσα στην

επόμενη εβδομάδα να έχω την έρευνα στα χέρια μου, την οποία και θα ασφαλίσω, μέχρι να τελειώσω ορισμένες εκκρεμότητες εδώ και να έρθω να σας βρω. Το θέμα είναι τεράστιας σημασίας για όλη την ανθρωπότητα. Ο Peter Hanks, που ίσως έχετε ακούσει, έχει ανακαλύψει τον τρόπο να φτιάχνει ενέργεια από το νερό. Από τη διάσπαση ουσιαστικά του νερού στα βασικά συστατικά του, σε υδρογόνο και οξυγόνο. Το πρόβλημα της αποθήκευσης του υδρογόνου, που ήταν και το μεγαλύτερο σε όλες τις έρευνες που είχαν γίνει μέχρι σήμερα στο συγκεκριμένο τομέα, το έχει λύσει και αυτό. Ο υδρογονοκινητήρας που έχει σχεδιάσει ο Hanks μπορεί να παράγει ενέργεια ισοδύναμη με τριάντα λίτρα πετρελαίου, από ένα και μόνο λίτρο νερού, με μηδενική έκλυση καυσαερίων στην ατμόσφαιρα. Όπως καταλαβαίνετε μια τέτοια ανακάλυψη αλλάζει τη ροή ολόκληρης της ιστορίας και σε λάθος χέρια μπορεί να σημάνει και το τέλος της ανθρωπότητας. Θα σας ενημερώσω για την άφιξή μου τηλεφωνικά πλέον όταν φτάσω κοντά σας. Τα στοιχεία σας τα έχω από τον κοινό γνωστό μας.”

«Αφροδίτη βρες δύο άδεια CD να αποθηκεύσουμε τα δύο κείμενα για να τα διαγράψω και από εδώ και γράψε σε παρακαλώ και το γράμμα στον Ινδό στα Αγγλικά. Βάλε μετά τον κειμενογράφο να το μεταφράσει και στα Ινδικά. Θα του στείλουμε και τις δύο εκδοχές. Πριν το μεταφράσεις να το δω πρώτα. Κανόνισε ο αποστολέας να είναι μια ταχυδρομική θυρίδα και τα στοιχεία μου να είναι μόνο μέσα στο γράμμα».

Ο Γιάννης αποχώρησε πηγαίνοντας ο ίδιος να ελέγξει

ότι η εντολή που έδωσα στον Παναγιώτη πριν, είχε δρομολογηθεί χωρίς καθυστερήσεις.

«Σκέψου πόσο θα είχε “ανασάνει” ο πλανήτης εάν αυτός ο επιστήμονας είχε κοινοποιήσει την εφεύρεσή του στην παγκόσμια αγορά 18 χρόνια πριν».

«Δεν ξέρω ρε συ Αφροδίτη. Αν σκεφτείς ότι οι χώρες που έχουν έμμεσα ή άμεσα τον έλεγχο του πετρελαίου, έχουν συσσωρεύσει και τη δύναμη του χρήματος και επομένως και των όπλων, μπορεί τελικά μια τόσο μεγάλη αλλαγή να οδηγήσει σε ολοκαύτωμα τον πλανήτη. Ο πλούσιος και δυνατός που έχει γίνει και άπληστος, δεν αφήνει έτσι εύκολα τη δύναμη να φύγει από τα χέρια του. Μια λογική σκέψη κάνω δηλαδή, με το απλό μυαλό μου».

«Θα μπορούσε να δώσει σ’ αυτούς τους ίδιους την παραγωγή των κινητήρων τότε. Να μην χρειαστεί να έρθουν σε ρήξη με ένα πιθανό ανταγωνιστή και να πρέπει να τον πολεμήσουν για να επικρατήσουν».

«Μα αυτοί οι ίδιοι που λέμε, την είχαν ήδη την ανακάλυψη στα χέρια τους 18 χρόνια τώρα και την έπνιγαν, μαζί και με τον εφευρέτη της!»

«Δεν ξέρω, τι να πω...».

«Απλά ο επιστροφέας ξεκινάει με ένα υπερόπλο στα χέρια του που αν το χειριστεί λάθος μας βλέπω να πετυχαίνουμε το αντίθετο αποτέλεσμα. Αυτή τη στιγμή φαντάσου ότι το 20% του παγκόσμιου πληθυσμού καταναλώνει το 80% των φυσικών πόρων του πλανήτη, σύμφωνα με ότι είδα πρόσφατα σε ένα ντοκιμαντέρ. Από αυτό το 20% ένα πολύ μικρότερο ποσοστό παίζει καθοριστικό ρόλο στις αποφάσεις που γράφουν ιστορία, και

ένα από τα πιο ισχυρά κομμάτια στη σκακιέρα τους είναι το πετρέλαιο. Πιστεύω ότι το σύστημα με μια τέτοια αλλαγή θα ταρακουνηθεί συθέμελα».

Αφήσαμε λίγο τις σκέψεις μας να ταξιδεύουν σε πιθανά σενάρια με την Αφροδίτη να σηκώνεται πρώτη για να ολοκληρώσει τις τελευταίες επιθυμίες του Γάντζου.

Το δικό μου μυαλό είχε πάει στην Μίρνα και την εξέλιξη των γεγονότων. Ήταν σίγουρο πλέον το τι επακολούθησε μετά τη χτεσινή τυχαία τους συνάντηση, αλλά πλέον δεν ένιωθα ότι την Μίρνα την πήρε κάποιος από εμένα. Το μεγαλύτερο ποσοστό της κτητικότητας και του εγωισμού μου είχε χαθεί κάτω από την εξωπραγματική διάσταση των γεγονότων που ζούσαμε. Γύρισα και κοίταξα την Αφροδίτη, ήταν προσηλωμένη στο γράμμα που έγραφε στο φορητό υπολογιστή στο τραπέζι των συνεδριάσεων και ένιωσα ένα ζεστό αίσθημα να με κατακλύζει το οποίο δυνάμωνε ακόμα περισσότερο τώρα που την είχα μαζί μου σ' αυτή την παράλογη ιστορία.

«Νομίζω ότι και σήμερα χρειαζόμαστε εκτόνωση στα γήπεδα».

Σήκωσε τα μάτια της από τον υπολογιστή και με κοίταξε χαμογελώντας.

«Αν συνεχίσουν τα γεγονότα μ' αυτό το ρυθμό σε λίγο θα είμαστε απ' το πρωί σ' ένα γήπεδο και δεν θα φτάνει».

«Σου έχω πει ότι είσαι το πιο καλό υπόστεγο που έχω γνωρίσει σε περίπτωση κακοκαιρίας;»

Με κοιτούσε με τα μεγάλα μάτια της και έβλεπα τον έρωτα να καίει από πίσω. Δεν μπορώ να πω ότι ήμουν στην ίδια κατάσταση αλλά όλα μέσα μου ήταν πλέον θετικά για

εμάς.

«Έκανες το πρώτο βήμα και μπήκες κάτω απ' το υπόστεγο παρά τις τόσο αντίξοες συνθήκες. Το επόμενο βήμα είναι να σταματήσεις να κοιτάς προς τα έξω την κακοκαιρία. Όταν νιώσεις έτοιμος, πίσω σου έχεις ένα ζεστό καταφύγιο που το αξίζεις με το παραπάνω».

Σηκώθηκα, πήγα κοντά της και αυτή τη φορά το φιλί μας είχε όλο το πάθος που έλειπε από το πρώτο. Και ευτυχώς δεν είχε παπαγάλους τριγύρω.

- 39 -

Ο John Stinger είχε φορτώσει στον υπολογιστή τον τρίτο κατά σειρά εξωτερικό δίσκο από την καταγραφή των καμερών της προηγούμενης εβδομάδας. Ήταν η τέταρτη φορά που έβλεπε τις καταγραφές των τελευταίων ημερών, αλλά αυτή τη φορά έψαχνε για κάτι συγκεκριμένο. Κάτι που είχε δει τις προηγούμενες δύο φορές και δεν του είχε δώσει σημασία, αλλά είχε μείνει στο μυαλό του γιατί τον είχε παραξενέψει. Αυτή τη φορά δεν τον ένοιαζε τι έκανε ο Peter Hanks ούτε έλεγχε τις ενημερώσεις που είχε κάνει στους υπολογιστές που του είχαν τοποθετήσει στο χώρο που βρισκόταν περιορισμένος. Αυτή τη φορά όλη η προσοχή του ήταν στραμμένη στον παπαγάλο που βρισκόταν πάντα μαζί του από την ημέρα που τον είχαν φέρει εδώ.

Φτάνοντας προς το τέλος της συγκεκριμένης καταγραφής βρήκε επιτέλους αυτό που θυμόταν ότι είχε ξαναδεί. Ο παπαγάλος, που πολλές φορές κυκλοφορούσε ελεύθερος

έξω από το κλουβί του και συνήθως καθόταν στον ώμο του Hanks, είχε προσγειωθεί στο γραφείο μπροστά στο πληκτρολόγιο και ανεβοκατέβαζε το ράμφος του πάνω του, ενώ στην οθόνη αμυδρά φαινόταν ότι ήταν ανοιχτός ο κειμενογράφος. Ο Hanks στεκόταν στην αρχή ακίνητος μετά από λίγο όμως μετακίνησε την καρέκλα του πιο κοντά στο γραφείο έτσι ώστε να καλύπτει με την πλάτη του την οθόνη. Ο παπαγάλος είχε χαθεί και αυτός από το οπτικό πεδίο της κάμερας, αλλά ο ήχος του ράμφους του πάνω στα πλήκτρα συνεχιζόταν. Σε χρόνο ρεκόρ ο Stinger βρήκε και τους δίσκους από τις άλλες δύο κάμερες που κατέγραφαν από διαφορετικές γωνίες του δωματίου την ίδια χρονική στιγμή. Ο πρώτος από τους δύο περιείχε την εγγραφή από την κάμερα που βρισκόταν στην ακριβώς απέναντι πλευρά του δωματίου οπότε δεν μπήκε καν στον κόπο να την ελέγξει γιατί η εγγραφή γινόταν με πρόσωπο τον Hanks, αλλά πλάτη την οθόνη του. Στο δεύτερο βρήκε επιτέλους αυτό που έψαχνε.

Τοποθετημένη η κάμερα στην πίσω αριστερά πλευρά του δωματίου είχε οπτική γωνία τέτοια που μπορούσε να δει από το πλάι και τον παπαγάλο και την οθόνη. Ήταν φανερό ότι με το ανεβοκατέβασμα του ράμφους πάνω στα πλήκτρα ο παπαγάλος είχε γράψει κάτι στον κειμενογράφο. Πάγωσε την εικόνα και ξεκίνησε να εστιάζει με κεντρικό σημείο εστίασης την οθόνη του υπολογιστή. Ευχαρίστησε νοερά μέσα του την υπηρεσία για την ποιότητα της κάμερας αλλά και της οθόνης που είχαν τοποθετήσει στο δωμάτιο. Η υψηλή ανάλυση της πρώτης σε συνδυασμό με την ευρεία γωνία θέασης της δεύτερης, έδιναν καθαρή εικόνα όσο

κοντά και να πλησίαζε. Κρατώντας την εστίαση σταθερή άφησε το πρόγραμμα αναπαραγωγής της ταινίας να τρέχει καρέ καρέ για να μπορέσει να διαβάσει όλο το κείμενο.

Λίγο αργότερα ένιωθε το αίμα να κυλάει παγωμένο στις φλέβες του παρότι η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή. Ο παπαγάλος ανέβηκε στην πλάτη της καρέκλας αφού τελείωσε με το κείμενο το οποίο ο Hanks διέγραψε χωρίς να το σώσει στο δίσκο του υπολογιστή. Για τις επόμενες δύο ώρες απλά κοιτάζονταν με τον παπαγάλο, ο οποίος απλά κουνούσε κατά διαστήματα το κεφάλι του πάνω ή κάτω. Τύπωσε το τελευταίο εστιασμένο καρέ όπου φαινόταν όλο το κείμενο και βουτώντας το χαρτί από τον εκτυπωτή όρμησε στο μοναδικό ασανσέρ που υπήρχε για τους ορόφους με κωδικό ασφαλείας 6 και πάτησε το μείον 15. Ένα λεπτό αργότερα βρισκόταν στον προθάλαμο του ορόφου 15. Ακούμπησε την παλάμη του στην ειδική υποδοχή σάρωσης αποτυπωμάτων και τοποθέτησε το πηγούνι του στο μηχάνημα σάρωσης προφίλ προσώπου και ίριδας ματιών. Λέγοντας τελικά και το όνομά του στο μηχάνημα αναγνώρισης φωνής, πέρασε από τον τελευταίο έλεγχο και η βαριά μεταλλική πόρτα άνοιξε οδηγώντας τον σε ένα πιο μικρό δωμάτιο με μια πόρτα ασφαλείας που άνοιξε αφού πέρασε την κάρτα του από το μηχάνημα πρόσβασης. Ο Peter Hanks γύρισε και τον κοίταξε απορημένος. Τα δεκαεφτά χρόνια περιορισμού χωρίς καμία επαφή με τον ήλιο και τον καθαρό αέρα είχαν γεράσει πρόωρα το δέρμα του και έδειχνε τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερος από την ηλικία του.

«Μία ερώτηση θα σου κάνω. Μην διανοηθείς να μου

δώσεις οποιαδήποτε άλλη απάντηση, εκτός από την αλήθεια».

Λίγο αργότερα κατευθυνόταν προς το γραφείο του διευθυντή αφού είχε αφήσει τον παπαγάλο στο γραφείο του. Η τελευταία εικόνα που είδε στις κάμερες καταγραφής πριν κλειδώσει πίσω του, έδειχνε τον Hanks συντετριμμένο να κρατάει με τα χέρια το κεφάλι του, μετά την αποκαλυπτική τους συνάντηση και την απομάκρυνση από το δωμάτιο του μοναδικού συντρόφου που είχε όλα αυτά τα χρόνια μοναξιάς. Άνοιξε την πόρτα στον προθάλαμο του γενικού χωρίς καν να έχει ενημερώσει τηλεφωνικά την γραμματέα του για ραντεβού. Στο δεξί του χέρι κρατούσε τη μοναδική απόδειξη που είχε για να υποστηρίξει τη θεωρία του. Ο Hanks είχε προσπαθήσει να αρνηθεί τα πάντα, όταν όμως είδε τυπωμένο το γνώριμο κείμενο το βλέμμα του μαρτυρούσε ότι ο Stinger είχε βρει την αρχή του νήματος. Και πάλι όμως δεν μπόρεσε να του πάρει κουβέντα.

«Δεν σας περιμένει».

«Δεν πειράζει πες του είναι κατεπείγον».

«Έχει κόσμο δεν μπορώ να διακόψω».

«Κοίτα, δεν με έχεις ξαναδεί σ' αυτή την κατάσταση ποτέ. Όταν σου λέω είναι επείγον το εννοώ. Σήκωσε το διαολοτηλέφωνο και πες του ότι θέλω να τον δω αμέσως αν δεν θέλεις αύριο το πρωί να ψάχνεις για δουλειά».

Για λίγο έμεινε μετέωρη αλλά η τρέλα του πρώην πεζοναύτη που καθρεφτιζόταν έντονα στα μάτια του Stinger απέναντί της, ήταν αρκετή για να την πείσει να κινηθεί.

«Συγγνώμη για τη διακοπή είναι ο κύριος Stinger εδώ και θέλει να σας ξαναδεί επειγόντως».

Ακολούθησε μια μικρή σιωπή αλλά ο Stinger δεν κρατιόταν πλέον με καμία δύναμη. Βούτηξε το ακουστικό από το αυτί της γραμματέως η οποία τον άκουσε να λέει ξερά δύο λέξεις.

«Το βρήκα!»

- 40 -

Η ημέρα κύλησε χωρίς άλλα απρόοπτα και το απόγευμα βρεθήκαμε με την Αφροδίτη να ξεφορτωνόμαστε την ένταση της δουλειάς στο γήπεδο. Αυτή τη φορά δεν μπορούσα πλέον να τραβήξω το βλέμμα μου από το καλλίγραμμο κορμί της. Η φουστίτσα που φορούσε ήταν λίγο πιο κοντή από αυτήν της περασμένης φοράς. Η έξαψη του παιχνιδιού την έκανε ακόμα πιο όμορφη και ατίθαση στα μάτια μου. Μας χώριζε το φιλέ του τένις και σήμερα μου έδινε την αίσθηση ότι ήταν πιο πολύ σαν εμπόδιο ανάμεσά μας, παρά σαν ένα από τα πολλά πρέπει του παιχνιδιού. Είχα βρει τη χαμένη μου φόρμα και το δεύτερο σετ το κέρδισα με την αξία μου πλέον.

«Λέω να παραμείνω στην ισοπαλία σήμερα».

«Φοβάσαι την ήττα μήπως;»

«Την ήττα την έχω γευτεί μαζί σου, σήμερα είναι η μέρα της ισοπαλίας και την επόμενη φορά θα σου έχω μια καινούργια γεύση».

«Καλύτερη γεύση από αυτή που έχει το φιλί σου δεν υπάρχει».

Την άρπαξα και κόλλησα τα χείλια μου στο στόμα της

ρουφώντας αχόρταγα τα δικά της, με την άψογη φυσική μυρωδιά της να στέλνει ηλεκτρισμένα σήματα ηδονής τα οποία διαπερνούσαν ολόκληρο το σώμα μου. Στα αποδυτήρια μου φάνηκε ακόμα πιο ποθητή και όταν ξαναφιληθήκαμε και έκανα να φύγω για να πάω στον ανδρών, με τράβηξε από το χέρι μέσα στο άδειο γυναικών και λίγα λεπτά αργότερα βρισκόμασταν όρθιοι κάτω απ' το ζεστό νερό με τα χείλια πάντα ενωμένα και τα γυμνασμένα πόδια της τυλιγμένα στην πλάτη μου. Ήταν ένα άγριο ξέσπασμα όλης της έντασης που είχαμε για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, με αποτέλεσμα να μην έχουμε προλάβει καν να γδυθούμε τελείως και η αίσθηση του νερού στα λιγοστά ρούχα μας να μας ανάβει ακόμα περισσότερο. Έβαλα το χέρι μου κάτω απ' τη φούστα της, έσκισα το μικροσκοπικό της εσώρουχο και ένιωσα το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι μου απ' την ηδονική σιγανή κραυγή που έβγαλε. Χωρίς να τραβήξει τα πόδια της απ' την πλάτη μου με φιλούσε, ενώ το χέρι μου γλιστρούσε πίσω της, κάτω απ' τη βρεγμένη φούστα και την κολλούσε πάνω μου με στόχο την πολυπόθητη ένωση. Λίγο αργότερα νιώθοντας το κορμί της να τεντώνει πάνω μου και το στόμα της να δαγκώνει το δικό μου για να μην φωνάξει, δεν μπόρεσα να κρατηθώ άλλο και χάθηκα μαζί της στην κορύφωση της ηδονής. Μείναμε αγκαλιασμένοι και ακίνητοι μέχρι οι καρδιές μας να επανέλθουν στο φυσιολογικό τους ρυθμό, μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί, πάτησε στο μάρμαρο και ανοίγοντας την πόρτα του ντους βγήκε πρώτη.

«Ο δρόμος ανοιχτός...». μου ψιθύρισε απ' έξω

Μπαίνοντας στα αντρικά αποδυτήρια ένιωσα ότι τα

τελευταία της λόγια ήταν αυτό ακριβώς που αισθανόμουν. Επιτέλους ο δρόμος ήταν ανοιχτός. Όλη η μαυρίλα των τελευταίων μηνών μέσα σε λίγες ώρες έγινε παρελθόν, ενώ το μέλλον φάνταζε μπροστά συναρπαστικό.

- 41 -

Ο Stinger καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα. Όταν ο διευθυντής του πέταξε ένα πνιχτό “Περίμενε να σε καλέσω!” κατάλαβε ότι το πρόσωπο μέσα ήταν υψηλά ιστάμενο και ο Διευθυντής δεν θα μπορούσε να διακόψει τη συνάντηση χωρίς να καρφωθεί ότι υπάρχει θέμα υψίστης σημασίας για να δικαιολογήσει τη διακοπή. Το τελευταίο που ήθελαν αυτή τη στιγμή ήταν να κινήσουν υποψίες ότι κάτι τρέχει και να χρειαστεί να δοθούν εξηγήσεις. Κοίταξε για πολλοστή φορά το ρολόι του όταν χτύπησε το εσωτερικό τηλέφωνο της γραμματέως του γενικού. Βρισκόταν ήδη έξω από την πόρτα πριν ακούσει το γνωστό “μπορείτε να περάσετε.” Ήξερε ότι το πρόσωπο που ήταν μέσα θα είχε φύγει με το αποκλειστικό ασανσέρ του γενικού για το τρίτο γκαράζ που εξυπηρετούσε μόνο τον γενικό και τους VIP καλεσμένους του.

«Τι σκατά έπαθες;»

Χωρίς να του πει κουβέντα προχώρησε μέχρι το γραφείο και ακούμπησε το χαρτί μπροστά του.

Ο γενικός ίσιωσε τα γυαλιά του και διάβασε δυνατά το κείμενο που φαινόταν στο τυπωμένο τελευταίο καρέ από το βίντεο καταγραφής.

“Μην τρομάξεις. Έλα πιο κοντά στην οθόνη να καλύπτεις τις κάμερες. Μπορώ και διαβάζω τις σκέψεις σου. Άνθρωπος είμαι, ήμουν μάλλον, και απλά έχω πάρει τη θέση του παπαγάλου σου και θέλω να σε βοηθήσω, εσένα και ολόκληρη την ανθρωπότητα. Για να μην δώσουμε στόχο η συνομιλία μας θα γίνεται ως εξής. Μπορείς να σκεφτείς οτιδήποτε θες να με ρωτήσεις ή θέλεις να μου πεις να κάνω. Κάνε όσο πιο περιφραστικές μπορείς τις σκέψεις σου για να σε καλύπτει ένα ναι ή ένα όχι σαν απάντηση. Όταν κατεβάζω το κεφάλι η απάντηση είναι ναι, όταν το ανεβάζω είναι όχι. Μπορώ να βρεθώ σε οποιοδήποτε μέρος του πλανήτη σε οποιοδήποτε κατοικίδιο. Ο παπαγάλος βολεύει γιατί μιλάει πιο εύκολα. Όταν θα μπαίνω στον παπαγάλο σου, θα σου λέω ένα “ήρθα” και ένα “φεύγω” στο τέλος. Μόνο σε απόλυτη ανάγκη θα σου ξαναγράψω όπως τώρα. Ξέρω για την εφεύρεσή σου, γιατί όπως σου είπα διαβάζω τις σκέψεις σου και την σκέφτεσαι συνέχεια, αλλά δεν τολμάς να καταγράψεις τις βελτιώσεις που έχεις στο μυαλό σου και καλά κάνεις. Όλα όσα καταχωρούνται στο δίσκο σου παρακολουθούνται ακόμα και αν τα διαγράψεις. Ξέρω και για το αντίγραφο που έχεις κρατήσει και το μέρος που το έχεις ασφαλίσει, γιατί και αυτό το έχεις σκεφτεί αρκετές φορές. Η έρευνά σου πρέπει να αποκαλυφθεί και να βρούμε ένα τρόπο να σε βγάλουμε από εδώ μέσα. Σβήσε αυτά που έγραψα χωρίς να τα καταχωρήσεις. Ξεκίνα να σκέφτεσαι».

Ο γενικός είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

«Δεν είναι δυνατόν!»

«Και όμως είναι. Ο σκύλος που μας έκανε τη ζωή δύσκολη, τώρα μας την κάνει κόλαση. Δεν το σκεφτήκαμε

και τώρα το πληρώνουμε. Αλλά και πώς να σκεφτείς ένα τέτοιο ενδεχόμενο;»

«Και πως έγραφε;»

«Με το ράμφος στο πληκτρολόγιο».

«Τον πήρες από εκεί κάτω;»

«Είναι στο γραφείο μου αλλά η ζημιιά έχει γίνει. Εδώ και μία βδομάδα έχουν επικοινωνία με τον τρόπο που του υπέδειξε, οπότε ο Hanks είχε όλο το χρόνο στη διάθεσή του να οργανωθεί από εδώ μέσα και να κατευθύνει τον επιστροφέα όπως ήθελε».

«Τι εννοείς να τον κατευθύνει;»

«Φαντάσου απλά ότι ο επιστροφέας μπορεί να μπει μέσα σε οποιοδήποτε κατοικίδιο του πλανήτη και να επικοινωνήσει με τον κάτοχό του. Ο Hanks έχει περίπου δύο φορές το IQ του Αϊνστάιν. Δεν τον έβαλε καν να επικοινωνήσει με τον καλύτερό του φίλο στο Τέξας, αλλιώς θα είχαμε κάποιο στοιχείο και φαντάζομαι πως το έκανε για να τον προστατέψει. Κάτι άλλο θα σκέφτηκε το οποίο μπορούμε να του το αποσπάσουμε αλλά θα χρειαστεί να τον κατεβάσουμε στο 31».

«Του έχει ξαναγράψει τίποτα ο παπαγάλος στην οθόνη από τότε;»

«Όχι, γύρισα το υπόλοιπο χρονικό διάστημα στο γρήγορο και ο παπαγάλος δεν ξαναπήγε στο πληκτρολόγιο».

«Τότε δεν μπορούμε να μάθουμε το πως κινήθηκε ο επιστροφέας. Με ναι και όχι, ότι και να σκεφτεί ο Hanks δεν μπορεί να ξέρει το άτομο ή τα άτομα που χρησιμοποίησε ο επιστροφέας. Η μόνη επικοινωνία που είχε και πριν τον φέρουμε εδώ ήταν με τον ένα και

μοναδικό φίλο που είχε. Αφού αυτός είναι καθαρός πρέπει απλά να του έδωσε γενικές οδηγίες για το που πρέπει να απευθυνθεί».

«Ποιος θα ταίριαζε για να του εμπιστευτούν την έρευνα;»

«Μάλλον για φυσικό επιστήμονα με κατοικίδιο ψάχνουμε. Ψύλλο στ' άχυρα δηλαδή, γιατί το ψάξιμο δεν περιορίζεται καν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Βέβαια για να γίνει και η αποστολή του Email με τον τρόπο που περιέγραψες, πρέπει αυτός ο κάποιος να είναι αυθεντία και στους υπολογιστές ή να μην είναι μόνος του στην υπόθεση. Πρέπει να κινηθούμε πολύ προσεκτικά από εδώ και στο εξής. Ίσως πρέπει να τον πιέσουμε για λεπτομέρειες, αλλά όχι στο 31. Εάν έχει οργανώσει ο Hanks την όλη επιχείρηση και την απελευθέρωσή του, μάλλον θα έχουμε σύντομα επισκέψεις και δεν μας παίρνει να τον βρουν σε μαύρα χάλια».

Έμεινε για λίγο σκεπτικός και συνέχισε.

«Νομίζω ήρθε η ώρα να ενημερώσω τον πρόεδρο».

«Δώσε μου λίγες μέρες ακόμα. Άσε με να δω μήπως βρω τον αποστολέα ή έστω το που πήγε το συγκεκριμένο Email».

«Όπως είπες και εσύ η ζημιά έχει γίνει. Το Email έχει ήδη σταλεί και ποιάς ξέρει πόσοι γνωρίζουν ήδη για την ύπαρξη του Hanks φυλακισμένου εδώ μέσα. Δεν μας παίρνει να το μάθει ο πρόεδρος από άλλη πηγή και κυρίως όχι από καμιά συνέντευξη στις ειδήσεις. Πρέπει να ρίξουμε όλες τις μυστικές υπηρεσίες και όλα τα κρατικά δίκτυα πληροφοριών που έχουμε στην ανακάλυψη του αποστολέα και του αποδέκτη του Email, οπότε πρέπει

να ενημερώσουμε τον πρόεδρο, όποιες κι αν είναι οι συνέπειες».

Οι ώμοι του είχαν κυρτώσει και για πρώτη φορά τον έβλεπε τόσο καταβεβλημένο. Τα λόγια του πάντως ήταν πέρα για πέρα λογικά. Δεν είχαν άλλα χρονικά περιθώρια να το κρατήσουν μόνο για τον εαυτό τους. Έπρεπε να πάρουν βοήθεια από οπουδήποτε ήταν διαθέσιμη, διότι μια τέτοια ανακάλυψη σε λάθος χέρια, μπορούσε να εξελιχθεί σε καταστροφή. Η φωνή του ακούστηκε αποφασιστική τώρα.

«Ετοιμάσου να μας ξεσκονίσουν. Έχε διαθέσιμα όλα τα αρχεία και όλες τις διαδικασίες που έχουμε ακολουθήσει από την ημέρα που έγινε η απαγωγή. Εσύ έχεις λειτουργήσει σαν εκτελεστικό μου όργανο ύστερα από το διορισμό σου που πρότεινα εγώ ο ίδιος, οπότε δεν φέρεις καμία ευθύνη. Θα προσπαθήσω να εξηγήσω ο ίδιος στον πρόεδρο και την επιτροπή από την οποία σίγουρα θα περάσω, τους λόγους που κινήθηκα έτσι. Τελειώσαμε».

Ο Stinger σηκώθηκε και του έριξε μια τελευταία ματιά πριν κάνει μεταβολή και φύγει. Κάποια στιγμή στο παρελθόν τον είχε συμβουλέψει να ενημερώσουν τον πρόεδρο, διότι την ίδια ανακάλυψη θα μπορούσε να κάνει και μία άλλη υπερδύναμη με συνέπεια να χάσουν το προβάδισμα στην παραγωγή, αλλά ο γενικός παρέμενε ανένδοτος και απλά τον είχε συμβουλέψει να κάνει σωστά τη δουλειά του για να μην έχουν ποτέ διαρροή. Ήταν φανερό όμως ότι την περίπτωση της διαρροής μέσω του παπαγάλου με ανθρώπινη υπόσταση, ήταν αδύνατο να την προβλέψει κανείς. Χαμένος σε σκέψεις και πιθανότητες έφτασε στο γραφείο του και βούλιαξε στην πολυθρόνα

του κοιτάζοντας το μόνιτορ καταγραφής στο δωμάτιο του Hanks. Με το που ο νους του κατέγραψε την ακίνητη εικόνα που έβλεπε στο δωμάτιο, τινάχτηκε σαν ελατήριο και όρμησε τρέχοντας αυτή τη φορά, στο ασανσέρ, ξέροντας όμως ότι ήταν πλέον αργά.

- 42 -

Ο Ραχούλ ξύπνησε από την αίσθηση του κινδύνου, μέσα από το όνειρο που έβλεπε. Ήταν κοντά σε μία ετοιμόγεννη γυναίκα, η οποία κυνηγημένη από άγνωστες σκοτεινές δυνάμεις κρυβόταν για να μπορέσει να γεννήσει. Εκείνος για κάποιο λόγο ένιωθε έντονα την παρουσία του αγαπημένου του Δασκάλου, μέχρι που άνοιξε μια πόρτα πίσω τους και είδε μαυροντυμένους στρατιώτες να μπαίνουν πάνοπλοι στο δωμάτιο και τότε ήταν που πετάχτηκε απ' τον ύπνο του. Αν και ήταν μισή ώρα πριν τη συνηθισμένη ώρα που ξυπνούσε, σηκώθηκε από το κρεβάτι και έβαλε το μαγκάλι στη μισοσβησμένη φωτιά για να φτιάξει ένα τσάι και να διώξει την αίσθηση του κινδύνου που για κάποιο λόγο αρνιόταν να τον εγκαταλείψει.

Μία ώρα αργότερα είχε ηρεμήσει εντελώς και κατευθυνόταν για πολλοστή φορά προς την εξώπορτα του μοναστηριού με σκοπό να ελέγξει την αλληλογραφία του. Με χέρια που έτρεμαν πήρε το φάκελο που προοριζόταν για τον ίδιο, νιώθοντας την παρουσία του Δασκάλου του ακόμα πιο έντονα απ' ότι στο όνειρο πριν. Ήταν το πρώτο και μοναδικό γράμμα που λάμβανε μετά από τόσο

καιρό που βρισκόταν απομονωμένος στο μοναστήρι και ο Δάσκαλός του ήταν ο μόνος που ήξερε ότι βρίσκεται εκεί, αφού ο ίδιος του το είχε ζητήσει. Κατευθύνθηκε όσο πιο γρήγορα του επέτρεπαν τα κουρασμένα μετά από τόσα χρόνια πεζοπορίας πόδια του, πίσω στο λιτό του δωμάτιο και έκατσε στη μοναδική καρέκλα που υπήρχε δίπλα στο παράθυρο βάζοντας τα γυαλιά του. Έβγαλε προσεκτικά τα δύο γράμματα από το φάκελο και διάβασε αυτό που ήταν γραμμένο στα Αγγλικά. Δύο φορές διέκοψε το διάβασμα για να σκουπίσει τα γυαλιά του που είχαν γεμίσει δάκρυα χαράς.

Ο Δάσκαλος επιτέλους είχε έρθει σε επαφή. Βρισκόταν στην Ελλάδα και πιθανόν θα έκανε έναν ακόμα γήινο κύκλο για να βοηθήσει την ανθρωπότητα. Ζητούσαν από τον ίδιο να είναι εκεί μετά από εννέα μήνες για να τους βοηθήσει. Εκείνος, τους είχε πει ο Δάσκαλος, γνώριζε τον τρόπο να καταλάβουν αν η ενσάρκωση είχε πετύχει. Μ' αυτά τα λόγια θυμήθηκε τις τελευταίες οδηγίες του αγαπημένου του Δασκάλου και βούρκωσε για ακόμη μία φορά. Το μυαλό του όμως πήγε ξανά στο όνειρο που τον ξύπνησε τα χαράματα και ένιωσε ένα ρίγος να τον διαπερνά ολόκληρο. Δεν ήξερε αν έπρεπε να αγνοήσει ένα τέτοιο σημάδι ή να ενημερώσει αυτούς που του έγραφαν, για τον κίνδυνο που ένιωσε, ο οποίος ταίριαζε με όσα διάβαζε. Αποφάσισε ότι ίσως είναι καλύτερα να μην ανησυχήσει κανέναν ακόμα, αλλά καλό θα ήταν να πάει κοντά τους μερικούς μήνες νωρίτερα. Προς το παρόν ξεκίνησε να γράφει μία σύντομη απάντηση, ότι είναι ενήμερος για τις τελευταίες επιθυμίες του Δάσκαλου και ότι θα τους ειδοποιήσει για τον ερχομό

του αρκετές ημέρες νωρίτερα. Η καρδιά του, που είχε πλημμυρίσει από χαρά, τον έκανε τελικά να αγνοήσει το κακό όνειρο.

- 43 -

Ο Stinger ανέβηκε στην καρέκλα που ήταν πεσμένη στο πάτωμα και κατέβασε το άψυχο κορμί του Hanks που κρεμόταν από τη ζώνη του. Το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς και στο μόνο που μπορούσε να καταλήξει ήταν ότι αυτό ήταν το τελειωτικό χτύπημα. Ο Hanks πήρε μαζί του την έρευνά του και το μοναδικό αντίγραφο που υπήρχε βρισκόταν σε ξένα χέρια. Όσο και να προσπαθούσε να σκεφτεί κάτι στο οποίο θα μπορούσαν να στηριχτούν για να αποφύγουν την καταστροφή, ήταν αδύνατον. Σκέφτηκε τον γενικό και σηκώθηκε να προλάβει να τον ενημερώσει πριν κανονίσει συνάντηση με τον πρόεδρο.

Η αυτοκτονία του Hanks άλλαζε όλα τα δεδομένα. Πώς να αποκαλύψουν τώρα ότι τον είχαν απαγάγει εν αγνοία του προέδρου και του Κογκρέσου και ότι τόσα χρόνια τον κρατούσαν φυλακισμένο με μοναδική παρέα τον παπαγάλο του, που για ένα διάστημα τον επισκεπτόταν ο επιστροφέας στον οποίο εμπιστευτηκε το μοναδικό αντίγραφο της ανακάλυψής του, πέρα από αυτό που είχε ήδη καταστραφεί απ' τον προκάτοχό του; Πώς θα μπορούσαν να πουν ότι βρήκαν Email με διακανονισμό παράδοσης της έρευνας, χωρίς να έχουν την παραμικρή ιδέα για την ταυτότητα αποστολέα και παραλήπτη; Πώς θα εξηγούσαν ότι ο

μοναδικός άνθρωπος ικανός να βοηθήσει, εάν φυσικά ήταν διατεθειμένος μετά από όσα είχε τραβήξει τα τελευταία χρόνια, ήταν νεκρός από ελλιπή μέτρα δικά τους; Χώρια το ότι ανακάλυψαν ότι ο επιστροφέας μπορεί και διαβάζει σκέψεις, οπότε θα βρίσκεται πάντα σε πλεονεκτική θέση ό,τι και να σκεφτούν, όπως και αν δράσουν.

Είχε φτάσει πάλι στον προθάλαμο του γενικού. Η γραμματέας που τον ξαναείδε δεν πίστευε πλέον στα μάτια της. Ποτέ μέχρι τότε δεν είχε ξαναγίνει κάτι παρόμοιο.

«Είναι μόνος του;»

«Μάλιστα».

Έκανε νόημα προς το τηλέφωνο και λίγο αργότερα βούλιαξε για τρίτη φορά μέσα στην ίδια ημέρα, στην πολυθρόνα μπροστά στον γενικό που έγινε κατάσπρος μόλις άκουσε τα νέα.

Ο Αύγουστος είχε μπει πια για τα καλά και η παραλιακή έσφυζε από κίνηση, με τους Αθηναίους, παρά την Κυριακάτικη ταλαιπωρία, να ψάχνουν για ένα κομμάτι θάλασσας για να ξεφύγουν από τον καύσωνα που είχε χτυπήσει τις τελευταίες μέρες την πόλη. Μετά από δύο ώρες στην κίνηση άναψα το φλας λίγο πριν τη γνώριμη στροφή που οδηγούσε στη μονοκατοικία που είχε νοικιάσει ο Κωνσταντίνος πριν τέσσερις μήνες από ένα παλιό συμμαθητή του, που έλειπε μόνιμα στο εξωτερικό. Τέσσερις μήνες που ήταν ότι καλύτερο έχω ζήσει στη ζωή μου μέχρι

σήμερα.

Η σχέση με τον Κωνσταντίνο εξελισσόταν σε απίστευτη εμπειρία, ειδικά στο κομμάτι της επικοινωνίας και του χιούμορ, που οδηγούσαν και σε πρωτόγνωρες ερωτικές επαφές. Με το που έμαθε για την εγκυμοσύνη της Μίρνας, που τώρα έμπαινε στον τέταρτο μήνα της, την είχε και την φρόντιζε σαν αδελφή του. Στον τέταρτο μήνα εκείνη, στον έβδομο ουρανό εγώ σκεφτόμουν και χαμογελούσα με την απρόσμενη τροπή που είχαν πάρει τα γεγονότα από τότε που έβαλε ο Γάντζος το χέρι του. Καθώς πλησίαζα αργά στο μοντέρνο σπίτι, χτισμένο σε δέκα στρέμματα χωράφι, γεμάτο ελιές και οπωροφόρα δέντρα, με δικό του γήπεδο τένις και πισίνα στην πίσω πλευρά, σκεφτόμουν τα γεγονότα μετά την αποχώρηση του Γάντζου. Όλα είχαν γίνει όπως τα είχε σχεδιάσει. Δύο εβδομάδες μετά την τελευταία επαφή μαζί του, η Μίρνα και ο Νίκος μας ανακοίνωσαν την εγκυμοσύνη της και είδα στα μάτια του Κωνσταντίνου την απόλυτη αγάπη για την Μίρνα και το παιδί που θα έφερνε στον κόσμο άσχετα αν θα ήταν ο επιστροφέας ή όχι.

Είχαμε πια συνηθίσει στην ιδέα της εκδοχής να είναι ο επιστροφέας, αλλά ακόμα δεν είχαμε αναφέρει τίποτα στην Μίρνα και τον Νίκο. Λίγες ημέρες αργότερα είχαμε την άφιξη του Timothy από τη Νέα Υόρκη που αποδείχτηκε θησαυρός και σαν παρέα αλλά και σαν συνεργάτης στην εταιρεία του Κωνσταντίνου και του ξαδέλφου μου. Αφού το συζήτησαν με τον Κωνσταντίνο αποφάσισαν να νοικιάσουν το συγκεκριμένο σπίτι για να υπάρχει η δυνατότητα ανωνυμίας και απομόνωσης σε περίπτωση που ανακάλυπταν την οποιαδήποτε σχέση μεταξύ του Hanks, του Γάντζου και

εμάς.

Το σπίτι είχε πέντε ευρύχωρες κρεβατοκάμαρες και μπορούσε να φιλοξενήσει πάνω από δέκα άτομα. Ο κηπουρός ζούσε απομονωμένος σε ένα μικρό σπίτι στο τέλος του δρόμου και ερχόταν μέρα παρά μέρα. Η κυρία Ντίνα που πρόσεχε και συντηρούσε το σπίτι ήξερε τον Κωνσταντίνο από παιδί, αφού σχεδόν μόνη της είχε μεγαλώσει τον παιδικό του φίλο. Η μητέρα του είχε πεθάνει στη γέννα ενώ ο πατέρας του, πάντα πολυάσχολος κι αφοσιωμένος στις επιχειρήσεις του, “έφυγε” κι αυτός πρόσφατα. Στην κηδεία του μάλιστα ήταν που ο Κωνσταντίνος συνάντησε μετά από καιρό τον παιδικό του φίλο και τον ρώτησε για το σπίτι που έπαιζαν μικροί. Στη συζήτηση πάνω εκείνος του πρότεινε να έρθει να μείνει και χωρίς ενοίκιο μάλιστα, μόνο και μόνο για να έχει η κυρία Ντίνα, που την λάτρευε, μια παρέα.

Ο ίδιος είχε κάνει οικογένεια στην Αμερική όπου πήγε να σπουδάσει και δεν ήθελε προς το παρόν να γυρίσει πίσω, αφού τον είχαν καταπιεί και τον ίδιο οι επιχειρήσεις που είχε στήσει στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Το μαράζι του ήταν ότι δεν μπορούσε να πείσει με τίποτα την κυρία Ντίνα να τον ακολουθήσει στην Αμερική, στη “ξενιτιά” όπως συνήθιζε εκείνη να λέει. Μία εβδομάδα αργότερα ο Timothy είχε εγκατασταθεί στο σπίτι, που είχε γίνει μόνιμη κατοικία και για εμάς, γιατί συνδύαζε το τένις, που μας άρεσε να παίζουμε σε καθημερινή βάση πλέον, με τη βουτιά μετά στη δροσερή πισίνα και το υπέροχο σπιτικό φαΐ που ετοιμάζε κάθε απόγευμα η κυρία Ντίνα, η οποία έλαμπε ολόκληρη από ευτυχία που είχε κόσμο

να περιποιείται μετά τα πολλά χρόνια μοναξιάς που είχε περάσει στο άδειο σπίτι.

Ένα νέο ειδύλλιο μάλιστα είχε κάνει την εμφάνισή του με πρωταγωνιστές τον Γάντζο και την Jessica, την παπαγαλίνα του Timothy που είχαν γίνει αχώριστοι σε ένα τεράστιο κλουβί που τους είχε αγοράσει ο Κωνσταντίνος και είχε τοποθετηθεί στο μεγάλο σαλόνι δίπλα στο παράθυρο με θέα τον κήπο. Οι μέρες κυλούσαν χωρίς απρόοπτα και η παρέα είχε δέσει, με την Μίρνα και τον Νίκο να μας επισκέπτονται συνέχεια και να μας μεταδίδουν τη γαλήνη και την αγάπη που ανέβλυζαν από μέσα τους, που για την Μίρνα γινόταν ακόμα πιο έντονο όσο περνούσαν οι μέρες. Ήταν πανέμορφη και υπήρχαν στιγμές που ήθελα να βάλω τα κλάματα χωρίς λόγο, απλά και μόνο που ήμουν δίπλα της και την κοιτούσα. Τα μάτια της καθρέφτιζαν την ψυχή της και συνδύαζαν την αγνότητα ενός παιδιού με τη συμπόνια και την ωριμότητα ενός μεγάλου. Ήταν φορές, και το είχα διασταυρώσει και με τον Κωνσταντίνο, που στο σούρουπο έβλεπες ένα αχνό φως να διαγράφεται στο περίγραμμα της.

Την περασμένη εβδομάδα ήμασταν όλοι καλεσμένοι για τριήμερο ταξίδι σε ένα μεγάλο σκάφος ενός συνεργάτη του πατέρα της και είδα με τα μάτια μου κάτι το αδιανόητο. Ήταν μαζί μας καλεσμένη και μια κυρία της υψηλής Αθηναϊκής κοινωνίας με το πέντε μηνών κοριτσάκι της το οποίο ήταν φανερό ότι δεν θα μπορούσε να κρατήσει ούτε για μία ώρα χωρίς τη βοήθεια της Φιλλιπινέζας που έσερνε παντού μαζί της. Το μωράκι κάποια στιγμή που ήμασταν ανοιχτά και είχε κύμα έκλαιγε συνέχεια. Όλες

οι προσπάθειες τόσο της Φιλλιπινέζας όσο και της μάνας για αγκαλιές και φαγητό είχαν ως αποτέλεσμα απλά και μόνο να κλαίει πιο δυνατά. Η Μίρνα το πλησίασε στην κούνια ακούμπησε το χέρι της στο στήθιακι του και ύστερα το σήκωσε στην αγκαλιά της. Αμέσως εκείνο σταμάτησε να κλαίει και σε λίγα λεπτά κοιμόταν γαλήνιο πάλι στην κούνια του. Ο Νίκος δίπλα της ήταν η πινελιά που συμπλήρωνε την εικόνα. Πιο ήρεμο και καλόκαρδο άνθρωπο δεν είχε συναντήσει.

Τα Σαββατοκύριακα που περνούσαμε όλοι μαζί στο σπίτι, όπου σε λίγο θα έφτανα, ήταν το ένα καλύτερο από το άλλο. Το μόνο μαύρο σύννεφο στη διάρκεια των τελευταίων μηνών ήταν η αποκάλυψη της απαγωγής και δεκαοκτάχρονης φυλάκισης του Peter Hanks και το άδοξο τέλος που έθεσε μόνος στη ζωή του. Εκείνες τις μέρες όλοι όσοι γνωρίζαμε, ήμασταν σε αναμμένα κάρβουνα νιώθοντας το βάρος της αποκλειστικής κατοχής της πιο μεγάλης ίσως ανακάλυψης των τελευταίων αιώνων. Όλο όμως το δίκτυο πληροφοριών και οργάνωσής μας, χάρη στον Παναγιώτη και τον Timothy, είχε επίπεδο ασφάλειας που θα ζήλευε και η πιο σύγχρονη μυστική υπηρεσία. Όλα έδειχναν ότι δεν είχαμε κινήσει καμία υποψία. Ο “θησαυρός” που είχε φέρει ο Timothy μαζί του, είχε τοποθετηθεί σ’ ένα υπερσύγχρονο χρηματοκιβώτιο που είχε αγοράσει ο Κωνσταντίνος μόνο για αυτή τη δουλειά και το οποίο είχε βάλει κυριολεκτικά να χτίσουν στον τοίχο πίσω απ’ το γραφείο του.

Ο διευθυντής της CIA είχε κριθεί προφυλακιστέος εν αναμονή της δίκης του, χωρίς δικαίωμα εγγύησης, καθώς είχε πάρει μία τέτοιου είδους απόφαση μόνος του. Πουθενά

δεν ακούστηκε κάτι για την ανακάλυψη του Hanks, αλλά ο Timothy μας είπε ότι ο Γάντζος αναφέρθηκε σε δύο άτομα αναμειγμένα στην υπόθεση Hanks. Ο μόνος που είχαμε ακούσει να αποκαλύπτεται ήταν ο διευθυντής, οπότε παραμένναμε σε επιφυλακή όσο αφορούσε στο δεύτερο άτομο που δεν ξέραμε καν ποιο ήταν.

Έφτασα μπροστά στη μεγάλη σιδερένια πόρτα του κήπου που άνοιξε αργά με το πάτημα του τηλεχειριστηρίου. Ο ήλιος είχε φτάσει στο υψηλότερο σημείο του και η ζέστη δημιουργούσε κύματα στην ατμόσφαιρα πάνω από το δρόμο με τις πλάκες, που οδηγούσαν ανάμεσα από τα δέντρα μέχρι το σπίτι. Το αυτοκίνητο του Νίκου δεν ήταν ακόμα εδώ και ο Κωνσταντίνος βρισκόταν καθ' οδόν για το αεροδρόμιο για να παραλάβει τον Ραχούλ. Σήμερα ήταν η μεγάλη μέρα.

Είχαμε αποφασίσει ότι την ημέρα που θα ερχόταν ο Ραχούλ θα μαζευόμασταν όλοι όσοι “γνωρίζαμε” και θα τα μοιραζόμασταν όλα με την Μίρνα, τον Νίκο και τον νεοφερμένο Ραχούλ. Ο Κωνσταντίνος είχε κοιμηθεί ελάχιστα το βράδυ από την αγωνία που είχε για την αντίδραση της Μίρνας μετά την αποκάλυψη όσων είχαν συμβεί. Στην αρχή σκεφτήκαμε να είναι μόνη της η Μίρνα όταν θα της τα έλεγε, αλλά ο ίδιος επέμεινε ότι ο Νίκος έχει καταλυτική επίδραση στην Μίρνα και θα ήξερε πώς να το χειριστεί εάν εκείνη το έπαιρνε στραβά. Βρήκα την κυρία Ντίνα στην κουζίνα, με τις μυρωδιές από τα “εδέσματα” που ετοιμάζε να φτάνουν μέχρι την αυλή.

«Καλημέρα κυρία Ντίνα μου. Τι είναι αυτές οι απίστευτες μυρωδιές που ανασταίνουν και πεθαμένους;»

«Καλώς το κοριτσάκι μου. Μπα τίποτα το ιδιαίτερο. Ένα παστιτσάκι σας έφτιαξα αφού μου είπατε ότι θα είστε πολλοί σήμερα».

«Πάντα μετριόφρων κυρία Ντίνα μου. Ο Timothy ξύπνησε;»

«Κατευθείαν στην πισίνα πήγε και δεν λέει να βγει ούτε για καφέ».

«Εμ... με τέτοια ζέστη τι να κάνει ο άνθρωπος; Πάω και εγώ να βάλω μαγιό να σβήσω γιατί έξω δεν αντέχεται η κατάσταση».

«Πού λέτε να σας στρώσω, μήπως είναι καλύτερα μέσα στο Air condition;»

Σκέφτηκα ότι αυτά που θα λεγόntonταν σήμερα δεν ήταν για να τα ακούει ούτε η κυρία Ντίνα, αλλά η δεύτερη σκέψη, ότι όλη η συζήτηση θα γινόταν στα Αγγλικά που δεν ήξερε, μας έδινε ελευθερία κινήσεων.

«Μ' αυτή τη ζέστη νομίζω είναι καλύτερα μέσα. Πάω να κάνω μπανάκι και θα έρθω να σας βοηθήσω».

«Όχι κοριτσάκι μου, κάνε ό,τι θες με την ησυχία σου, εδώ είναι όλα έτοιμα».

Της έδωσα ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο και ανέβηκα στο δωμάτιο να αλλάξω.

Από την καφετέρια που καθόμουν χάζευα τους επιβάτες που πηγαينوέρχονταν στους διαδρόμους του «Ελ.Βενιζέλος». Η πτήση του Ραχούλ είχε μισή ώρα

καθυστέρηση και προσπαθούσα να χαλαρώσω αναπολώντας τους τέσσερις τελευταίους μήνες ηρεμίας που περάσαμε μετά την τρικυμία που είχε φέρει ο Γάντζος στη ζωή όλων μας. Ήταν απίστευτο το πως μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα βρέθηκα να λατρεύω την Μίρνα χωρίς να την διεκδικώ, και να είμαι τόσο ερωτευμένος με την Αφροδίτη. Ήταν σαν να εξελίχτηκε και για μένα η σχέση με την Μίρνα και πήρε τη θέση που της ταίριαζε στην καρδιά μου, αφήνοντας κιάλας χώρο για έναν καινούργιο έρωτα. Ζούσα μια πανδαισία συναισθημάτων και είχα κοντά μου πρόσωπα που ήταν απολύτως αγαπητά και συνυπήρχαν αρμονικά μεταξύ τους.

Το σπίτι στην Ανάβυσσο είχε εξελιχθεί σε επίγειο παράδεισο για όλους μας. Ακόμα και ο Timothy είχε δέσει με την παρέα τόσο σε φιλικό όσο και σε επαγγελματικό επίπεδο. Με το που ήρθε στην Ελλάδα και ασφαλίσαμε την έρευνα, άνοιξε αμέσως τα χαρτιά του και μας έδωσε λεπτομερή αναφορά για τις καταθέσεις που είχαν συγκεντρώσει με τον Γάντζο που ξεπερνούσαν τον ετήσιο προϋπολογισμό της Ελλάδας και τα σχέδια που έκανε για επενδύσεις και αγορές έτσι ώστε να είμαστε δικτυωμένοι παγκοσμίως όταν έρθει η ώρα.

Ιδρύσαμε έξι ακόμα ανώνυμες εταιρείες παγκοσμίως και επενδύσαμε κυρίως σε μεγάλες εταιρείες πληροφορικής και σε εργοστάσια παραγωγής και εκμετάλλευσης πρώτων υλών όπως τον είχε συμβουλευσει ο Δάσκαλος. Ο Timothy είχε ήδη φτιάξει πριν έρθει μία ομάδα συνεργατών απ' όλο τον κόσμο, η οποία μεγάλωνε καθημερινά και δούλευαν για εμάς χωρίς να το ξέρουν, στέλνοντάς μας νούμερα

και ισολογισμούς σε μία εταιρεία πληροφορικής στην Βουλγαρία που την είχαμε εξαγοράσει ολόκληρη. Είχαμε φτιάξει μια πυραμίδα οργάνωσης στην οποία όποιος και να έψαχνε δύσκολα θα έβρισκε το “κεφάλι”. Ήταν σαν να λειτουργούσαν όλα αυτόνομα με κινητήριο δύναμη τις σωστές επενδύσεις και τη δικτύωση όσον αφορά σε θέματα πληροφορικής και τεχνολογίας. Ο Timothy, με τη βοήθεια και του δικού μας του Παναγιώτη, είχε αναπτύξει ένα πρωτόπορο σύστημα ανίχνευσης οποιουδήποτε τύπου προσπάθειας πρόσβασης στους υπολογιστές μας και στο δίκτυο της εταιρείας.

Οποιοσδήποτε ήθελε να μπει στο σύστημά μας ή έστω προσπαθούσε να βρει πληροφορίες για εμάς μέσω του Διαδικτύου, ανιχνευόταν αυτόματα από το πρόγραμμα “κατάσκοπο” που έφτιαξαν οι δύο τους και σε ελάχιστο χρονικό διάστημα είχαμε στα χέρια μας τον κόμβο στο Διαδίκτυο απ’ όπου έγινε η προσπάθεια. Είχαμε σε εικοσιτετράωρη βάση, δύο άριστα εκπαιδευμένους πρώην πράκτορες της Γαλλικής κρατικής μυστικής υπηρεσίας που μισθώσαμε για ένα χρόνο, να παρακολουθούν και τους πέντε μας και να επεμβαίνουν σε τηλέφωνα, σπίτια και αυτοκίνητα για να διασφαλίζουν ότι κανείς δεν παρακολουθεί τις κινήσεις μας. Οπλοφορούσαν νόμιμα και τους εξοπλίσαμε και με μεγάλου κυβισμού μηχανές για να είναι γρήγοροι και ευέλικτοι σε περίπτωση ανάγκης. Εκτός από το γεγονός με τον Hanks, περάσαμε μια περίοδο εποικοδομητική και σχετικά ήρεμη. Μέχρι σήμερα.

Σήμερα ήταν το πρώτο σκαλοπάτι που μπορεί να βρίσκαμε στην πορεία που μας είχε χαράξει ο Γάντζος

και μας καθοδηγούσε όλους. Σήμερα έπρεπε να μάθει η Μίρνα όλα όσα συνέβησαν εν αγνοία της και ο μοναδικός υποψήφιος για να της τα πει ήμουν εγώ. Το μόνο που σκεφτόμουν εδώ και μία βδομάδα ήταν το βλέμμα απόρριψης στα μάτια της μετά από όσα είχα περάσει. Γιατί μπορεί εγώ να ακολούθησα τη θέληση του Γάντζου κανείς όμως δεν μπορεί να αποφασίζει για την πορεία της ζωής κάποιου άλλου. Αυτό ήταν ένα από τα βασικά “πιστεύω” της Μίρνας, το οποίο ήδη γνώριζα. Από την άλλη ο Γάντζος με είχε πάει βήμα βήμα. Δεν μου είχε πει από την αρχή όλο το σχέδιό του.

Όσο για την ίδια, δεν μπορούσε να αμφισβητήσει ότι ο Νίκος και εκείνη ήταν φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο, οπότε όσο ένοχος φάνταζα εγώ που δεν της είπα τίποτα, τόσο ένοχη πρέπει να είναι και η φύση που ταιριάζει διαφορετικούς ανθρώπους μεταξύ τους, ενώ υπάρχουν καλύτερες επιλογές. Δεν την πίεσα να θέλει τον Νίκο. Απλά τους έφερα σε επαφή και όλα τα υπόλοιπα κύλησαν από μόνα τους. Σκεφτόμουν τη δοκιμασία που πέρασα στην Αυστρία και έπαιρνα θάρρος βάζοντας το “εγώ” μου μπροστά για να στηριχτώ.

Κάτι μέσα μου έλεγε ότι η προσέγγιση για να φανερώσω την αλήθεια στην Μίρνα δεν έπρεπε να περάσει μέσα από φίλτρα εγωισμού. Δεν θα ήταν μια αντιπαράθεση στην οποία έπρεπε να έχω επιχειρήματα ως όπλα για να πολεμήσω. Έπρεπε να αφήσω την καρδιά μου να της μιλήσει που ένιωθε ότι είχα κάνει το σωστό βλέποντας το αποτέλεσμα μέχρι τώρα. Τα μεγάφωνα που ανακοίνωσαν την άφιξη του αεροπλάνου του Ραχούλ με έβγαλαν από

τους προβληματισμούς μου. Προχώρησα μέχρι την πόρτα απ' όπου θα περνούσαν οι επιβάτες και σήκωσα το χαρτόνι όπου είχα γράψει με μαρκαδόρο το όνομά του στα Αγγλικά για να με γνωρίσει. Λίγο αργότερα ένας ψηλόλιγνος καλοκάγαθος γέροντας με μακριά άσπρη γενειάδα και άσπρο ράσο με πλησίασε με το χαμόγελο να φωτίζει το πρόσωπό του.

«Καλώς ήρθες Ραχούλ».

«Καλώς σε βρήκα παιδί μου».

Έπιασα τα ρυτιδιασμένα χέρια του και ένιωσα αμέσως τη γαλήνη ψυχής που τον συνόδευε. Το τελευταίο μέλος της παρέας ήμουν σίγουρος ότι θα εναρμονιζόταν απόλυτα με τους υπόλοιπους. Πήρα τον ελαφρύ του σάκο και προχωρήσαμε προς το πάρκινγκ του αεροδρομίου. Απέναντι από την έξοδο του πάρκινγκ, το μάτι μου πήρε τον ένα από τους δύο πράκτορες να βάζει μπρος την μηχανή του.

- 46 -

Μετά από δύο ώρες αναμονής, ο Stinger είδε τον διευθυντή της επιτροπής εσωτερικών υποθέσεων να βγαίνει από την αίθουσα συσκέψεων και να του κάνει νόημα να τον ακολουθήσει στο γραφείο του. Ο οπλισμένος φρουρός δίπλα του έκανε να σηκωθεί και αυτός, αλλά ο διευθυντής τον σταμάτησε.

«Βγάλτου και τις χειροπέδες».

Ο Stinger ένιωσε κάπως να χαλαρώνει από την υπερένταση της αναμονής. Είχε προφυλακιστεί μαζί με τον

γενικό και σήμερα ήταν η σειρά του να περάσει από την επιτροπή. Ακόμα δεν είχε μάθει για την τύχη του γενικού αλλά ήταν σίγουρος ότι δεν θα τον ξανάβλεπε. Το θέμα ήταν κατά πόσο είχε πει την αλήθεια σε σχέση με τον ίδιο. Εάν είχε προσπαθήσει να μοιράσει την ευθύνη των αποφάσεων και στους δύο τους, για να μοιράσει έτσι και την ποινή που τον περίμενε, τότε η θέση του Stinger ήταν άσχημη. Σε λίγα λεπτά θα ήξερε για την τύχη του. Έτριψε τους καρπούς του για να ξεμουδιάσουν απ' τις χειροπέδες και ακολούθησε τον διευθυντή της επιτροπής στο γραφείο του.

«Δύο είναι τα θέματα μας. Πρώτον είσαι καθαρός. Με ομόφωνη απόφαση ακολουθούσες εντολές ανωτέρου σου, όπως έχεις εκπαιδευτεί να κάνεις και δεν τον πρόδωσες ούτε όταν δεν σε άκουσε, αφού τον παρότρυνες να ενημερώσει τους ανωτέρους του, όπως ο ίδιος ομολόγησε. Είσαι πολύτιμος για την υπηρεσία και κυρίως είσαι πολύτιμος για την υπόθεση Hanks που είναι και το δεύτερο θέμα μας».

Ο Stinger ένιωσε να βγαίνει ο αέρας απ' τα πνευμόνια του λες και είχε να εκπνεύσει πάνω από δύο ώρες. Ο γενικός είχε σταθεί στο ύψος του και είχε αναλάβει την ευθύνη ο ίδιος.

«Έχεις συνάντηση με τον νέο γενικό διευθυντή στα κεντρικά γραφεία για να σε ενημερώσει για την πορεία της έρευνας και έχει δοθεί εντολή να σου επιτραπεί η πρόσβαση σε όλα τα τμήματα μέχρι να κλείσει η υπόθεση Hanks. Μετά μάλλον θα αντικαταστήσεις τον Bob, τον διευθυντή στο τμήμα επιχειρήσεων που ήταν πάντα ο τομέας σου.

Στο μεσοδιάστημα θέλω να με ενημερώνεις προσωπικά για την πορεία της έρευνας για οποιοδήποτε νέο στοιχείο παρουσιαστεί».

Ο διευθυντής σηκώθηκε και τον συνόδεψε μέχρι την πόρτα.

«Είναι προτεραιότητα υψίστης σημασίας να βρούμε την έρευνα πρώτοι. Δεν υπάρχουν περιθώρια για άλλα λάθη. Ό,τι χρειαστείς θα το έχεις άμεσα διαθέσιμο. Μην μας απογοητεύσεις»

«Θα κάνω ό,τι μπορώ κύριε».

Έσφιξαν τα χέρια, και ο Stinger ένιωσε περήφανος για την εμπιστοσύνη που του έδειξαν, δεν έβλεπε την ώρα να πέσει με τα μούτρα στη δουλειά.

- 47 -

Ο Ραχούλ άκουγε αμίλητος την ιστορία με τον επιστροφέα, για το πως είχε κινηθεί στο διάστημα ανάμεσα στις δύο ζωές του, χωρίς να του πω λεπτομέρειες ακόμα για τον κίνδυνο που διατρέχαμε όλοι από την έρευνα που είχε φροντίσει να έρθει στα χέρια μας. Του περιέγραψα όλες τις συναντήσεις μας από την πρώτη επαφή σπίτι μου, μέχρι την εξαφάνισή του τέσσερις μήνες πριν.

«Στο τέλος όλα έγιναν λίγο βιαστικά αλλά δεν είχε και ο ίδιος προβλέψει τη γρήγορη εξέλιξη των γεγονότων».

«Πέρα από το ότι ήταν φωτισμένος ήταν πολύ πρακτικός άνθρωπος στη ζωή του. Είχε τελειώσει οικονομικά στο πανεπιστήμιο της Βομβάης, σας το είπε αυτό;»

«Όχι, δεν είπε πολλά για την προηγούμενη ζωή του. Μόνο για την δική σου ύπαρξη μας μίλησε και ότι σε είχε ενημερώσει πριν πεθάνει για το τι πρέπει να κάνεις».

«Αυτό ήταν το καλύτερο δώρο που μπορούσε να μου κάνει. Και μόνο η ελπίδα ότι θα τον ξαναδώ, σε όποια μορφή σώματος κι αν βρίσκεται, με γέμιζε χαρά όλο αυτό το διάστημα. Όταν τον είδα στο CNN αμέσως κατάλαβα απ' τα λόγια του ότι ήταν αυτός και ξεκίνησα να κάνω ό,τι ακριβώς μου είχε πει. Όταν έφτασε και το γράμμα σας δεν κρατιόμουν να έρθω να σας βρω».

Οδηγούσα από τους μέσα δρόμους για να αποφύγω την παραλιακή και λίγο αργότερα άνοιγε η αυτόματη πόρτα του γκαράζ μπροστά μου. Άφησα το αυτοκίνητο κάτω από ένα πεύκο για να μην το χτυπάει ο ήλιος γιατί τα σκεπαστά γκαράζ ήταν όλα πιασμένα, σημάδι ότι ήταν όλοι εδώ.

«Ραχούλ η Μίρνα που θα σου συστήσω είναι η γυναίκα που βρίσκεται στον τέταρτο μήνα της εγκυμοσύνης και ακόμα δεν ξέρει τίποτα για όσα σου είπα. Εάν ο Δάσκαλος τα έχει καταφέρει, πρέπει να είναι το παιδί της. Σήμερα που είσαι και εσύ εδώ, θα τους ενημερώσω και τους δύο για όσα σου είπα και εσένα. Δεν ξέρω πως θα το πάρουν, αλλά απ' ότι μου έλεγε ο Δάσκαλός σου, είναι και οι δύο στον τελευταίο κύκλο τους πριν φωτιστούν και ο διαλογισμός τους έχει βγάλει από τον εγωισμό τους».

Ο γέροντας βγήκε αργά από το αυτοκίνητο και στηρίχτηκε στο χέρι μου για τη διαδρομή μέχρι το σπίτι. Ήταν όλοι μαζεμένοι στο σαλόνι και με το που μπήκαμε όλοι έμειναν άναυδοι βλέποντας τον Ραχούλ χωρίς να μιλήσει σε κανέναν να αφήνει το χέρι μου και να γονατίζει

μπροστά στην Μίρνα ακουμπώντας με δάκρυα στα μάτια το χέρι του στην κοιλιά της. Η εικόνα ήταν απίστευτη. Δεν του είχα πει καν ποια είναι η Μίρνα η οποία καθόταν δίπλα στην Αφροδίτη και το φόρεμα που φορούσε δεν φανέρωνε καν ότι είναι έγκυος. Και όμως, ο αδύνατος γέροντας με το άσπρο ράσο είχε πάει κατευθείαν σε εκείνη και γονατιστός μπροστά της με το χέρι του να τους ενώνει, την κοιτούσε ταπεινά και δάκρυα χαράς γέμιζαν τα μάτια του. Από την μεριά της η Μίρνα, συνηθισμένη σε ανθρώπους αφιερωμένους όλη τους τη ζωή στην εσωτερική αναζήτηση, ένιωσε αμέσως άνετα με τον γέροντα μπροστά της. Έπιασε μαλακά με τα δύο της χέρια το χέρι του Ραχούλ και τον έβαλε να κάτσει δίπλα της. Ευτυχώς την κατάσταση έσωσε η κυρία Ντίνα μπαίνοντας από την κουζίνα.

«Καλώς το αγόρι μας, να σας φέρω κανένα ορεκτικό να τσιμπάτε μέχρι να σερβίρω;»

«Κυρία Ντίνα μου από εδώ ο Ραχούλ. Θα μείνει μαζί μας για ένα διάστημα στην κρεβατοκάμαρα του ισογείου για να μην τον ταλαιπωρήσουμε με σκάλες. Δεν μιλάει Ελληνικά οπότε πρέπει και εμείς να μιλάμε στα Αγγλικά μαζί του».

Η Κυρία Ντίνα τον πλησίασε σαστισμένη και του έπιασε το χέρι.

«Καλέ ο άνθρωπος κλαίει, τι του κάνετε; Κάτσε να του φέρω του Χριστιανού κανένα χαρτομάντιλο».

Έκανα τις συστάσεις και με τους υπόλοιπους μέχρι να γυρίσει η κυρία Ντίνα με ένα δίσκο ορεκτικά και χαρτομάντιλα για τον Ραχούλ, τον οποίο συνόδευσα μέχρι το δωμάτιό του για να συνέλθει πριν ξεκινήσουμε το φαγητό.

«Παιδί μου συγγνώμη αλλά δεν μπόρεσα να κρατηθώ. Την έχω ξαναδεί την όμορφη κυρία έξω, την έχω ξαναδεί σε ένα πολύ ζωντανό όνειρο που είχα την μέρα που έφτασε και το γράμμα σας. Ήταν ετοιμόγεννη, ήμασταν οι δύο μας σε ένα δωμάτιο και αισθανόμουν έντονα την παρουσία του Δασκάλου όπως την ένιωσα και τώρα, μόλις την είδα».

«Μπορεί να στο έφερε και ο ίδιος ο Δάσκαλος αυτό το όνειρο. Ήταν η περίοδος που θα προσπαθούσε να εναρμονιστεί με το νέο σώμα όπως μας είχε πει. Μπορεί απλά να ήθελε να ξέρεις και εσύ».

«Ναι αλλά το όνειρο δεν τελείωνε εκεί. Ένιωθα έντονα ότι κινδυνεύαμε μέχρι που έσπασε η πόρτα πίσω μας και όρμησαν μέσα πάνοπλοι στρατιώτες ντυμένοι στα μαύρα. Ήταν τόσο ζωντανό το όνειρο που πετάχτηκα έντρομος απ' το κρεβάτι και δεν μπόρεσα να ξανακοιμηθώ μετά».

Ένιωσα ένα έντονο σφίξιμο στο στομάχι, αλλά δεν έδειξα τίποτα για να μην ανησυχήσω τον κουρασμένο γέροντα.

«Μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά. Ξεκουράσου λίγο και έλα να μας βρεις να φάμε και να μιλήσουμε στην Μίρνα για όλα. Σε χρειάζομαι εκεί μέσα γιατί όπως φάνηκε, η επίδρασή σου πάνω της είναι καταλυτική. Δεν πρέπει να πάρει στραβά όσα θα της αποκαλύψουμε».

Ήταν τόσο γλυκιά η μορφή του και τόσο δυνατή η λάμψη κάτω από τα ρυτιδιασμένα μάτια του, που δεν μπορούσες παρά να τον αγαπήσεις αμέσως.

«Εντάξει παιδί μου, σε λίγο θα είμαι μαζί σας».

- 48 -

Όπως είχε σωστά προβλέψει, τον προηγούμενο γενικό διευθυντή δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ. Ο καινούργιος ήταν ευρέως γνωστός ως το δεξί χέρι του προέδρου τα τελευταία δύο χρόνια και τώρα τον εξέταζε μέσα από τα γυαλιά του, καθώς του περιέγραφε όλα όσα είχαν γίνει σχετικά με την υπόθεση Hanks το διάστημα που ήταν φυλακισμένος.

«Περίπου τρεις μήνες έκαναν οι υπολογιστές να βρουν τον τρίτο κατά σειρά διακομιστή ο οποίος βρίσκεται στην Ελλάδα και σε αυτό μας βοήθησε και η τύχη, αλλιώς ακόμα θα ψάχναμε παγκοσμίως. Σε συνεργασία με την Ελληνική κυβέρνηση κατασχέσαμε το διακομιστή αφού τους δώσαμε έναν καλύτερο για να μην έχουμε παράπονα και δημοσιότητα. Εξετάσαμε όλο το ιστορικό αποστολών και λήψεων ηλεκτρονικής αλληλογραφίας, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Το συγκεκριμένο Email έφυγε από εκεί προς κάποιον παραλήπτη εντός Αθηνών, που είναι η πρωτεύουσα της χώρας με έξι εκατομμύρια κατοίκους, ο οποίος είχε δικό του σύστημα διαχείρισης αλληλογραφίας με αποτέλεσμα να είναι αδύνατο να τον εντοπίσουμε. Επίσης αυτός ο κάποιος, αφού παρέλαβε την αλληλογραφία του, μπήκε στον συγκεκριμένο υπολογιστή και έσβησε όλα τα ίχνη που μπορεί να μας οδηγούσαν κάπου, όσο αφορά στο συγκεκριμένο Email. Έχουμε στείλει τους καλύτερους πράκτορές μας στην Αθήνα και περιμένουν από εμάς εντολές για το που και τι να ψάξουν. Ένα επιτελείο

αναλυτών και προγραμματιστών είναι σε εικοσιτετράωρη βάση, από την περασμένη εβδομάδα που μάθαμε για το διακομιστή, πάνω στο πρόβλημα ψάχνοντας για λύση. Η ελίτ αυτών είναι στην Αθήνα και ψάχνουν για στοιχεία. Εδώ έχουμε φτάσει μέχρι τώρα. Με ενημέρωσαν ότι έχεις πρόσβαση παντού και αρμοδιότητες αντίστοιχες με τις δικές μου, έως ότου βρούμε άκρη μ' αυτή την υπόθεση. Είμαι ανοιχτός λοιπόν σε προτάσεις».

«Νομίζω ότι είναι ώρα να συνδυάσουμε αυτά που έχουμε στα χέρια μας».

«Τι εννοείς;»

«Πρέπει να βάλουμε όλα τα στοιχεία που έχουμε σε σειρά για να αποκλείσουμε περιπτώσεις ή να θεωρήσουμε κάποιες άλλες πιθανές. Από το Email για παράδειγμα, ξέρουμε ότι ο αποστολέας μόλις έπαιρνε την έρευνα στα χέρια του θα πήγαινε να τους βρει. Ξέρουμε επίσης ότι είναι αυθεντία σε θέματα υπολογιστών. Το πιο πιθανό είναι να έφυγε από Νέα Υόρκη προς Αθήνα, αφού από τη Νέα Υόρκη έφυγε το Email που έχουμε στα χέρια μας. Αν για παράδειγμα πάρουμε τη λίστα όλων των επιβατών που ταξίδεψαν “Νέα Υόρκη – Αθήνα” το τελευταίο τετράμηνο, μπορούμε να αρχίσουμε να αποκλείουμε άτομα. Εάν γύρισε στην Νέα Υόρκη μπορούμε με τη λίστα “Αθήνα – Νέα Υόρκη” να δούμε ποιος άλλαξε απότομα οικονομική κατάσταση και βρέθηκε πλούσιος απ’ τη μία μέρα στην άλλη. Αν δεν γύρισε μπορούμε να ψάξουμε τι απόγινε εκεί στην Αθήνα».

«Αυτό θα είναι πάρα πολύ δύσκολο. Η οργάνωση στην Αθήνα είναι για κλάματα. Τα συστήματα παρακολούθησής

τους είναι πρωτόγονα απ' όσα στοιχεία έχουμε λάβει την τελευταία βδομάδα. Όλα είναι προς πώληση εκεί, ακόμα και η εχεμύθεια».

«Αυτό μπορεί να είναι καλό και για εμάς. Ίσως ένα ταξιδάκι εκεί να είναι απαραίτητο αν δεν βρούμε τίποτα εδώ. Νομίζω ότι πρέπει να φτιάξουμε ένα μοντέλο με όσα έχουμε στα χέρια μας, καθώς και το πού μας οδηγεί η κάθε περίπτωση. Ένα μοντέλο που να καταλήγει σε πιθανότητα, αποδοχή ή απόρριψη κάθε περίπτωσης χωριστά ή και σε συνδυασμό μεταξύ τους».

«Οι αναλυτές μας έχουν κάνει ήδη μια τέτοια δουλειά, νομίζω πρέπει να κατέβεις κάτω να σε ενημερώσουν και να τους καθοδηγήσεις αν σκεφτείς κάτι καινούργιο. Μπορεί η επαφή που είχες με τον Hanks από κοντά να σε οδηγήσει σε συμπεράσματα που οι ίδιοι δεν έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν. Ο χρόνος πάντως είναι εναντίον μας. Κάνε ό,τι μπορείς όσο πιο γρήγορα μπορείς».

«Μην ανησυχείς είμαι αρκετά ξεκούραστος με τόσες μέρες απραξίας και το μοντέλο το έχω ήδη έτοιμο στο μυαλό μου».

Το παστίτσιο ήταν καταπληκτικό. Μέχρι και ο Ραχούλ που δεν έτρωγε ποτέ κρέας, παραδέχτηκε ότι από τη μυρωδιά και μόνο καταλάβαινε κανείς ότι πρόκειται για κάτι καταπληκτικό. Η κυρία Ντίνα, που τον είχε συμπαθήσει από την πρώτη στιγμή, του ετοίμασε δική του

στεγνή σαλάτα και μαύρο μπασμάτι ρύζι, όπως της είχα προτείνει. Εμένα, παρότι ήταν το αγαπημένο μου φαγητό το παστίτσιο, ο κόμπος που υπήρχε στο λαιμό μου δεν το άφηνε να κατέβει. Ήπιαμε στην υγεία του νεοφερμένου και του παιδιού που περιμέναμε με αγωνία, ο καθένας για διαφορετικούς λόγους. Ο Γιάννης έκανε και μία πρόταση για καλές δουλειές ειδικά σ' αυτή τη δύσκολη οικονομική περίοδο που περνούν όλα τα κράτη της Μεσογείου.

Από τη μία μεριά ο Μεσογειακός ήλιος και από την άλλη η κληρονομιά ενός έθνους με ιστορία που σε κάνει να νιώθεις ασφαλής ό,τι κι αν συμβεί, άφηναν πάντα περιθώρια στον Έλληνα να χαλαρώνει και να λέει και ένα «δε βαριέσαι», που τώρα το πλήρωνε πολύ ακριβά γιατί στη γωνία τον περίμεναν κάποιοι που στο δικό τους κλίμα δεν βαριούνται και δεν χαλαρώνουν ποτέ. Αν συνδυάσεις αυτούς, με μια ομάδα Ελλήνων που προσάρμοσαν τη δημοκρατία και τους νόμους στα μέτρα τους, για να μπορέσουν να συσσωρεύσουν πλούτη και δόξα και να ικανοποιήσουν το υπερεγώ τους, βρίσκεις τη συνταγή ενός χρεοκοπημένου κράτους. Το μόνο που θα έσωζε την Ελλάδα θα ήταν να έχει τριακόσιους πολίτες και οι υπόλοιποι να είναι βουλευτές και όχι αντίστροφα. Θες να ψηφιστεί ένας νόμος, δώσε να τον ψηφίσει η βουλή των πολλών όχι των λίγων.

Στη δική μας περίπτωση βέβαια τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά. Είχαμε φροντίσει με τον Γιάννη να απομονώσουμε ένα μεγάλο κεφάλαιο στο εξωτερικό που θα μας επέτρεπε να ξεκινήσουμε από την αρχή εάν όλα πήγαιναν στραβά και τα υπόλοιπα τα είχαμε στη διάθεση

του κοινού μας σκοπού, που τελευταία μας γέμιζε και μόνο η σκέψη του. Με τον Timothy μπροστά, που ήταν πέραν του δέοντος ικανός να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε αναποδιά, ήμασταν σίγουροι ότι όταν θα έφθανε η ώρα θα είμαστε τόσο δυνατοί που η φωνή μας θα ακουγόταν σε όλο τον πλανήτη και θα ήταν αδύνατο να μας σταματήσουν. Έχοντας και τον Δάσκαλο δίπλα μας σε καινούργιο κύκλο ζωής και με την οικονομική δύναμη που θα αποκτούσαμε μέχρι τότε, θα κάναμε ορισμένους να στριμωχτούν άσχημα. Ο στόχος μας όμως δεν ήταν αυτοί οι λίγοι. Ο στόχος μας ήταν οι πολλοί. Να νιώσουν το σεβασμό και την αγάπη για τη ζωή και το σύμπαν γύρω τους. Να αισθανθούν επιτέλους καλά που είναι άνθρωποι και να αγαπήσουν το σπίτι τους, τον πλανήτη Γη. Αν τα καταφέραμε και έμπαινε αναίμακτα σε παραγωγή ο Υδρογονοκινητήρας, χωρίς να προκαλέσουν πολέμους τα πετρελαϊκά συμφέροντα, θα είχαμε κάνει ένα μεγάλο μέρος της διαδρομής για ριζική αλλαγή προς το καλύτερο.

Η Αφροδίτη με ακούμπησε με το πόδι της κάτω απ' το τραπέζι και με επανέφερε στην πραγματικότητα. Κάτι με είχε ρωτήσει ο Γιάννης αλλά δεν είχα ακούσει τίποτα.

«Είχα χαθεί ρε Γιάννη. Για ξαναπές».

«Έλεγα ότι πρέπει να κατεβούμε Πελοπόννησο να πάρουμε απ' τον Δήμο κανένα απ' τα ωραία κρασιά που φτιάχνει η κυρά Βάσω η μάνα του».

«Με τέτοια ένταση εδώ, μόνο για ταξίδια είμαστε. Μπορώ να του πω όμως να μας φέρει εκείνος. Αυτός κάθε μήνα αλλάζει αυτοκίνητο και μετράει σε πόσο χρόνο κάνει την απόσταση. Φεύγει πρωί και το μεσημέρι είναι πίσω

για φαγητό. Είναι ο πρώτος που θα φτιάξει λέει αμάξι χωρίς πεντάλ στα πόδια. Γκάζι πάντα τέρμα και το φρένο άχρηστο».

Η συζήτηση συνεχίστηκε με ανάλαφρα θέματα μέχρι που σηκωθήκαμε από το τραπέζι και στρωθήκαμε στους αναπαυτικούς καναπέδες του σαλονιού για καφέ και επιδόρπιο. Η Μίρνα είχε κάτσει κοντά στον Ραχούλ και η συζήτηση είχε γυρίσει στην Ανατολή και το διαλογισμό και απ' ότι έπιανε το αυτί μου ο Ραχούλ ζοριζόταν να απαντάει πιά στις ερωτήσεις της χωρίς να αναφέρει τον Δάσκαλό του. Είχε έρθει πια η ώρα.

«Μίρνα..».

Σταμάτησε την ερώτησή της στη μέση και με κοίταξε με τα μεγάλα αθώα μάτια της, που τόσα διαφορετικά συναισθήματα μου είχαν προκαλέσει κατά καιρούς, κανένα από τα οποία δεν ήταν αρνητικό.

«Υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω».

Η σιωπή της έκανε την αρχή ακόμα πιο δύσκολη. Η Μίρνα όμως ποτέ δεν ήταν των τυπικών συζητήσεων. Απλά συνέχιζε να με κοιτάζει δίνοντάς μου θάρρος με τα μάτια γιατί αμέσως κατάλαβε ότι ζοριζόμουν.

«Ο λόγος που μαζευτήκαμε σήμερα όλοι εδώ είναι γιατί πρέπει να σας πούμε, σε εσένα και τον Νίκο, κάποια πράγματα που έχουν συμβεί ανεξάρτητα από τη δική σας θέληση, αλλά σας αφορούν άμεσα».

Εκείνη την ώρα το χέρι της Αφροδίτης ακούμπησε απαλά το δικό μου, ήταν μία επαφή-στήριγμα που χρειαζόμουν για να συνεχίσω.

«Θυμάσαι που σου είχα πει ένα πρωινό για τον

επιστροφέα που είχε δώσει συνέντευξη στο CNN;»

«Ναι, πρόσφατα είχα δει και τη συνέντευξή του στο Διαδίκτυο. Τα λόγια του ήταν πολύ σοφά».

«Ο επιστροφέας λοιπόν, ένα απόγευμα πήρε τη θέση του Γάντζου,» συνέχισα δείχνοντας προς το κλουβί με το ερωτευμένο ζευγάρι.

«Του Γάντζου; Του δικού μας; Και πώς δεν το ανέφερες τόσο καιρό;»

«Δεν μπορούσα. Και ελπίζω να καταλάβεις τους λόγους που δεν μπορούσα γιατί θα σου μιλήσω μέσα απ' την καρδιά μου».

Για την επόμενη μισή ώρα της περιέγραφα όλα όσα είχα περάσει από την αρχή της ιστορίας σταματώντας στην τελευταία φορά που είδαμε τον Γάντζο. Εκεί λύγισα και κοίταξα κάτω. Ήταν πάνω απ' τις δυνάμεις μου τελικά. Κανείς δεν έβγαλε μιλιά. Όλοι ήξεραν ότι από εμένα έπρεπε να το ακούσει.

«Κωνσταντίνε δεν έκανες κάτι κακό. Άκουσες την καρδιά σου. Τώρα το αν θα πετύχει αυτό που ο Δάσκαλος του Ραχούλ είχε στο μυαλό του όσο αφορά στην πιθανότητα το παιδί μας να είναι φωτισμένο και να έχει μια ξεχωριστή πορεία, δεν είναι θέμα που πρέπει να σε στεναχωρεί. Ότι είναι να γίνει θα γίνει. Γιατί στεναχωρείσαι;»

Την κοίταξα στα μάτια. Δεν υπήρχαν πλέον περιθώρια για να κάνω πίσω.

«Γιατί δεν τελείωσαν εκεί οι αποκαλύψεις του Δασκάλου. Το επόμενο που μας αποκάλυψε ήταν ότι αυτήν την ξεχωριστή πορεία, με στόχο τη διάσωση του πλανήτη, ήθελε να την κάνει ο ίδιος».

«Πώς θα μπορούσε να την κάνει ο ίδιος;»

«Είχε μείνει μετέωρος ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο, όπως είδε και ο Ραχούλ που ήταν μαζί του στα τελευταία του. Όπως μου είπε, είχε παρακολουθήσει γεννήσεις από τη διάσταση που είχε βρεθεί και είχε κατανοήσει τη διαδικασία εναρμόνισης της ψυχής στο σώμα. Αν τα κατάφερνε να ξαναγεννηθεί θα περνούσε από όλη τη διαδικασία, που σημαίνει ότι θα έχανε και τις μνήμες του από προηγούμενες ζωές, για να κάνει ένα ακόμα φυσιολογικό κύκλο ζωής. Η διαφορά είναι ότι επειδή ήταν ήδη φωτισμένος, θα ήθελε να ξαναγεννηθεί φωτισμένος ή να διασφαλίσει ότι θα φωτιστεί σε μικρή ηλικία. Για να το πετύχει όμως αυτό, μεγάλο ρόλο θα έπαιζαν οι γονείς που θα τον έφερναν στον κόσμο. Αν και οι δύο γονείς βρίσκονταν στους τελευταίους επίγειους κύκλους τους και ήταν έτοιμοι να δεχτούν τη φώτιση, θα ήταν πολύ πιο φυσιολογικό για εκείνον να..».

Η Μίρνα σηκώθηκε και μου έκανε νόημα με το χέρι να σταματήσω. Σταμάτησε με τον ίδιο τρόπο και τον Νίκο που πήγε να σηκωθεί και βγήκε με αργά βήματα στον κήπο.

- 50 -

Το μεγάλο ρολόι στα κεντρικά της CIA έδειχνε πέντε και τέταρτο το πρωί. Ο Stinger είχε μείνει να χαζεύει τον υπολογιστή να τρέχει τα αποτελέσματα του προγράμματος που είχαν φτιάξει για διασταύρωση στοιχείων των επιβατών από Νέα Υόρκη για Αθήνα. Έτρεξαν πρώτα την πιθανότητα ο αποστολέας του Email να είχε γυρίσει

μετά την υποτιθέμενη πώληση της έρευνας, που ήταν και η μεγαλύτερη πιθανότητα. Περίορισαν την αναζήτηση με κριτήρια την ηλικία, το επάγγελμα, τα έσοδα, τις αποσκευές που είχε στην πτήση, τη θέση στο αεροπλάνο και ό,τι άλλο μπορούσαν να υποθέσουν και πάλι η λίστα ήταν ατελείωτη. Ένα δεύτερο πρόγραμμα έτρεχε και εμφάνιζε οικονομικά στοιχεία και στοιχεία αλλαγής διεύθυνσης για όσους από τους επιβάτες πρότεινε για υποψήφιους το πρώτο πρόγραμμα. Οι πιθανότητες ήταν πολλές σε κάθε περίπτωση. Ήταν αδύνατο να περιοριστούν έστω και στους εκατό. Προσπαθούσε να βρει κάποιο παράθυρο, κάτι που να του έχει ξεφύγει όπως την περασμένη φορά που ανακάλυψε την απίστευτη σχέση του επιστροφέα με την υπόθεση. Ήταν αδύνατο να σκεφτεί κάτι.

Στην οθόνη του Laptop του, το πρόγραμμα αναζήτησης Google περίμενε να του δοθούν στοιχεία για να κάνει οποιαδήποτε έρευνα του ζητηθεί στον παγκόσμιο ιστό. Η Google είναι μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες Διαδικτυακών υπηρεσιών. Ο στόχος της είναι να οργανώσει όλες τις πληροφορίες του κόσμου και να τις κάνει διαθέσιμες παγκοσμίως. Το παράδοξο και εδώ, είναι ότι η ιδέα ξεκίνησε σαν μια κολεγιακή εργασία από δύο φοιτητές το 1996 με θέμα να φτιάξουν μια απλή μηχανή αναζήτησης πληροφοριών. Η λέξη “Google” προήλθε από τον αναγραμματισμό της λέξης Googol, η οποία εκφράζει μαθηματικό όρο και σημαίνει το 1 ακολουθούμενο από 100 μηδενικά. Με τον όρο αυτό η Google επιθυμεί να υποδηλώσει την αποστολή της εταιρείας να οργανώσει το τεράστιο πλήθος πληροφοριών του Internet. Έρευνες αγοράς

έδειξαν ότι τον Απρίλιο του 2007, η Google ανέλαβε την πρωτοκαθεδρία ως η διασημότερη εταιρεία παγκοσμίως, εκτοπίζοντας έτσι την Microsoft. Ένα από τα διάσημα πλέον προγράμματά της είναι και το Google Earth όπου μπορείς να δεις κάθε γωνιά του πλανήτη σε φωτογραφία τραβηγμένη από δορυφόρο σε πολύ υψηλή ανάλυση.

Η CIA έχει το δικό της δορυφόρο για τον ίδιο σκοπό, στον οποίο έχουν πρόσβαση χωρίς αδειοδότηση μόνον οι διευθυντές ορισμένων τμημάτων και ο γενικός. Καθώς του περνούσαν αυτές οι σκέψεις, ο Stinger ένωσε κάπου στο βάθος του μυαλού του ένα φως να ανάβει. Πλησίασε το πληκτρολόγιο και έβαλε το όνομά του και τον κωδικό πρόσβασης που είχε στο πρόγραμμα σύνδεσης με το δορυφόρο. Το σύστημα δέχτηκε τα στοιχεία του και ζήτησε περιοχή. Ο Stinger έψαξε τα χαρτιά του και έδωσε τη διεύθυνση του Internet Café, όπου είχε ανοιχτεί ο λογαριασμός και είχε σταλεί το Email. Ο δορυφόρος ενημέρωσε τον Stinger ότι δεν έχει άμεση πρόσβαση γιατί υπάρχει συννεφιά στην περιοχή αυτή την ώρα και εάν θα ήθελε, να του φέρει τις πιο πρόσφατες καθαρές καταχωρημένες φωτογραφίες της περιοχής. Ο Stinger πάτησε αποδοχή και βρέθηκε να χαζεύει την ταρατσα ενός κτιρίου στη μέση περιπού της ενάτης λεωφόρου. Έφερε τη φωτογραφία πιο κοντά και διέτρεξε το δρόμο και προς τα κάτω και προς τα πάνω. Αυτό που ήθελε το βρήκε στη βόρεια πλευρά του δρόμου. Σήκωσε το τηλέφωνο και κάλεσε το γραφείο στη Νέα Υόρκη. Πρέπει μόλις να ξημέρωνε εκεί.

«Καλημέρα, Stinger από τα κεντρικά. Με ποιόν μιλάω;»

«Καλημέρα σας κύριε. Λέγομαι Thomson».

«Πώς και τόσο νωρίς Thomson;»

«Αϋπνίες κύριε, καλύτερα εδώ παρά στο σπίτι».

«Ωραία έχω κάτι για 'σένα που θα σε κρατήσει ξύπνιο. Θέλω να πάει κάποιος άμεσα στην τράπεζα που βρίσκεται στη γωνία της ενάτης λεωφόρου με την σαράντα οκτώ κάθετη και να ζητήσει εάν έχουν αποθηκευμένο υλικό από την κάμερα που βρίσκεται επί της ενάτης και κοιτάει νότια. Το θέλω για τις έξι Μαρτίου φέτος. Εάν υπάρχει θέλω το πρωτότυπο».

«Βεβαίως κύριε. Το σημείωσα και θα πάω μόλις ανοίξουν εγώ ο ίδιος».

«Περιμένω τηλέφωνό σου Thomson το αργότερο μέσα στις επόμενες δύο ώρες. Θεώρησέ το απόλυτη προτεραιότητα. Όποιος ανώτερός σου και να σε ρωτήσει χρησιμοποίησε το όνομα μου».

«Μάλιστα κύριε».

Ο Stinger έκλεισε το τηλέφωνο. Το πιο πιθανό είναι ότι από την κάμερα αυτή θα μπορέσει να διακρίνει ποιός ήταν ήδη στο δρόμο και ποιος βγήκε από κτίριο στο τετράγωνο που τον ενδιέφερε. Εάν έβγαινε από κτίριο υπήρχε πιθανότητα να είναι και το Café. Από τόσο μακριά βέβαια είναι αδύνατο να ξεχωρίσει από αυτές τις κάμερες χαρακτηριστικά προσώπου, εάν όμως ο στόχος είχε βγει από το καφέ και είχε πάει προς τα βόρεια τότε θα πέρασε ακριβώς μπροστά από την κάμερα οπότε η φωτογραφία στο βίντεο θα ήταν καθαρή. Εάν έφευγε προς τα νότια δεν είχε ελπίδα, όπως και αν πήρε ταξί με το που βγήκε. Εάν όμως υπήρχε ταύτιση κάποιου από αυτούς που πήγαν βόρεια, σε

αντιπαράθεση με τη λίστα φωτογραφιών από τους επιβάτες για Αθήνα, θα είχε το πιο δυνατό διασταυρωμένο στοιχείο μέχρι σήμερα. Μία ώρα αργότερα το τηλέφωνο στο γραφείο του τον ξύπνησε από τον ελαφρύ ύπνο που τον είχε πάρει στην καρέκλα του. Έξω είχε ξεκινήσει να βρέχει.

«Thomson εδώ».

«Φτιάξε μου τη μέρα Thomson».

«Την έχω στα χέρια μου κύριε».

«Αυτός είσαι!! Σου στέλνω το υπηρεσιακό αεροπλάνο στο J.F.Kennedy. Θέλω να μου την παραδώσεις ο ίδιος. Πάρε τουλάχιστον ένα πράκτορα ακόμα μαζί σου. Εάν χαθεί χάθηκες Thomson».

«Μην ανησυχείτε κύριε. Μόνο πάνω απ' το πτώμα μου θα την πάρουν!»

- 51 -

«Μα καλά πως μπόρεσες να το κάνεις αυτό;»

«Δεν είχα επιλογές Νίκο. Μέχρι πριν της πω για το τελευταίο σχέδιο του Δασκάλου, είδες και εσύ ότι δεν είχε πρόβλημα. Επικρότησε τον τρόπο που το αντιμετώπισα, που δεν φαντάζεσαι τι πέρασα για να το κάνω μέχρι τέλους. Θυμάσαι το δείπνο που δεν κατέβηκα στο ξενοδοχείο στην Αυστρία. Δεν ξέρω τι γίνεται εκεί που έχετε φτάσει με τον εγωισμό και την κτητικότητα, αλλά εμένα μου φάνηκε ότι μου ξερίζωναν με το ζόρι το μισό μου σώμα εκείνο το βράδυ. Και όμως το έκανα και το έφτασα μέχρι τέλους. Αν ήξερα όμως αυτό που ετοιμάζε ο «Γάντζος» θα το είχα

αρνηθεί από την αρχή. Αυτό μάλλον το γνώριζε και ο ίδιος. Κάπου νιώθω ότι με εξαπάτησε και αλυσιδωτά πρόδωσα εν αγνοία μου και την Μίρνα. Η τελευταία συζήτηση μαζί του έγινε την ίδια μέρα που συναντηθήκαμε τυχαία όλοι στο Mall. Το ίδιο βράδυ πρέπει να ήσασταν μαζί, γιατί την επομένη μου έστειλε ένα Email ο “Γάντζος” λέγοντάς μου ότι όλα κύλησαν πιο γρήγορα και μετά εξαφανίστηκε. Του είχα ζητήσει να της το πει ο ίδιος και να την αφήσει να αποφασίσει εκείνη, αλλά μου το απέκλεισε με τη δικαιολογία ότι αν η Μίρνα είχε γνώση αυτού που επρόκειτο να συμβεί, οι ορμονικές αλλαγές της θα ήταν τέτοιες που θα ήταν σχεδόν αδύνατο να εναρμονιστεί στο καινούργιο σώμα».

«Οι άνθρωποι δεν είναι αυτοκίνητα για να διαλέγεις ποιό σου ταιριάζει για να κάνεις άλλη μια βόλτα στη ζωή Κωνσταντίνε».

«Αυτή ήταν και η δική μου θέση Νίκο. Η απόφαση που πήρα την επομένη ήταν να τα πω όλα στην Μίρνα για να αποφασίσει η ίδια και αν τα κατάφερνε έτσι ο Γάντζος καλώς. Η Αφροδίτη και ο Γιάννης ήταν μπροστά. Απλά με πρόλαβαν τα γεγονότα. Μετά ήταν αδύνατο πλέον να της το πω, γιατί το μόνο που θα πετύχαινα θα ήταν να την αναστατώσω, χωρίς να είμαι καν σίγουρος για το εάν ο Δάσκαλος τα έχει καταφέρει».

Ο Ραχούλ ξεκίνησε να μιλάει και όλοι γύρισαν προς το μέρος του.

«Ο Δάσκαλος ποτέ δεν θα εξαπατούσε κανένα. Ούτε τους εχθρούς του δεν προσπάθησε να εξαπατήσει στην προηγούμενη ζωή του. Ήταν πολύ έξυπνος άνθρωπος,

είχε επίγνωση όλων των επιλογών του, αλλά συνειδητά ακολουθούσε αυτή που ήταν για το καλό όλων. Για να κάνει τέτοια κίνηση με εσάς πρέπει να είδε την καταστροφή να έρχεται. Είναι πολύ πιο μεγάλο απ' όσο φαντάζεστε αυτό που θα προσπαθήσει να πετύχει στη ζωή που θα έρθει. Εάν τον είχατε γνωρίσει θα νιώθατε πόσο άδικο είναι να σκέφτεστε έτσι για αυτόν τον άνθρωπο. Μόνο το βάρος της ευθύνης απέναντι σε ολόκληρη την ανθρωπότητα θα τον οδηγούσε να κάνει μια τέτοια κίνηση. Μην σας περάσει ποτέ από το μυαλό ότι το έκανε για να αποφύγει το θάνατο ή για να διασφαλίσει μία ακόμα ζωή όπως την ήθελε. Δεν ήταν στο δικό μας επίπεδο. Δεν είχε επιθυμίες και δεν τον ένοιαζαν οι επίγειες απολαύσεις. Ο μοναδικός λόγος που θέλει να γυρίσει είναι για να προσφέρει και να βοηθήσει. Πιστέψτε με, εάν τα έχει καταφέρει θα είμαστε ευλογημένοι όλοι όσοι θα είμαστε κοντά του».

«Σε πιστεύω Ραχούλ».

Ήταν η Μίρνα που είχε μπει από την άλλη μπαλκονόπορτα πίσω από το κλουβί του Γάντζου χωρίς να την αντιληφθούμε.

«Θα είναι τιμή μου να φέρω τον Δάσκαλο για μία ακόμα φορά στη ζωή και αυτά τα λόγια είναι απ' την καρδιά μου. Αυτές είναι από τις περιπτώσεις που αποφασίζει το μέσα σου για σένα και ή το αποδέχεσαι ή το πολεμάς. Το αποδέχομαι και δεν θέλω να το ξανασυζητήσουμε. Κωνσταντίνε σε ευχαριστώ για όλα. Καταλαβαίνω τώρα τι πέρασες και ξέρω ότι αν ήταν στο χέρι σου θα με είχες ειδοποιήσει ή θα το είχες σταματήσει, αν το ήξερες από την αρχή. Αυτό που θέλω να μοιραστώ μαζί σας είναι ότι

αισθάνομαι γεμάτη και ευτυχισμένη από την πρώτη κιόλας στιγμή που ένιωσα ότι μια καινούργια ζωή ξεκινούσε μέσα μου. Τώρα μπορώ να το εξηγήσω κιόλας. Ολόκληρη η ύπαρξη μου, μου δίνει έντονα μηνύματα ότι κάτι πολύ μεγάλο και σωστό γίνεται εδώ που θα είναι καλό για όλους, και δεν αναφέρομαι μόνο σε εμάς εδώ».

Ο Ραχούλ σηκώθηκε πρώτος και έπιασε τα χέρια της μέσα στα δικά του.

«Εύχομαι να ζήσεις μια ζωή γεμάτη αγάπη».

Πλησίασα την Μίρνα που είχε ανοίξει τα χέρια της και τα συναισθήματα πολλαπλασιάστηκαν τόσο έντονα που δεν μπόρεσα να συγκρατήσω τα δάκρυα που ανέβηκαν στα μάτια μου παίρνοντας μαζί τους όλο το βάρος της ενοχής και την πίεση που κουβαλούσα τόσο καιρό. Τώρα πια θα μπορούσα να την κοιτάζω καθαρά στα μάτια. Η κυρία Ντίνα μπήκε με τα καφεδάκια και με το που με είδε δεν κρατήθηκε.

«Τι έγινε βρε παιδιά, στην πλατεία Κλαυθμώνος ήσασταν όλοι πριν;»

«Μην στεναχωριέσαι, δάκρυα χαράς και ανακούφισης είναι αυτά. Και τα κρατούσα καιρό τώρα. Κάνε μου μια χάρη όμως κυρία Ντίνα μου».

«Ότι θες παλικάρι μου».

«Εκτός από χαρτομάντιλα, φέρε μου τώρα που χαλάρωσα και ένα ακόμα κομμάτι παστίτσιο, γιατί το προηγούμενο ζορίστηκε να κατέβει και δεν το ευχαριστήθηκα».

Όλοι γέλασαν, μαζί και ο Ραχούλ, όταν του μετέφρασε η Αφροδίτη.

Μέχρι το βράδυ, ο καθένας με τη σειρά του,

αποκαλύψαμε όλα όσα είχαμε βιώσει, ενώ ο Νίκος είχε στην αγκαλιά του την Μίρνα και μας κοίταζαν έκπληκτοι για όσα είχαν συμβεί εν αγνοία τους. Η Αφροδίτη συμπλήρωσε τα τελευταία κενά και στο τέλος ο Timothy αποκάλυψε με τη σειρά του, αφού του είχα δώσει πράσινο φως από την προηγούμενη στο γραφείο, όλα όσα είχαν να κάνουν με εκείνον, την έρευνα και τα σχέδιά του με τον Δάσκαλο μέχρι την ημέρα που έφτασε στην Ελλάδα και μας συνάντησε. Όταν αποσύρθηκαν αργά το βράδυ στα δωμάτιά τους, ένιωθα τόσο καθарός και εξαγνισμένος που το μόνο που ήθελα για να κλείσει αυτή η μέρα ήταν να πάρω στην αγκαλιά μου την Αφροδίτη και να χαθούμε στα μονοπάτια του έρωτα που τόσο έντονα βιώναμε τους τελευταίους μήνες. Σήμερα ήταν και η ίδια σε μία αντίστοιχη κατάσταση και το σμίξιμό μας ήταν εντελώς διαφορετικό από τις άλλες φορές. Υπήρχε λιγότερη ένταση αλλά πολύ περισσότερο βάθος, σαν να ήρθαν σε επαφή οι ψυχές μας πιο πολύ, παρά τα σώματα.

- 52 -

Στις τέσσερις η ώρα το μεσημέρι το βίντεο της κάμερας που κάλυπτε τη βόρεια γωνία της τράπεζας Citibank στην ένατη λεωφόρο, είχε καταγράψει δύο άτομα με διαφορά ενός λεπτού, να βγαίνουν από κάποιο κτίριο στην ευθεία που βρισκόταν το Café. Το Email είχε σταλεί στις τρεις και σαράντα δύο. Και τα δύο άτομα είχαν φύγει προς τα νότια. Οι φωτογραφίες όσων έβγαιναν μετά τις τέσσερις

και ανέβαιναν προς τα βόρεια, μέχρι στιγμής δεν ταίριαζαν με κανέναν από τους επιβάτες. Ο Stinger καθόταν με τους τεχνικούς μέχρι που ένιωσε τα μάτια του να κλείνουν. Έδωσε εντολή να συνεχίσουν την ίδια δουλειά για όση ώρα ήταν το Café ανοιχτό εκείνη τη μέρα και ανέβηκε στο γραφείο του να κοιμηθεί μιά δύο ώρες μέχρι να τελειώσουν την έρευνα.

Κάτι του έλεγε ότι ο άνθρωπος που έψαχνε ήταν ο ένας από τους δύο που βγήκαν στις τέσσερις η ώρα περίπου. Πώς όμως θα μπορούσε να δει πρόσωπα; Αυτό που είχε στα χέρια του ήταν μια μακρινή εικόνα από δύο φιγούρες των οποίων το προφίλ φαινόταν ελάχιστα. Ο ένας από τους δύο ήταν ακόμα πιο δύσκολο να αναγνωριστεί γιατί φορούσε τραγιάσκα και φουλάρι και αν ήταν να προτείνει κάποιον για υποψήφιο απ' τους δύο, σίγουρα θα ήταν αυτός. Βέβαια το φουλάρι και η τραγιάσκα μπορεί να είναι κάλυψη για κάποιον που είναι ύποπτος, παράλληλα όμως είναι και αναγνωριστικό στοιχείο. Με τη σκέψη αυτή πετάχτηκε από τον καναπέ που είχε ξαπλώσει και σήκωσε το τηλέφωνο στο γραφείο.

«Έφυγε ο Thomson;»

«Στο αεροδρόμιο είναι κύριε, τώρα φεύγει».

«Επικοινωνήσε με τον πιλότο και δώσε μου να του μιλήσω».

Λίγο αργότερα ο πράκτορας βρισκόταν στο κοκπιτ του τζετ της υπηρεσίας με τα ακουστικά στα αυτιά του.

«Thomson η μέρα σου δεν τελειώνει εδώ. Όπως κατάλαβες ψάχνουμε ψύλλο στα άχυρα, με τη διαφορά ότι ο δικός μας ψύλλος μάλλον ξεχωρίζει».

«Τι εννοείτε κύριε;»

«Θέλω με το που θα φτάσεις στη Νέα Υόρκη να κάνεις τις εξής κινήσεις. Βρες ένα μεγάλο χάρτη της πόλης. Φαντάσου ότι βγαίνεις από το Café και πας προς τα νότια με τα πόδια. Θέλω όλες τις πιθανές διαδρομές που μπορείς να ακολουθήσεις για πέντε τουλάχιστον τετράγωνα και σε κάθε μία από αυτές θέλω το υλικό από όλες τις κάμερες που θα συναντήσεις, για το χρονικό διάστημα από τις τέσσερις μέχρι τις τέσσερις και μισή το μεσημέρι. Ο άντρας που ψάχνουμε πιθανόν φοράει τραγιάσκα σε σκούρο χρώμα και ασορτί φουλάρι με ύψος γύρω στο ένα και ογδόντα. Σου στέλνω το κομμάτι του βίντεο που βγαίνει από το Café με κατεύθυνση νότια για να έχεις μια ιδέα πως μοιάζει έστω και από μακριά. Πες στον πιλότο να καθυστερήσει την πτήση μέχρι να σου στείλω το CD».

«Μπορείτε να μου το στείλετε με Email κύριε και να το πάρω μόλις φτάσω».

«Όχι!! Δεν θα χρησιμοποιήσουμε καθόλου το Internet για αυτή την έρευνα. Ο άνθρωπος που ψάχνουμε είναι ιδιοφυΐα στους υπολογιστές και δεν το ρισκάρω με τίποτα να του δώσουμε στοιχεία για το που βρισκόμαστε».

«Όπως θέλετε κύριε. Περιμένω το CD και μόλις φτάσω ξεκινάω την έρευνα».

«Μάλλον καλύτερα πάρε τις κασέτες και γύρνα εδώ να τις ελέγξουμε. Thomson ετοιμάσου για προαγωγή αν καταφέρουμε να βρούμε αυτόν που θέλουμε».

«Σας ευχαριστώ κύριε, θα κάνω ό,τι περνάει απ' το χέρι μου».

Σκέφτηκε ότι είχε καλύψει όλες τις περιπτώσεις και

χαλάρωσε πάλι στον καναπέ. Αυτή τη φορά τον πήρε ο ύπνος για τα καλά, με τη βροχή να χτυπάει τα χοντρά τζάμια. Έξι ώρες αργότερα ήταν κοντά στους τεχνικούς με μια ζεστή κούπα καφέ στα χέρια του. Ο Thomson είχε μελετήσει όλες τις πιθανές διαδρομές και είχε δώσει εντολές από το αεροπλάνο σε δύο πράκτορες στη Νέα Υόρκη, με αποτέλεσμα οι πέντε πιθανές κασέτες να τους περιμένουν στο αεροδρόμιο η πρώτη εκ των οποίων βρισκόταν ήδη μέσα στο μηχάνημα αναπαραγωγής με τους τεχνικούς να προσπαθούν να ταιριάξουν πρόσωπα αλλά κυρίως να ψάχνουν για τον άνθρωπο με το φουλάρι και την τραγιάσκα. Ο Stinger θυμήθηκε μια αντίστοιχη ημέρα που έψαχνε ο ίδιος κασέτες, παρακολουθώντας όμως ένα παπαγάλο. Ήταν πολλές οι φορές από τότε, που είχε νιώσει ότι τον παρακολουθούν. Όταν σκεφτόταν λύσεις στο πρόβλημα που αντιμετώπιζαν, αισθανόταν ότι κάποιος στεκόταν εκεί στην άκρη του μυαλού του και περίμενε υπομονετικά για να διαβάσει τις σκέψεις του και να κάνει τις ανάλογες κινήσεις.

«Νάτος!»

Η φωνή του τεχνικού τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Η αναπαραγωγή του βίντεο είχε σταματήσει σε ένα καρέ που έδειχνε καθαρά τον άνθρωπο με το φουλάρι να κοιτάει προς τα κάτω μεν, αλλά τα χαρακτηριστικά του να είναι αρκετά ευδιάκριτα. Βρισκόταν στην κασέτα που είχε τραβηχτεί τρία τετράγωνα πιο κάτω από το Café επί της ενάτης λεωφόρου.

«Κάνε ζουμ και τρέξε το πρόγραμμα αναζήτησης επιβατών. Thomson πάρε αμέσως τους δικούς σου στη Νέα Υόρκη και δώσε καινούργιες οδηγίες για τα επόμενα πέντε

πιθανά τετράγωνα, μήπως χρειαστούμε πιο καθαρή εικόνα. Για φέρτον ακόμα πιο κοντά».

Μισή ώρα αργότερα, το πρόγραμμα ταυτοποίησης προσώπων βρήκε αντιστοίχιση. Timothy Gordon με ημερομηνία αναχώρησης για Αθήνα δεκαπέντε Μαΐου, πρώτη θέση. Ημερομηνία επιστροφής δεν υπήρχε. Έψαξαν αμέσως τις επιστροφές στις Ηνωμένες Πολιτείες από όλες τις πιθανές αφετηρίες παγκοσμίως, το αποτέλεσμα ήταν και πάλι αρνητικό. Ο Gordon βρισκόταν ή στην Ελλάδα ή κάπου αλλού, που σαν πληροφορία υπήρχε μόνο στην Ελλάδα. Το δεύτερο πρόγραμμα έδωσε αμέσως όσα στοιχεία ήταν καταχωρημένα στη βάση δεδομένων της υπηρεσίας για τον Gordon. Γεννημένος το 1972 στο Τέξας από αγρότες γονείς. Είχε έρθει για τις σπουδές του στα ηλεκτρονικά στη Νέα Υόρκη το 1990 και είχε παραμείνει στην πόλη και μετά την αποφοίτησή του, δουλεύοντας ως ελεύθερος επαγγελματίας, κυρίως αναπτύσσοντας λογισμικό για την Green Peace. Ζούσε σε ένα πολύ μικρό διαμέρισμα κοντά στο Σόχο, που είχε αγοράσει τον τέταρτο χρόνο της διαμονής του στη Νέα Υόρκη.

Ο Stinger σήκωσε το τηλέφωνο και συνδέθηκε με το τμήμα πληροφοριών δίνοντας προτεραιότητα ένα στην έρευνα για τον Gordon. Προτεραιότητα ένα, για άμεση έρευνα χωρίς εξουσιοδότηση, μπορούσαν να δώσουν μόνο ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών και ο γενικός. Σε όλα τα συστήματα όμως τον είχαν καταχωρήσει ύστερα από εντολή του ίδιου του γενικού με αντίστοιχα δικαιώματα με τον ίδιο, οπότε η έρευνα ξεκίνησε αμέσως. Τρεις ώρες αργότερα ο Stinger διάβαζε κάτωχρος τα πρώτα τυπωμένα

αποτελέσματα της έρευνας για τον Gordon με διακριτικό “Άκρως Απόρρητο”. Σήκωσε το εσωτερικό τηλέφωνο και συνδέθηκε με την γραμματέα του.

«Ενημέρωσε σε παρακαλώ τον γενικό για άμεση συνάντηση και κλείσε μου εισιτήρια για Αθήνα με την πρώτη διαθέσιμη πτήση για τρία άτομα. Στη συνάντηση θέλω και τον Bob, τον οποίο βρες μου στο τηλέφωνο μόλις κλείσουμε».

Ο Bob εκτός από φίλος του ήταν τα τελευταία δέκα χρόνια διευθυντής στο τμήμα επιχειρήσεων. Στο παρελθόν είχαν λάβει μέρος σε πολλές επιχειρήσεις μαζί και είχαν παρασημοφορηθεί και οι δύο.

«Bob καλημέρα».

«Καλημέρα John. Έμαθα τα καλά νέα για τη δικαίωσή σου, πριν από λίγο. Πως πας;»

«Μια χαρά προς το παρόν φίλε. Bob σε θέλω σε μια συνάντηση που θα γίνει σε λίγο στο γραφείο του γενικού. Θα σε ενημερώσει η γραμματέας μου για την ακριβή ώρα. Μέχρι τότε θέλω να μου βρεις τους δύο καλύτερους πράκτορες που έχουμε, κατά προτίμηση εργένηδες, για να με συνοδεύσουν άμεσα σε μια αποστολή στην Αθήνα της Ελλάδας, με ημερομηνία επιστροφής άγνωστη. Θέλω τους καλύτερους Bob και θέλω να με περιμένουν και οι δικοί μας εκεί. Επίσης θα σου στείλω τα στοιχεία μιας νεοσύστατης εταιρείας στη Νέα Υόρκη που θέλω να παρακολουθήσουμε στενά και “αθόρυβα”. Λεπτομέρειες θα σας πω στη συνάντηση. Η επιχείρηση έχει προτεραιότητα ένα».

- 53 -

Τα Χριστούγεννα πέρασαν μέσα σε μια ατμόσφαιρα χαρούμενη και γιορτινή. Η κυρία Ντίνα έδωσε ρεσιτάλ μαγειρικής με τη βοήθεια της Αφροδίτης που είχε γίνει το δεξί της χέρι στην κουζίνα. Είχαν αγοράσει ένα μεγάλο «τσελεμεντέ» και πειραματίζονταν σε καινούργιες συνταγές, που έκαναν θραύση στην παρέα των έξι.

Η Μίρνα και ο Νίκος έμεναν μόνιμα πλέον μαζί μας, κυρίως λόγω του Ραχούλ και των διαλογισμών που κάναμε, όλοι πλέον μαζί του, δύο φορές την ημέρα. Η Μίρνα τις τελευταίες εβδομάδες δεν έπαιρνε μέρος στους δυναμικούς διαλογισμούς γιατί δεν της το επέτρεπε πλέον η κοιλιά της, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους που ακολουθούσαμε τον Ραχούλ, ο οποίος παρά τα εβδομήντα του χρόνια, ήταν ακμαιότατος. Ο διαλογισμός είχε αλλάξει αρκετά τον τρόπο που βλέπαμε τη ζωή. Η σιωπή και ακινησία που ακολουθούσε την έντονη κίνηση, είτε αυτό ήταν άσκηση, είτε χορός, ήταν σαν να σταματούσε τον χρόνο και άνοιγε αβίαστα ένα δρόμο προς τα μέσα για παρατήρηση και συνειδητότητα. Το αποτέλεσμα ήταν σιγά σιγά να ζούμε πιο έντονα την κάθε στιγμή, περιορίζοντας λίγο τα σενάρια που φτιάχνει συνέχεια το μυαλό, κυρίως για το παρελθόν ή για το μέλλον, χάνοντας έτσι τη μία και μοναδική στιγμή, το τώρα.

Ο Ραχούλ με τον Νίκο είχαν ταιριάζει και στην καθημερινότητά τους, με αποτέλεσμα να δημιουργούν κάθε πρωί και κάθε απόγευμα μια πολύ ιδιαίτερη ατμόσφαιρα

διαλογισμού, που ευνοούσε και εμάς τους υπόλοιπους, ως αρχάριους. Τις τελευταίες δύο εβδομάδες είχαμε πείσει και τον Timothy να πάρει μέρος, που παρά τα παραπανίσια κιλά του, είχε εναρμονιστεί με την ομάδα σχετικά εύκολα. Η Μίρνα τις περισσότερες φορές που κάναμε δυναμικό διαλογισμό έπαιρνε τον Σαμ, ένα εκπαιδευμένο Αλσατό λύκο που είχαμε αγοράσει για πρόσθετη ασφάλεια στη μονοκατοικία, και κατέβαινε στην παραλία με τα πόδια για να χαλαρώσει με αναπνοές μπροστά στη θάλασσα.

Η ζωή κυλούσε χωρίς απρόοπτα με τις επενδύσεις μας να αυγατίζουν και την περιουσία μας να γίνεται όλο και μεγαλύτερη. Είχαμε κάνει μερικές ακόμα κινήσεις όπως είχε συμβουλέψει στα “τελευταία” του ο Γάντζος τον Timothy και εκτός των εργοστασίων πρώτων υλών που είχαμε στην κατοχή μας, είχαμε αγοράσει πέντε μεγάλα εργοστάσια παραγωγής ανταλλακτικών αυτοκινήτων, κυρίως όσο αφορούσε σε αμαξώματα και ελαστικά. Ένα ακόμη εργοστάσιο που ήταν και το μεγαλύτερο και τελευταίο απόκτημά μας, βρισκόταν κοντά στη Σαγκάη και ειδικευόταν στην κατασκευή βενζινοκινητήρων κάθε τύπου, διαθέτοντας μηχανήματα υψηλής τεχνολογίας προσαρμόσιμα σε οποιοσδήποτε ανάγκες. Στόχος μας ήταν όταν έρθει η ώρα, να μην αποκαλύψουμε απλά την έρευνα με κίνδυνο την οποιαδήποτε απαγόρευση θα μπορούσαν να επιβάλλουν τα πετρελαϊκά λόμπι, αλλά να υπάρχουν διαθέσιμοι κινητήρες και έτοιμα αυτοκίνητα για μαζική προώθηση, με ξεκίνημα την παρουσίασή τους στις εκθέσεις αυτοκινήτων παγκοσμίως. Το κόστος παραγωγής θα ήταν πολύ κοντά στο κόστος πώλησης, για να αποφύγουμε τις

οποιοσδήποτε προσπάθειες προώθησης βενζινοκινητήρων, που θα φάνταζαν πλέον άχρηστοι.

Βέβαια το πώς θα μπορούσαμε να φτάσουμε στην παραγωγή χωρίς να διαρρεύσει καμία πληροφορία προς τα έξω ήταν ένα μεγάλο θέμα που ευελπιστούσαμε ότι θα το λύναμε στην ώρα του. Ίσως με διασκορπισμένη παραγωγή σε πολλά εργοστάσια και μεταφορά, συναρμολόγηση σε ένα κεντρικό που θα είχε έμπιστα άτομα μόνο. Προς το παρόν όλα έδειχναν ότι κανείς δεν είχε την παραμικρή ιδέα για εμάς. Είδα από τη μπαλκονόπορτα την Αφροδίτη να γυρνάει από το ζέσταμα που έκανε καθημερινά στα δρομάκια γύρω από το σπίτι πριν παίξουμε και πήρα τις ρακέτες για να τη συναντήσω στο γήπεδο.

«Σήμερα δεν έχεις καμία ελπίδα αγάπη».

«Κάθε φορά που κάνεις δηλώσεις μικρή μου πριν μπούμε στο γήπεδο, χάνεις παταγωδώς».

«Σήμερα είναι διαφορετικά».

«Τι έχει αλλάξει δηλαδή;»

«Έχω φτιάξει ένα σχέδιο παιχνιδιού που θα σε διαλύσει».

Είχε έρθει τόσο κοντά μου που δεν άντεξα και την άρπαξα στα χέρια μου σφραγίζοντας τα χείλη της με τα δικά μου, νιώθοντας αμέσως την έξαψή της πριν την αναμέτρηση να μετατρέπεται σε ερωτική επιθυμία. Κόλλησε το κορμί της πάνω μου ενώ το χέρι μου κατέβαινε αργά το δρόμο της πλάτης της όταν μας διέκοψε η φωνή της Μίρνας.

«Ωραία προθέρμανση κάνετε».

Η Αφροδίτη τραβήχτηκε από πάνω μου γελώντας και πήγε να της φέρει καρτέκλα από την άλλη πλευρά του

γηπέδου.

«Θα έχουμε τον αγαπημένο μας θεατή πάλι;»

«Εκτός εάν δεν με θέλετε».

«Θέλουμε μάρτυρα γιατί σήμερα έκανε δηλώσεις το μωρό μου. Έχει σχέδιο λέει να με κατατροπώσει».

Μισή ώρα αργότερα, προς το τέλος του πρώτου σετ, μας φώναξε η Μίρνα κοντά της.

«Νομίζω έσπασαν τα νερά».

Έφυγα τρέχοντας για το σπίτι και σε λίγο ήμασταν στο αυτοκίνητο με τον Νίκο μπροστά και την Αφροδίτη με την Μίρνα πίσω με κατεύθυνση το μαιευτήριο. Το κοντέρ στο βαρύ πολυμορφικό των τριών χιλιάδων κυβικών έδειχνε εκατόν ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα, αλλά μέσα δεν ακουγόταν απολύτως τίποτα αφού κινιόταν με την ισχύ των μπαταριών του. Ο Νίκος μιλούσε ήδη με τον γιατρό στο τηλέφωνο ο οποίος έδινε οδηγίες με τη σειρά του στην κλινική για την άφιξή μας. Ευτυχώς το όνειρο του Ραχούλ που με στοίχειωνε τις τελευταίες εβδομάδες δεν υπήρχε πλέον περίπτωση να βγει αληθινό. Μισή ώρα αργότερα ξεκίνησαν και ο Timothy με τον Ραχούλ που ήταν στο μπάνιο και από τη βιασύνη τους δεν πήραν καθόλου μετρητά μαζί τους. Βλέποντας ο Timothy την ένδειξη της βενζίνης να μην του δίνει τα χιλιόμετρα που χρειαζόταν για να φτάσει στην Αθήνα πήρε το ρίσκο να χρησιμοποιήσει την κάρτα του, με την ψευδή ασφάλεια που νιώθαμε όλοι ότι κανείς δεν είχε υποψιαστεί τόσο καιρό τίποτα.

- 54 -

«Ο πράκτορας Marley από Ελλάδα στο τηλέφωνο κύριε».

Ο Stinger είχε από καιρό απογοητευτεί με την έλλειψη οργάνωσης στη Ελλάδα. Για να πάρουν μια πληροφορία έπρεπε συνήθως να περάσουν από τη δυσκαμψία της ελληνικής γραφειοκρατίας και όταν παρέκαμπταν όλες τις δυσκολίες με τις δικαιοδοσίες που είχε διασφαλίσει ο ίδιος, οι έρευνές τους έπεφταν στο κενό, εξαιτίας της μηδαμινής οργάνωσης που υπήρχε σε όλους τους τομείς του Ελληνικού κράτους. Για ένα μήνα είχαν ψάξει εξονυχιστικά τις καταγραφές από τις κάμερες ασφαλείας των περισσότερων μεγάλων ξενοδοχείων σε όλη την Ελλάδα με το σκεπτικό ότι κάποιος που ταξιδεύει πρώτη θέση και έχει αποκτήσει τόσο μεγάλη περιουσία σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, θα μείνει και σε αντίστοιχο ξενοδοχείο. Δεν είχαν βέβαια την παραμικρή ιδέα ότι αυτά που είχαν ανακαλύψει ήταν το ένα χιλιοστό από αυτά που πραγματικά είχε εισπράξει από στοιχήματα παγκοσμίως, αλλά με διαφορετικά ονόματα και σε διαφορετικούς λογαριασμούς.

Είχαν υπό συνεχή έλεγχο τις πιστωτικές του κάρτες, τις οποίες δεν είχε ξαναχρησιμοποιήσει από την έκδοση του εισιτηρίου του για Αθήνα. Είχαν ζητήσει αντίγραφο από τις κάμερες ασφαλείας του αεροδρομίου που προς μεγάλη απογοήτευσή τους έμαθαν ότι ο υπεύθυνος, για να κάνει περικοπές στα έξοδα, χρησιμοποιούσε τις ίδιες κασέτες καταγραφής ανά εβδομάδα με αποτέλεσμα η άφιξη του Gordon να έχει χαθεί, οπότε δεν είχαν κανένα τρόπο να

βρουν ποιος τον περίμενε, αν υπήρχε κάποιος. Στους δικούς του είχε πάρει δύο φορές τηλέφωνο όλο αυτό το διάστημα από δύο διαφορετικά τηλεφωνικά κέντρα του βασικού παρόχου τηλεφωνίας στο κέντρο της Αθήνας, λέγοντάς τους μόνο ότι είναι στην Ελλάδα για δουλειές χωρίς να αναφέρει την παραμικρή λεπτομέρεια.

Η εταιρεία που είχε ιδρύσει στη Νέα Υόρκη είχε κλείσει και τα χρήματα από την πώλησή της είχαν επενδυθεί από μία ανώνυμη εταιρεία με έδρα στον Παναμά, σε ράβδους χρυσού. Οι διαχειριστές της εταιρείας είχαν υπογράψει συμβάσεις εργασίας με έναν Άγγλο δικηγόρο που ήταν αδύνατο να εντοπίσουν. Ένα μήνα αργότερα ο Stinger αφού ενημέρωσε τον γενικό για το μάταιο της όλης επιχείρησης, με βασικό επιχείρημα τον επιστροφέα που μπορούσε να διαβάξει τις σκέψεις τους και έτσι να προβλέπει τις κινήσεις τους, έδωσε εντολή στους δύο πράκτορες να συνεχίσουν την έρευνα μέχρι νεωτέρας και γύρισε πίσω. Ανέλαβε μαζί με τον Bob το τμήμα επιχειρήσεων και δύο μήνες αργότερα, χωρίς κανένα νεότερο από Αθήνα, είχε βγάλει την υπόθεση Gordon από προτεραιότητα ένα. Μέχρι στιγμής δεν υπήρχε καμία πληροφορία παγκοσμίως για προώθηση της έρευνας Hanks, αλλά αυτό δεν μπορούσε να τον καθησυχάσει, αντίθετα είχε το προαίσθημα ότι κάτι μεγάλο ετοιμαζόταν.

«Έλα Marley σ' ακούω».

«Χρησιμοποίησε την κάρτα του κύριε. Δύο ώρες πριν έβαλε βενζίνη σε ένα βενζινάδικο στην παραλιακή λεωφόρο Αθηνών-Σουνίου. Είμαστε ήδη εδώ και ο βενζινοπώλης τον αναγνώρισε αμέσως στη φωτογραφία. Οδηγάει ένα σκούρο γκρι γκολφ ή πόλο γερμανικής προελεύσεως και

είχε μαζί του έναν ηλικιωμένο Ανατολίτη με μακριά άσπρη γενειάδα που έκανε εντύπωση στον βενζινοπώλη, γι' αυτό τον θυμάται. Είχαν κατεύθυνση προς Αθήνα. Δυστυχώς το βενζινάδικο δεν έχει κάμερες ασφαλείας και το αυτοκίνητο είναι ένα πάρα πολύ κοινό όχημα στην Αθήνα».

«Πες μου τι ώρα ακριβώς χτύπησε την κάρτα».

«Δέκα και τριάντα πέντε τοπική ώρα κύριε».

«Ακολούθησε τη λεωφόρο προς τα πάνω και προς τα κάτω και δειξε τη φωτογραφία του σε όλα τα σημεία που θα βρεις ανοιχτά. Το ίδιο θα κάνεις και αύριο το πρωί. Νοικιάστε ένα δωμάτιο σε ξενοδοχείο εκεί κοντά και ξεκινήστε να κάνετε ερωτήσεις χωρίς να κινήσετε, όσο μπορείτε, υποψίες. Αν χρειαστεί μοιράστε και λίγο χρήμα για λαδώματα αλλά όχι μεγάλη δημοσιότητα. Για να χρησιμοποιήσει την κάρτα του μετά από τόσο καιρό σημαίνει ότι έχουν χαλαρώσει. Ίσως ο επιστροφέας δεν ασχολείται με εμάς πια και έτσι θα μπορέσουμε να τους πλησιάσουμε χωρίς να διαβάζει τις σκέψεις μας. Ο αιφνιδιασμός τώρα είναι το μεγάλο μας χαρτί. Θα σας ενημερώσω με ποια πτήση έρχομαι για να είστε στο αεροδρόμιο».

«Εντάξει κύριε. Θα σας κρατάω στο μεταξύ ενήμερο για οποιαδήποτε εξέλιξη».

Έκλεισε το τηλέφωνο και ζήτησε από την γραμματέα του να κανονίσει το ταξίδι του για Αθήνα με την πρώτη διαθέσιμη πτήση. Κοίταξε έξω από το παράθυρο σκεπτικός. Το κενό που ένιωθε τις τελευταίες μέρες μέσα του θα γινόταν ακόμα μεγαλύτερο αν ήξερε ότι υπήρχε περίπτωση να ξαναγεννηθεί ο επιστροφέας σε μερικές

ώρες, για να δώσει το φως της αγάπης και της ελπίδας στην ανθρωπότητα και να κατευθύνει αργότερα τη μεγαλύτερη επιχείρηση όλων των αιώνων για τη διάσωση του πλανήτη από την απληστία του ανθρώπου, του μοναδικού ζώου στη γη που θεωρεί τον εαυτό του λογικό ον, αλλά λειτουργεί τόσο παράλογα ακόμα και εναντίον των ομοίων του.

Ο ίδιος είχε γίνει το ιδανικό ρομπότ που τον είχαν υποχρεώσει να γίνει. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε σε μια μόνιμη μετακίνηση που επέβαλε η σταδιοδρομία του πατέρα του ως στρατιωτικός εκπαιδευτής ειδικών δυνάμεων. Αδέλφια δεν είχε και οι φίλιες που έκανε ήταν πάντα επιφανειακές αφού δεν έμενε σχεδόν ποτέ πάνω από ένα χρόνο στο ίδιο μέρος. Η πειθαρχία που επέβαλε ο πατέρας του τα πρωινά στους στρατιώτες, συνεχιζόταν και το απόγευμα στο σπίτι, με το μενού να περιλαμβάνει πολύ συχνά και ξύλο που δεχόντουσαν στωικά ο ίδιος και η μητέρα του.

Όταν έφτασε δέκα επτά χρονών γνώρισε την Έλενα, συμμαθήτριά του στο ίδιο σχολείο, από στρατιωτικό πατέρα και εκείνη, αλλά καμία σχέση με τον δικό του. Το πρώτο φιλί που έδωσαν στη γωνία του προαυλίου έκανε την πειθαρχημένη του καρδιά να λιώσει. Η στέρηση της ανθρώπινης επαφής και της αγκαλιάς, που είχε απαγορεύσει ο πατέρας του ακόμα και στη μάνα του την ίδια να του δίνει από τότε που θυμόταν τον εαυτό του, “για να μην τον χαλάσουν και τον κάνουν αδύναμο” όπως έλεγε, βρήκε διέξοδο μέσα στα φιλιά και τις αγκαλιές της αγαπημένης του.

Όλα τελείωσαν όταν μια μέρα που τους έδιωξαν νωρίτερα

από το σχολείο βρήκαν καταφύγιο στο σπίτι του. Είχαν ξαπλώσει στο μεγάλο διπλό κρεβάτι των δικών του και ζούσαν πρωτόγνωρες εμπειρίες εξερευνώντας ο ένας το κορμί του άλλου. Ήταν τόση η ένταση των συναισθημάτων και της έξαψής τους που δεν άκουσαν τον πατέρα του να μπαίνει στο σπίτι, με αποτέλεσμα να βρεθούν ημίγυμνοι και αγκαλιασμένοι πάνω στο κρεβάτι την ώρα που τους βρήκε στο δωμάτιο. Το πρώτο χαστούκι που έφαγε μπροστά στην αγαπημένη του ήταν το χειρότερο από όσα θυμόταν μέχρι τότε. Προσπάθησε να συγκρατήσει τα δάκρυά του για να φανεί δυνατός στα μάτια της, αλλά τα χαστούκια έπεφταν απανωτά και ο πόνος τον πρόδωσε. Το βράδυ στις οκτώ ακριβώς που έπρεπε να κατέβει για φαγητό ήταν ακόμα στο κρεβάτι του με το πρόσωπο κατακόκκινο από τον πόνο και το κλάμα. Όταν μπήκε ο πατέρας του στο δωμάτιο δεν τον ενδιέφερε πια ό,τι και να του έκανε, ακόμα και να τον σκότωνε. Είχε γίνει ρεζίλι μπροστά στην Έλενα και αυτό δεν γύριζε πίσω με τίποτα.

Ο πατέρας του τον πλησίασε και έκατσε δίπλα του στο κρεβάτι. Του είπε ότι οι γυναίκες τον ήθελαν μόνο όταν είναι δυνατός και άντρας. Του είπε ότι όλες περίμεναν να βρουν το αδύνατό του σημείο για να τον κάνουν μαλακό και να τον φέρουν στα νερά τους για να πετύχουν αυτό που θέλουν. Του έδωσε για παράδειγμα την Έλενα που από την επομένη θα τον απέφευγε γιατί δεν ήταν αρκετά δυνατός και θα έψαχνε για κάποιον πιο δυνατό. Του είπε να μην εκτίθεται στις γυναίκες γιατί έχουν τη δύναμη να τον καταστρέψουν όταν θα φανερώσει αδυναμία και αδύνατος είναι αυτός που αφήνει τα συναισθήματα να τον

καθοδηγούν και όχι τη λογική και την αυτοπειθαρχία.

Την επόμενη ημέρα, επιβραβεύοντας τα λόγια του πατέρα του, η Έλενα δεν γύρισε καν να τον κοιτάξει. Τον απέφευγε συστηματικά και ο ίδιος δεν είχε το θάρρος πια να της μιλήσει. Ντρεπόταν και μόνο με την ιδέα ότι θα τον αντιμετώπιζε σαν αδύναμο. Μία βδομάδα αργότερα ήρθε η καινούργια μετάθεση του πατέρα του και έφυγαν μέσα σε δύο μέρες. Η Έλενα μετάνιωσε πικρά, μόλις έμαθε ότι έφυγε, που είχε φοβηθεί να του πει ότι την είχε σταματήσει στο κατώφλι του σπιτιού και την είχε απειλήσει ότι αν τον ξαναπλησίαζε θα τα έλεγε όλα στον πατέρα της και θα φρόντιζε να τον διώξουν και από το στρατό.

Από τότε ο Stinger έκλεισε όλες τις πόρτες που οδηγούσαν στην καρδιά του και οι γυναίκες πήραν λίγο αργότερα το ρόλο της γρήγορης εξυπηρέτησης μιας σωματικής του ανάγκης, συνήθως μετά από ένα βραδινό μεθύσι και πάντα επί πληρωμή. Ποτέ δεν ξαναφίλησε γυναίκα και ποτέ δεν επέτρεψε στον εαυτό του να ξανανιώσει το παραμικρό για καμία. Ακολούθησε πιστά τα βήματα του πατέρα του και διέπρεψε στη στρατιωτική του σταδιοδρομία.

Μία σταδιοδρομία η οποία μέσω της πειθαρχίας έχει σαν μοναδικό σκοπό να νεκρώσει όλα τα συναισθήματα για να μπορεί να λειτουργεί ο άνθρωπος σαν ρομπότ και να πνίγει τις φωνές της συνείδησης που φωνάζουν ότι πατώντας τη σκανδάλη η σφαίρα που στέλνει απέναντι παίρνει τη ζωή κάποιου, που κάτω από άλλες συνθήκες θα μπορούσε να είναι οικογενειακός του φίλος και να ξέρει και τα παιδιά του, που θα τον κοίταζαν με τόσο πόνο στα μάτια επειδή

τους στερήσει τον πατέρα, για να γίνουν ουσιαστικά κάποιιοι, κάπου, πιο πλούσιοι. Αυτός ο τρόπος σκέψης όμως, μετά από τόσα χρόνια πειθαρχίας, δεν υπήρχε πλέον για τον Stinger. Είχε κλειδώσει την καρδιά του πίσω στα δεκαεπτά του και μπροστά της είχε χτίσει ένα τοίχο για να προστατεύεται από τις αδυναμίες του.

Όλα κυλούσαν χωρίς πρόβλημα μέχρι δύο βδομάδες πριν, την ημέρα που συνάντησε τυχαία την Έλενα στο σταθμό του μετρό. Κοιταζόντουσαν για αρκετή ώρα μέχρι να θυμηθούν και οι δύο από που γνωριζόντουσαν. Τα εικοσιπέντε χρόνια που είχαν περάσει, είχαν γράψει στα πρόσωπα και των δύο. Τα μάτια και η αύρα που εκπέμπει ο καθένας όμως, δεν ξεχνιούνται ποτέ. Εκείνη είχε χαρεί πολύ που τον είδε και αφού έπιασαν για λίγο την κουβέντα με τα τυπικά, λίγο πριν έρθει το τρένο του είπε για τη συνάντησή τότε με τον πατέρα του. Ήταν κάτι του είπε που το κρατούσε μέσα της, ακόμα και τώρα που ήταν παντρεμένη με παιδιά, και πάντα ήθελε να τον βρει να του το πει. Εκείνος της είπε ένα απλό “δεν έχει σημασία πια” αλλά αυτό ίσχυε μόνο για εκείνη. Για τον ίδιο είχε σημασία και μάλιστα μεγαλύτερη απ’ όση φανταζόταν, γιατί από εκείνη τη στιγμή άρχισε να νιώθει το κενό μέσα του, που μεγάλωνε μέρα με τη μέρα και δεν τον άφηνε να χαλαρώσει πια ούτε στον ύπνο του.

Συνέχισε να κοιτάει σκεφτικός έξω μέχρι που τον διέκοψε η γραμματέας του. Σε τρεις ώρες πετούσε και ο οδηγός τον περίμενε στο γκαράζ. Γύρισε για ακόμα μια φορά την πλάτη του στο κενό μέσα του, επιστρατεύοντας τη λογική που του έλεγε πόσο πετυχημένος και δυνατός είχε γίνει και

σηκώθηκε να προετοιμαστεί.

- 55 -

Είχαμε μαζευτεί όλοι στο δωμάτιο του νοσοκομείου, με την Μίρνα στο κρεβάτι και μόλις οι νοσοκόμες της έφεραν το αγοράκι, μείναμε όλοι άναυδοι. Ενώ είχα δει αρκετές φορές νεογέννητα από φίλους στο παρελθόν, αυτό το μωρό ήταν διαφορετικό. Η ηρεμία και η γλύκα που έβγαζε, ήταν πολλές φορές πιο δυνατή ακόμα και από αυτή που ένιωθες όταν ήσουν κοντά στην Μίρνα, τον Νίκο ή τον Ραχούλ. Στην αγκαλιά της Μίρνας η εικόνα ήταν θεϊκή. Ακτινοβολούσαν και οι δύο τόσο έντονα που σου έρχονταν αυθόρμητα δάκρυα στα μάτια.

Ο Ραχούλ είχε γονατίσει δίπλα στο κρεβάτι και προσευχόταν, ενώ ο Νίκος από την άλλη πλευρά συμπλήρωνε το απίστευτο σκηνικό. Νιώθαμε ότι ο χρόνος είχε σταματήσει. Ήταν μια σκηνή αντίστοιχη με εκείνη που είχα βιώσει στην Αυστρία όταν συναντήθηκαν οι δύο τους, αλλά ακόμα πιο έντονη. Η Αφροδίτη δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της και αρνήθηκε να πάρει το μωρό από την Μίρνα, δείχνοντάς της πόσο έτρεμαν τα χέρια της από τη συγκίνηση. Δεν μπορούσε καν να μιλήσει.

Όταν πήρα το μωρό στα χέρια μου ήταν σαν να μπήκα κατευθείαν στον παράδεισο. Το συναίσθημα δεν περιγράφεται με λόγια. Θα μπορούσα να περάσω εκατό φορές τον πόνο που βίωσα για να ξεπεράσω την Μίρνα, αν μου έλεγαν ότι θα ζούσα αυτήν την εμπειρία. Και μόνο

που σκεφτόμουν ότι μ' αυτό το μωρό και την παρέα που είχαμε φτιάξει, θα ζούσαμε στο ίδιο σπίτι να το βλέπουμε να μεγαλώνει και θα μοιραζόμασταν στιγμές όλοι μαζί, ένιωθα απόλυτα γεμάτος. Από τον παράδεισο που βιώναμε όλοι, μας έβγαλε το κουδούνισμα του κινητού μου. Έδωσα το μωρό με μεγάλη απροθυμία στην Μίρνα και βγήκα έξω να απαντήσω.

«Κύριε Κωνσταντίνε ο Pier είμαι».

Καμπανάκια κινδύνου χτύπησαν αμέσως στο κεφάλι μου. Για να με παίρνει ο ένας από τους δύο πράκτορες τηλέφωνο τέτοια ώρα κάτι είχε συμβεί.

«Τι έγινε Pier;»

«Ο Timothy χρησιμοποίησε την κάρτα του στο βενζινάδικο που είναι κοντά στο Λαγονήσι και μαζεύτηκε το ιππικό!»

«Ελληνες ή Αμερικάνοι;»

«Σπαστά Ελληνικά μιλούσε ο ένας, περίπου όπως μιλάω και εγώ, μου είπε ο ιδιοκτήτης του βενζινάδικου, αλλά όταν μίλησαν μεταξύ τους του φάνηκαν για Αμερικάνοι. Του έδειξαν φωτογραφία του Timothy που τον θυμήθηκε αμέσως και τους είπε και για τον Ραχούλ που του φάνηκε περίεργη η γενειάδα του. Ανατολίτη με μακριά άσπρη γενειάδα τον περιέγραψε. Επίσης τους έδωσε και το μοντέλο του αυτοκινήτου σαν σκούρο Γκολφ ή Πόλο».

«Είσαι εκεί;»

«Ναι».

«Με ποιόν τρόπο του απόσπασες τις πληροφορίες;»

«Με κανένα ιδιαίτερο. Μόνος του είναι και έχει όρεξη για κουβεντούλα».

«Δώσ' του εκατό ευρώ να σου πει ακριβώς τι ειπώθηκε ξανά, μήπως θυμηθεί καμιά λεπτομέρεια ακόμα, και πες του ότι θα του δώσεις άλλα διακόσια σε καμιά βδομάδα αρκεί να μην πει ότι σου μίλησε αν ξαναέρθουν οι άλλοι. Ο Lauran είναι μαζί σου;»

«Όχι είναι έξω από το νοσοκομείο».

«Πάρτον τηλέφωνο και πες του να ανέβει στον τέταρτο να του δώσω τα κλειδιά του Γκολφ να το γυρίσει πίσω και να νοικιάσει ένα άλλο».

Το σφίξιμο στο στομάχι μου είχε γίνει πλέον αφόρητο. Ήπια λίγο νερό από το ψύκτη να συνέλθω και έκανα νόημα από τη μισάνοιχτη πόρτα στον Timothy και τον Γιάννη να έρθουν έξω.

«Ρε συ τρελός είσαι; Χρησιμοποίησες την παλιά σου πιστωτική κάρτα σε βενζινάδικο;»

«Σκατά! Και το σκέφτηκα ρε γαμώτο. Είχα ξεχάσει τα μετρητά σπίτι και ήμουν για να μένω από βενζίνη. Έγινε ζημιά;»

«Δύο Αμερικάνοι πράκτορες μάλλον είναι στο κατόπι μας. Είχαν τη φωτογραφία σου μαζί τους και ρώταγαν λεπτομέρειες. Ο βενζινοπώλης το επιβεβαίωσε και έδωσε και περιγραφή του Ραχούλ».

«Πώς διάολο με βρήκαν; Τόσο καιρό δεν υπήρχε κανένα δείγμα ότι είχαν μάθει για εμένα».

Ο δεύτερος πράκτορας βγήκε από το ασανσέρ και τους πλησίασε.

«Timothy δώστου τα κλειδιά του Golf. Lauran επέστρεψέ το στην Hertz και νοίκιασε ένα μεγάλο SUV με φιμέ τζάμια παντού. Εάν δεν έχουν άστο και γύρνα με ταξί. Θα

βάλουμε το πρωί φιμέ τζάμια στο δικό μου και θα το πάρεις εσύ Timothy. Εσύ Lauran από σήμερα θα είσαι συνέχεια μαζί του. Είτε μέσα στο αυτοκίνητο, είτε με τη μηχανή πίσω του. Πρέπει να βρισκόμαστε σε πλήρη ετοιμότητα πλέον γιατί είναι κοντά μας».

Η μαγική στιγμή που ζήσαμε πριν λίγο σκεπάστηκε από τον κίνδυνο που παραμόνευε.

«Συγγνώμη Κωνσταντίνε».

«Δεν πειράζει φίλε, ξεχάστηκες, ανθρώπινο είναι. Καλό είναι να την καταστρέψεις αυτήν την κάρτα και να μην εμφανιστείς δημόσια για λίγο διάστημα κυρίως στην περιοχή που είναι το σπίτι και το βενζινάδικο. Δεν θα ξαναβάλεις εσύ βενζίνη στο αυτοκίνητο, θα φροντίσω να στο έχουν πάντα γεμάτο. Πάντως πρέπει να μάθουμε με ποιους έχουμε να κάνουμε. Δες μήπως μπορείς να ψαρέψεις τίποτα στο Διαδίκτυο. Προς το παρόν λέω να ενισχύσουμε λίγο την ασφάλεια όλων μας».

«Θα το αναλάβω εγώ. Θα βρω άλλους δύο και αυτή τη φορά θα ζητήσω τους καλύτερους. Το χρήμα έχει γίνει βουνό πλέον, καιρός να οργανωθούμε σωστά».

Ο Γιάννης μας κοιτούσε σκεπτικός

«Τι έπαθες εσύ Γιάννη;»

Ο Γιάννης με τράβηξε κοντά στο ψύκτη.

«Κωνσταντίνε καταλαβαίνεις που μπλέκουμε; Στο λέω απλά από την πλευρά του πατέρα που έχει τρία μικρά παιδιά να μεγαλώσει».

«Σε καταλαβαίνω ρε συ Γιάννη και εγώ δεν το ζήτησα, μου ήρθε από μόνο του. Εάν θέλεις μπορούμε να σε απομονώσουμε και να βγεις και από την εταιρεία μέχρι να

περάσουν τα δύσκολα. Εγώ δεν μπορώ πια να κάνω πίσω».

«Ούτε εγώ θέλω να κάνω πίσω, αλλά πρέπει να είμαστε πάρα πολύ προσεχτικοί τώρα που γνωρίζουμε ότι ξέρουν. Ίσως μαζί με τους καινούργιους πρέπει να προσλάβουμε και κάποιον ειδικό σε θέματα οργάνωσης ασφάλειας».

«Κάνε ό,τι νομίζεις καλύτερο. Πρόσεχε όμως μην τα μπερδέψουμε στο τέλος και δεν ξέρουμε ποιος κάνει τι και πότε. Συζήτησέ το και με τον Timothy. Πρέπει να φύγω, έχω σε λίγο ραντεβού με τον Μπάλτα για τις υπογραφές. Θα σας αφήσω το αμάξι και θα κατέβω με ταξί σπίτι να πάρω τη μηχανή. Μην ανησυχείς Γιάννη, όλα θα πάνε καλά».

Ο Γιάννης με κοίταξε και κατάλαβα ότι ούτε τον εαυτό μου δεν είχα πείσει και ήταν αλήθεια.

- 56 -

Ο Stinger καθόταν μόνος στην καφετέρια στο ακρωτήριο του Σουνίου, αριστερά από το ναό του Ποσειδώνα, που είναι και το νοτιότερο άκρο της χερσαίας Ελλάδας με το Αιγαίο πέλαγος να απλώνεται μπροστά στα πόδια του. Σύμφωνα με το μύθο, το όνομα “Αιγαίο” το πήρε όταν ο Θησέας, αφού είχε σκοτώσει τον Μινώταυρο στην Κρήτη και γύριζε με το πλοίο του στην Αθήνα, ξέχασε να αλλάξει τα πανιά του πλοίου του σε άσπρα, ένδειξη ότι ήταν ζωντανός, με αποτέλεσμα να δει τα μαύρα πανιά ο πατέρας του ο Αιγέας από ψηλά στο ακρωτήριο και από τη στενοχώρια του να πέσει στο πέλαγος και να πνιγεί.

Τράβηξε την πρώτη γουλιά από τον ελληνικό καφέ που είχε παραγγείλει και ξαναγύρισε στο μυαλό του τις τελευταίες δύο βδομάδες από την ημέρα που έφτασε στην Αθήνα. Η πρώτη δουλειά ήταν να επισκεφτούν το συγκεκριμένο βενζινάδικο αλλά δεν μπόρεσαν να μάθουν τίποτα περισσότερο από όσα ήξεραν ήδη. Ο βενζινοπώλης μπορεί να ήταν κουτσομπόλης αλλά ήταν και φιλότιμος και τα έξτρα τριακόσια ευρώ στην τσέπη του δεν τον άφηναν να μιλήσει για τον Γάλλο που τον είχε πλησιάσει δύο φορές για πληροφορίες. Είχαν χτενίσει όλη την περιοχή με τη φωτογραφία του Timothy και την περιγραφή του Ραχούλ και μόνο σε μία ψαροταβέρνα κοντά στο Σούνιο τους θυμόντουσαν αμυδρά γιατί έτυχε να πάνε καθημερινή που δεν είχε καθόλου κόσμο και τους είχε κάνει εντύπωση ο Ανατολίτης με τη μακριά γενειάδα και το άσπρο ράσο. Εκεί τους ενημέρωσαν ότι η παρέα ήταν μεγάλη. Τουλάχιστον επτά με οκτώ άτομα. Δυστυχώς είχαν πληρώσει με μετρητά.

Η επόμενη κίνηση ήταν να βάλουν, σε συνεργασία με την ελληνική αστυνομία που δεν ήξερε τίποτα για την έρευνα, κάμερες ασφαλείας συνδεδεμένες μέσω Internet στα πέντε βενζινάδικα της παραλιακής που βρίσκονταν πριν και μετά το συγκεκριμένο βενζινάδικο καθώς και στο ίδιο. Έξι ακόμα κάμερες τοποθετήθηκαν τυχαία σε Super Markets και μικρά εμπορικά της περιοχής, τις οποίες μετακινούσαν σε άλλα σημεία ανά εβδομάδα. Ο βενζινοπώλης και πάλι κράτησε το λόγο του, αλλά είχε αρχίσει να ανησυχεί. Είδε την αστυνομία μαζί με τους πρώτους που είχαν έρθει για ερωτήσεις, οπότε λογικά ο δεύτερος που ήρθε δεν πρέπει να ήταν μαζί τους, άρα τα τριακόσια ήταν από την πλευρά των

παρανόμων. Αποφάσισε να κρατήσει το στόμα του κλειστό, για να μην έχει μπερδέματα με το νόμο.

Στην Αμερικανική πρεσβεία στην Αθήνα υπήρχε πάντα κάποιος, με οκτάωρες βάρδιες, που παρακολουθούσε σε πέντε διαφορετικά μόνιτορ τα αυτοκίνητα που σταματούσαν στα υπό παρακολούθηση βενζινάδικα και σε ένα μεγάλο κεντρικό μόνιτορ που ήταν χωρισμένο στα έξι, τις υπόλοιπες τυχαίες κάμερες. Υπήρχαν φωτογραφίες του Timothy και πρόχειρο σκίτσο του Ραχούλ με έμφαση στη μακριά γενειάδα και το άσπρο ράσο. Είχαν στη διάθεσή τους τα κινητά των πρακτόρων και του ίδιου του Stinger, σε περίπτωση που θα εντόπιζαν κάποιον από τους δύο. Αυτό που δεν μπορούσε να φανταστεί ήταν ότι το σήμα από τις κάμερες εκτός από την Αμερικανική πρεσβεία μεταφερόταν και σε έναν κεντρικό υπολογιστή στην Κόστα Ρίκα και από εκεί ακολουθούσε τυχαία πορεία δέκα διαφορετικών κόμβων, αδύνατο να ανιχνευτεί από οποιονδήποτε υπολογιστή, και κατέληγε στον κεντρικό υπολογιστή της εταιρείας Bitway με έδρα στο Παλαιό Φάληρο, δίπλα στη θάλασσα. Από εκεί ο Timothy ενημέρωνε τους υπολοίπους για τα σημεία που έπρεπε να αποφεύγουν και όσο για βενζίνη, έβαζαν όλοι μόνο σε βενζινάδικα της Αθήνας.

Ο Stinger ένιωθε σήμερα το κενό μέσα του να τον τραβάει τόσο έντονα που όλα του φαίνονταν μάταια πλέον. Το βράδυ δεν είχε καταφέρει να κοιμηθεί σχεδόν καθόλου, καθώς λίγο αφότου τον πήρε ο ύπνος, ένα όνειρο τον πέταξε έντρομο από το κρεβάτι και έμεινε το υπόλοιπο της βραδιάς στο μπαλκόνι του δωματίου πίνοντας ένα ολόκληρο μπουκάλι ούισκι.

Ήταν στις όχθες κάποιας λίμνης και χάζευε ήρεμος τα ακίνητα νερά της, όταν είδε την Έλενα, μικρούλα όπως ήταν τότε, ντυμένη με ένα άσπρο διάφανο νυχτικό να τον πλησιάζει, να τον αγκαλιάζει και να τον φιλάει απαλά στα χείλη. Ένιωσε τόσο έντονα τα συναισθήματα να του πλημμυρίζουν την καρδιά που σήκωσε τα χέρια του και προσπάθησε να την αγκαλιάσει και εκείνος, όταν άκουσε από κάπου δεξιά την επιβλητική φωνή του πατέρα του να τον φωνάζει και τινάχτηκε έντρομος απ' τον ύπνο του. Η μαγεία είχε χαθεί, αλλά ένιωθε πια ότι το κουτί της Πανδώρας είχε ανοίξει. Πλήρωσε και πήρε το αυτοκίνητο για να γυρίσει στο ξενοδοχείο του στη Βάρκιζα. Στη διαδρομή προσπαθούσε να σκεφτεί πότε ήταν η πρώτη φορά που είχε αρχίσει να νιώθει τον κόσμο του να γκρεμίζεται και τελικά ήταν σίγουρος ότι ήταν το ίδιο εκείνο βράδυ που είχε δει τυχαία την Έλενα στο μετρό. Ο ίδιος είχε πνίξει στο αλκοόλ την κακή του διάθεση εκείνη τη νύχτα μετά τη συνάντηση και στη συνέχεια πήρε μια πόρνη από το δρόμο σε ένα ξενοδοχείο εκεί κοντά, την πλήρωσε και την έδωσε άρον-άρον από το δωμάτιο χωρίς να κάνει τίποτα. Από εκείνη τη νύχτα το κενό είχε αρχίσει να τον ακολουθεί παντού, ειδικά όταν χαλάρωνε μετά τη δουλειά. Το πιστό και οι πόρνες δεν μπορούσαν πια να το γεμίσουν. Η μόνη διέξοδος ήταν η δουλειά του, αλλά και αυτή τις τελευταίες μέρες του φαινόταν ανούσια και λίγη.

Κοντά στην Ανάβυσσο χτύπησε το κινητό του και βγάζοντάς το από την τσέπη γλίστρησε και προσγειώθηκε στο χαλάκι μπροστά στο άδειο κάθισμα του συνοδηγού. Έσκυψε να το πάρει και έχασε την οπτική επαφή με το

δρόμο. Έριξε μια γρήγορη ματιά στην οθόνη να δει ποιος καλούσε και όταν το βλέμμα του γύρισε πάλι στο δρόμο το σκηνικό είχε αλλάξει. Πάτησε αντανακλαστικά φρένο και κλάζον μαζί, αλλά η απόσταση από τη γυναίκα με τον μεγάλο σκύλο ήταν μικρή για να προλάβουν να βγουν εντελώς από το δρόμο. Το μυαλό του κατέγραψε τη γυναίκα να πηδάει στο πεζοδρόμιο, αλλά ο σκύλος είχε μείνει ένα δευτερόλεπτο αδρανής, με αποτέλεσμα να τον χτυπήσει στα καπούλια, ευτυχώς με μικρή πλέον ταχύτητα. Το λυκόσκυλο έβγαλε μια κραυγή μεταξύ γαβγίσματος και κλάματος και μάζεψε το πίσω δεξί πόδι του ανεβαίνοντας στο πεζοδρόμιο. Ο Stinger άναψε τα alarm και κατέβηκε κάνοντας το γύρο του αυτοκινήτου σε ελάχιστα δευτερόλεπτα.

«Με συγχωρείτε. Λάθος μου, ήμουν αφηρημένος».

Η κυρία είχε ξαπλώσει τον τεράστιο σκύλο στο πεζοδρόμιο και του απάντησε ήρεμα, στα Αγγλικά κι αυτή.

«Τι πάθατε; ήμουν σίγουρη ότι μας είχατε δει».

«Μάζεψα το τηλέφωνο που μου είχε γλιστρήσει και όταν σας είδα ήταν αργά».

Έκανε να σκύψει αλλά εκείνη τον σταμάτησε.

«Δεν ξέρω πως θα αντιδράσει γι' αυτό καλύτερα μην τον πλησιάσετε».

Η ηρεμία της ήταν απίστευτη. Την παρατήρησε καλύτερα και είδε ότι η γυναίκα απέναντί του δεν ήταν απλά όμορφη. Η γυναίκα αυτή ακτινοβολούσε ολόκληρη. Γύρισε και τον κοίταξε με τα μεγάλα εκφραστικά της μάτια τα οποία ένιωσε ότι κοιτούσαν κατευθείαν μέσα στην ταλαιπωρημένη του ψυχή, με αποτέλεσμα το γνώριμο κενό που τον συντρόφευε τις τελευταίες εβδομάδες να μετατραπεί σε

βαθύ πόνο.

«Εσείς είστε εντάξει;» Προσπάθησε να κρύψει την αμηχανία του αλλά το τραύλισμα στη φωνή τον πρόδιδε.

«Ναι. Μπορείτε σας παρακαλώ να τον μεταφέρουμε μέχρι τον γιατρό; Είναι πέντε έξι τετράγωνα πιο πάνω».

«Βεβαίως. Το λιγότερο που μπορώ να κάνω». Άκουγε τον εαυτό του και νόμιζε ότι μιλούσε άλλος. Της άνοιξε την πίσω πόρτα του νοικιασμένου Νισσάν αλλά μόλις προσπάθησαν να τον κουνήσουν άρχισε να γρυλίζει απ' τον πόνο.

«Πείτε μου που είναι να πάω να φέρω τον γιατρό εδώ».

«Μετά από δύο στενά στρίψτε δεξιά και ανεβαίνοντας θα δείτε το ιατρείο στο αριστερό σας χέρι. Πείτε του το λυκόσκυλο της Μίρνας και θα καταλάβει. Να φέρει αναισθητική ένεση μαζί του».

«Έρχομαι αμέσως!»

Μπήκε στο αυτοκίνητο και είδε τα χέρια του να τρέμουν. Αυτά τα χέρια που είχαν σκοτώσει εν ψυχρώ δεκάδες ανθρώπους χωρίς να αισθανθεί το παραμικρό, τώρα έτρεμαν βγάζοντας προς τα έξω την τρομερή ένταση των συγκρουόμενων συναισθημάτων που βίωνε μέσα του. Ήταν σαν τη γη που τρέμει από απανωτούς σεισμούς γύρω από το ηφαίστειο που είναι έτοιμο να εκραγεί, αφού η καταπιεσμένη λάβα μέσα του έχει φτάσει κοντά στην επιφάνεια και ψάχνει για διέξοδο. Το βλέμμα της γυναίκας αυτής είχε πάει κατευθείαν στη σκουριασμένη του καρδιά δίνοντάς του την απάντηση που έψαχνε τόσο καιρό τώρα.

Σταμάτησε δεξιά γιατί δεν μπορούσε να οδηγήσει άλλο. Όλα είχαν αλλάξει μέσα σε μια στιγμή από μία άγνωστή

του εντελώς γυναίκα. Τα μάτια του είχαν ανοίξει σαν βρύσες και έκλαιγε με λυγμούς. Πέρασαν αρκετά λεπτά έτσι και το μόνο που μπόρεσε να τον βγάλει από το άδειασμα τόσων χρόνων πίεσης, ήταν η εικόνα της γυναίκας με τον σκύλο που τον περίμενε να φέρει βοήθεια. Για πρώτη φορά ένιωσε απεριόραπη χαρά που θα βοηθούσε κάποιον. Του πήρε λίγη ώρα να συνέλθει και λίγο αργότερα έβαζαν μαζί με τον κτηνίατρο, τον αναισθητο από την ένεση σκύλο, στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, για να γυρίσουν όλοι μαζί στην κλινική για ακτινογραφίες. Η ηρεμία της γυναίκας αυτής ήταν απεριόραπη. Ενώ έβλεπες πόσο αγαπούσε και νοιαζόταν για τον σκύλο, δεν υπήρχε η παραμικρή υστερία ή άγχος στις κινήσεις και τα λόγια της. Ευτυχώς δεν είχε σπάσει κανένα κόκκαλο και αφού του έβαλε έναν επίδεσμο ο γιατρός και της έδωσε κάποια φάρμακα, τον ξανάβαλαν στο αμάξι μισοναρκωμένο, για να τους πάει μέχρι το σπίτι.

«Αμερικάνος είστε;»

«Ναι, έχω έρθει να επισκεφτώ έναν θείο μου και σήμερα με τον καλό καιρό είπα να κάνω μια βόλτα μέχρι το Σούνιο να δω το ναό».

Πρώτη φορά έπιασε τον εαυτό του να νιώθει τόσο άσχημα που έλεγε ψέματα, από την άλλη όμως θα του άρεσε πολύ να ήταν αλήθεια το ψέμα του.

«Είναι καταπληκτική η θέα από το ναό του Ποσειδώνα».

«Νόμιζα ότι ήταν της θεάς Αθηνάς».

«Είχαν χτίσει και δύο μικρότερους αν είδατε λίγο πιο χαμηλά και αυτοί ήταν προς τιμήν της θεάς Αθηνάς. Ο κεντρικός ήταν για τον θεό Ποσειδώνα.

Η φωνή της ήταν απαλή και συνεχόμενη χωρίς

διακυμάνσεις και εξάρσεις. Γύρισε και την κοίταξε και το προφίλ της του θύμισε αμυδρά την εικόνα της μάνας του. Έβαλε με το ζόρι το μυαλό του να σκεφτεί κάτι άλλο, για να μπορέσει να οδηγήσει. Ο ήλιος μεσουρανούσε και η φύση τριγύρω έκανε γιορτή νιώθοντας τα πρώτα σκιρτήματα της άνοιξης. Παρακαλούσε να μην τελειώσει ποτέ αυτή η διαδρομή.

- 57 -

Κοιτούσα τα νούμερα από τη μηνιαία αναφορά που μας είχε έρθει από Βουλγαρία και ήταν εξωπραγματικά. Είχαμε αγοράσει παγκοσμίως σε πολύ καλή τιμή δέκα ακόμα εργοστάσια εξόρυξης και επεξεργασίας πρώτων υλών, ένα εκ των οποίων ήταν στη Ελλάδα και ήταν αποκλειστικά εργοστάσιο εξόρυξης βωξίτη. Το επιτελείο διοίκησης που είχαμε δημιουργήσει παγκοσμίως, αποτελείτο από 80 άριστους οικονομικούς αναλυτές και 30 διευθυντές πωλήσεων και προώθησης προϊόντων, οι οποίοι είχαν στη διάθεσή τους τουλάχιστον δεκαπέντε με είκοσι άτομα ο καθένας για να εκτελούν εντολές, αγοράζοντας, πουλώντας ή συγχωνεύοντας εταιρείες και βιομηχανίες, διαχωρίζοντας ή ενοποιώντας είδη και προϊόντα και αναπτύσσοντας στρατηγικές προώθησης, με αποτέλεσμα να έρχονται σε εμάς τα τελικά αποτελέσματα των κινήσεων που ήταν πέρα από κάθε προσδοκία. Τον τελευταίο μήνα μόνο, είχαμε κέρδη που άγγιζαν το δέκα τα εκατό του κεφαλαίου που είχαμε ξεκινήσει. Τα περισσότερα εργοστάσια που

είχαμε αγοράσει θα μας έδιναν τη δυνατότητα παραγωγής οχημάτων με υδρογονοκινητήρες, από την πρώτη ύλη μέχρι τη συναρμολόγηση και παραγωγή τους. Παρά την κρίση που είχε χτυπήσει την Ευρώπη, που τελικά θα αποδεικνυόταν ένα οικονομικό τέχνασμα για να βάλουν χέρι τα μεγάλα πορτοφόλια στις χρεοκοπημένες χώρες που έκαναν κακή διαχείριση των δανείων που τους έδιναν απλόχερα οι ίδιοι, οι σωστές επενδυτικές μας κινήσεις και η προώθηση σε υγιείς αγορές των προϊόντων μας και των πρώτων υλών που είχαμε παγκοσμίως, μας είχαν εκτινάξει στα ύψη. Εάν συνεχίζαμε έτσι ο μικρός θα έβρισκε μια περιουσία που θα του έδινε τη δύναμη να κάνει τα λόγια του πράξεις και να σταθεί μπροστά στους κολοσσούς του πετρελαίου, έτσι ώστε να χαράξει μια πορεία ειρηνική και καθαρή, τόσο για τον πλανήτη όσο και για τον ίδιο τον άνθρωπο. Ο Ραχούλ ήταν σχεδόν σίγουρος ότι ο Δάσκαλός του τα είχε καταφέρει, αλλά για να το αποδείξει και στους υπόλοιπους έπρεπε να ακολουθήσει τις τελευταίες οδηγίες που του είχε δώσει πριν αφήσει το προηγούμενο σώμα του. Είχαν φύγει με τον Νίκο από την περασμένη εβδομάδα για ένα ταξίδι στην Ινδία, για να δουν μαζί το μοναστήρι όπου είχε ζητήσει ο επιστροφέας να τον πάνε, και να διευθετήσει και κάποια τελευταία οικονομικά για την πώληση όλης της περιουσίας που του άφησαν οι δικοί του. Όσο για την Μίρνα και τον μικρό ήταν σκέτη μαγεία να βρίσκεσαι μαζί τους. Δεν βλέπαμε την ώρα όλοι να φύγουμε από τη δουλειά για να βρεθούμε κοντά τους. Απλά και μόνο στο ίδιο δωμάτιο να βρισκόσουν με τον μικρό, καθάριζες εντελώς από αρνητικές σκέψεις και ένιωθες μια

απέραντη ευφορία. Εάν τον έπαιρνες και αγκαλιά ήταν η αποκορύφωση. Σου χαμογελούσε και το χαμόγελο του επηρέαζε όλο σου το σώμα και αγαλλίαζε η ψυχή σου. Ο Γιάννης έφερνε συχνά και τα παιδιά του, το μικρότερο εκ των οποίων ήταν έντεκα μηνών και μόλις περπατούσε. Ενώ στο σπίτι ήταν διαβολάκος σε κίνηση και ζημιές, όταν ερχόταν κοντά στον μικρό καθόταν κοντά του και τον χάζευε με τις ώρες απόλυτα ήσυχος. Δεν είχαμε ξαναδεί κάτι παρόμοιο ποτέ. Ζούσαμε πρωτόγνωρες εμπειρίες όλοι μας. Ο Ραχούλ όταν τον είδα στο αεροδρόμιο πριν φύγει, έδειχνε τουλάχιστον δέκα χρόνια νεότερος από τη μέρα που τον πρωτοείδα να έρχεται. Το ίδιο και η κυρία Ντίνα. Εάν δεν νιώθαμε το φόβο να μας ανακαλύψουν τόσο έντονα, όλα θα ήταν τέλεια. Το μαύρο σύννεφο όμως μας ακολουθούσε παντού όσο κι αν ενισχύσαμε την ασφάλειά μας και παρόλο που ήμασταν μπροστά από τον εχθρό παρακολουθώντας εμείς τις κινήσεις του, αντί να μας παρακολουθεί εκείνος. Η ιστορία έπαιρνε σιγά σιγά τεράστιες διαστάσεις και δεν θα αργούσε να γίνει το επόμενο λάθος, ήμουν σίγουρος. Η Αφροδίτη με κάλεσε στο εσωτερικό και με έβγαλε από τους προβληματισμούς μου.

«Αγάπη είναι ο Ραχούλ στο τηλέφωνο».

«Δώστον μου και έλα και εσύ να του μιλήσουμε».

Τον έβαλα σε ανοιχτή ακρόαση και τράβηξα την πολυθρόνα του γραφείου πίσω για να κάτσει η Αφροδίτη στα πόδια μου, εκείνη μπήκε κλειδώνοντας την πόρτα πίσω της.

«Τι κάνεις Ραχούλ; Όλα καλά εκεί;»

«Καλά παιδί μου. Είμαστε στο μοναστήρι με τον Νίκο

μετά τον πρωινό διαλογισμό και σας σκεφτόμαστε. Την Πέμπτη θα είμαστε εκεί στις δύο και μισή το μεσημέρι».

«Πώς του φάνηκε του Νίκου το μοναστήρι;»

«Θα μπορούσε άνετα να ζήσει για χρόνια εδώ και είναι σίγουρος ότι την ίδια άποψη θα έχει και η Μίρνα».

«Δες μήπως χωράει περισσότερους γιατί μας βλέπω όλους εκεί στο τέλος».

«Κωνσταντίνε πρέπει να προσέχεις. Ξέρω ότι το προηγούμενο όνειρο που βίωσα δεν βγήκε αληθινό, αλλά σήμερα είδα κάτι πολύ παράξενο. Ένα μεγάλο φίδι έμπαινε στο σπίτι ακολουθώντας την Μίρνα από πίσω. Δεν ένιωθα κάποια απειλή ή φόβο, αλλά δεν ξέρω μήπως είναι κάτι σημαδιακό. Απλά προσέχετε και τα λέμε μεθαύριο».

«Να 'σαι καλά Ραχούλ. Θα είμαι στο αεροδρόμιο να σας πάρω. Καλό ταξίδι».

Έκλεισα τη γραμμή και σκέφτηκα το όνειρο του Ραχούλ.

«Σου είχα πει για το άλλο όνειρο του Ραχούλ με την Μίρνα».

«Ναι, αλλά δεν έγινε τίποτα».

«Αυτό σκέφτομαι κι εγώ. Απλά η Μίρνα επιμένει να πηγαίνει μόνη της στην παραλία και αυτό με ανησυχεί».

«Έχει μαζί της τον Σαμ που δεν αφήνει να την πλησιάσει κανείς, τι ανησυχείς;»

«Κάτσε να την πάρουμε ένα τηλέφωνο».

Πάτησα την αυτόματη κλήση του κινητού της αλλά το είχε κλειστό. Πήρα σπίτι και απάντησε η κυρία Ντίνα.

«Έλα Κωνσταντίνε. Τι κάνεις παλικάρι μου;»

«Όλα καλά κυρία Ντίνα μου. Η Μίρνα είναι εκεί;»

«Όχι βρε παιδί μου, έχει αργήσει λιγάκι σήμερα και έχει

ξεχάσει και το κινητό της στο σαλόνι. Πρέπει να ταΐσει και τον μικρό όπου να 'ναι. Ήθελα να την βρω να μου φέρει και γάλα όπως θα ανεβαίνει αλλά δεν μπορώ».

«Ερχόμαστε από εκεί σε λίγο και εμείς. Θα σου πάρουμε στο δρόμο».

«Δεν είναι βιαστικό παιδί μου, για το βραδάκι το ήθελα να σας φτιάξω ένα γλυκό».

«Εντάξει κυρία Ντίνα μου τα λέμε σε λιγάκι».

Έκλεισα το τηλέφωνο ενώ οι άσχημες σκέψεις είχαν κατακλύσει το μυαλό μου.

«Αφροδίτη πάρε τον Pier και τον Lauran να βγουν αμέσως με τις μηχανές να την βρουν. Στείλε τα εισερχόμενα τηλέφωνα στην Κάτια κάτω, πάρε το κράνος σου και συνάντησέ με στην είσοδο. Πάω να βγάλω τη μηχανή από το γκαράζ».

Οι τέσσερις από τους έξι σωματοφύλακες που είχαμε, ήταν στο δεύτερο όροφο μιας διπλοκατοικίας που την είχαμε νοικιάσει ολόκληρη, ακριβώς απέναντι από το σπίτι και έτσι έλεγχαν το δρόμο και το σπίτι εικοσιτέσσερις ώρες την ημέρα, από ένα σύστημα ασύρματων καμερών που είχαμε στήσει μέσα και έξω από τον κήπο. Η μετάδοση γινόταν κατευθείαν στο διαμέρισμα απέναντι, χωρίς να χρησιμοποιούμε το Διαδίκτυο. Για να μην τρομάξουμε την κυρία Ντίνα, τους είχαμε ενημερώσει ότι μόνο σε περίπτωση κινδύνου θα έμπαιναν στη βίλα και πάλι θα έπρεπε να ήταν απόλυτα σίγουροι ότι κάποιος κινδύνευε άμεσα, για να βγάλουν όπλο. Οι άλλοι δύο ήταν μόνιμη ουρά του Timothy και του Ραχούλ, οπότε ο ένας ήταν στο κέντρο της Αθήνας και ο άλλος στην Ινδία.

«Κωνσταντίνε μπορεί να μην έχει γίνει τίποτα».

«Έχουμε τρεις ενδείξεις ότι μπορεί κάτι να έχει γίνει, έστω και αν η μία είναι το όνειρο του Ραχούλ. Η Μίρνα δεν αφήνει τον μικρό για πολύ ώρα χωρίς λόγο. Στη φάση που είμαστε πρέπει να ελέγχουμε και τη σκιά μας».

Δέκα λεπτά αργότερα δύο μαύρα TDM 900 έβγαιναν με φόρα από το γκαράζ της διπλοκατοικίας απέναντι από τη βίλα, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης στο χωματόδρομο, με κατεύθυνση τη θάλασσα, ενώ τα διακόσια άλογα της καινούργιας BMW 1000 από κάτω μας, κατάπιναν τα χιλιόμετρα στην παραλιακή με το κοντέρ να ανεβοκατεβαίνει σαν τρελό από φανάρι σε φανάρι.

- 58 -

«Εδώ στρίψτε αριστερά».

Η Μίρνα είχε νιώσει ότι ο άντρας δίπλα της βρισκόταν σε μεγάλη σύγκρουση μέσα του. Διαισθανόταν την ύπαρξη μεγάλου πόνου και απόγνωσης που δεν ταίριαζαν καθόλου με τα σκληρά χαρακτηριστικά του και τη στητή άκαμπτη κορμοστασιά του. Στον γιατρό είχαν συστηθεί και της είχε πει, όσο περίμεναν να βγουν οι ακτινογραφίες του Σαμ, ότι δούλευε σαν πωλητής σε μία γνωστή εταιρεία αυτοκινήτων, που δεν συγκράτησε. Οι τρόποι του ήταν πολύ ευγενικοί αλλά φαινόταν άνθρωπος που έχει περάσει πολλά. Το σενάριο του πωλητή δεν της ταίριαζε γι' αυτόν τον άνθρωπο. Ο Stinger άναψε το φλας και ήρθε αργά στη μέση του δρόμου για να στρίψει στο στενό που του

υπέδειξε. Με το που πήγε να μπει στο στενό χωματόδρομο δύο μαύρες μηχανές μεγάλου κυβισμού έβγαιναν εκείνη την ώρα με μεγάλη ταχύτητα και γλίτωσε τη σύγκρουση από τύχη και μόνο.

«Δεν είναι η μέρα μου σήμερα».

Η Μίρνα του χαμογέλασε αλλά στο μυαλό της γεννήθηκε η απορία για το τι έκανε τους δύο σωματοφύλακες να τρέχουν έτσι. Μετά σκέφτηκε την καθυστέρησή της και το κινητό που το είχε ξεχάσει στο σπίτι και κατάλαβε ότι τους είχε ανησυχήσει όλους χωρίς λόγο.

«Σ' αυτή την πράσινη πόρτα θα μπούμε». Έβγαλε από την τσάντα της το κοντρόλ και λίγο αργότερα το νοικιασμένο αυτοκίνητο του Stinger σταματούσε μπροστά από το μεγάλο σπίτι.

«Πολύ ωραίο σπίτι έχετε κυρία Μίρνα».

«Δεν είναι δικό μας κύριε John, ένας φίλος μας το έχει δώσει να μένουμε, μέχρι να γυρίσει από Αμερική».

«Συμπατριώτης μου;»

«Όχι Έλληνας είναι αλλά παντρεύτηκε Αμερικάνα όταν σπούδαζε εκεί».

Η κυρία Ντίνα είχε βγει στο κατώφλι παραξενεμένη με τον επισκέπτη.

«Τι έγινε κοριτσάκι μου; Άργησες!»

«Χτύπησε ο Σαμ κυρία Ντίνα μου. Κατά λάθος τον χτύπησε με το αυτοκίνητο ο κύριος John από εδώ».

Ο Stinger της έδωσε το χέρι του και εκείνη του το έσφιξε απαντώντας με ένα “Γεια σας” στο “Hello” το δικό του.

«Εσύ είσαι καλά παιδί μου;»

«Ναι κυρία Ντίνα μου και ο Σαμ καλά είναι. Τον πήγαμε

στον κτηνίατρο και δεν έχει σπάσει τίποτα, απλά του δέσαμε το πόδι και είναι ακόμα με την ένεση αναίσθητος στο πίσω κάθισμα. Μπορείτε να απλώσετε μια κουβέρτα δίπλα στον Γάντζο να τον ξαπλώσουμε μέσα».

«Ναι κοριτσάκι μου κάτσε να σας ανοίξω και τη μπαλκονόπορτα να μπει πιο εύκολα».

Ο Stinger έπιασε αμυδρά τον ήχο από τη λέξη “Γάντζος” αλλά ήταν τόσο ακαταλαβίστικα τα Ελληνικά γι’ αυτόν που δεν μπόρεσε να το συνδυάσει.

Έβαλαν τον Σαμ σε μια κουβέρτα και τον μετέφεραν μέσα δίπλα σε ένα μεγάλο κλουβί με δύο παπαγάλους. Μόλις είδε τους δύο παπαγάλους ο Stinger έκανε αμέσως το συσχετισμό του ήχου που είχε ακούσει πριν. Το αίμα πάγωσε στις φλέβες του. Το μυαλό του λειτούργησε αυτόματα και πήγε στη μπερέτα που είχε αφήσει στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου έξω. Μια δεύτερη σκέψη όμως ανέλυσε καλύτερα την κατάσταση και είδε ότι δεν είχε κανένα λόγο να καρφωθεί. Ήταν με δύο ακίνδυνες γυναίκες και η Μίρνα είχε επιδράσει τόσο καταλυτικά πάνω του που δεν ήθελε με τίποτα να χαλάσει την απίστευτη αίσθηση που ένιωθε κοντά της. Μπορεί να ήταν και απλή σύμπτωση.

«Καθίστε λιγάκι κύριε John να πείτε ένα νεράκι».

«Κυρία Ντίνα φέρτε ένα νεράκι στον κύριο να πάρω τον Κωνσταντίνο μια στιγμή».

«Σε ζήτησε πριν λίγο, αλλά δεν είχες το κινητό μαζί σου κοριτσάκι μου».

«Το ξέρω κυρία Ντίνα μου γι’ αυτό θέλω να τον πάρω, να μην ανησυχεί».

Λίγο αργότερα, αφού δεν σήκωνε το κινητό του, πήρε στην εταιρεία και της είπαν ότι μόλις είχε φύγει. Πήγε

στο μέσα δωμάτιο, πήρε τον μικρούλη αγκαλιά και ξαναγύρισε στο σαλόνι. Για τον Stinger αυτό ήταν το τελειωτικό χτύπημα. Η εικόνα της Μίρνας με το μωρό, που κάθισαν δίπλα του, ήταν παραπάνω από θεϊκή. Ο τοίχος μπροστά στην καρδιά του, που έχτιζε σιγά σιγά από την ημέρα που τον βρήκε ο πατέρας του με την Έλενα στο σπίτι, είχε αρχίσει να κλονίζεται εδώ και ένα μήνα όταν έμαθε την αλήθεια και τώρα, μ' αυτή την εικόνα μπροστά του, γκρεμίστηκε μέσα σε μία στιγμή. Η αγάπη και η αγνότητα που έβλεπε να αναβλύζουν σε αφθονία από τα δύο πλάσματα απέναντί του, ειδικά από το μωρό, άνοιξαν διάπλατα τον ξεχασμένο δρόμο που οδηγούσε στην καρδιά του. Έπεσε στα γόνατα μπροστά τους και ξέσπασε σε ένα βαθύ λυτρωτικό κλάμα, για τη ζωή που τον είχαν αναγκάσει να ζήσει. Η Μίρνα είχε μείνει άναυδη. Είχε δει αρκετές φορές πόσο δυνατά επιδρούσε η παρουσία του μωρού σε μικρούς και μεγάλους, αλλά κάτι τέτοιο δεν το περίμενε. Ακούμπησε απαλά το χέρι της στο κεφάλι του και προσπάθησε να τον συνεφέρει.

«Κύριε John;»

Εκείνη τη στιγμή όρμησε μέσα ο Κωνσταντίνος με τους δύο Γάλλους πίσω του, που είχαν ήδη τα όπλα στα χέρια.

Ο μικρούλης Σταύρος έκανε τις βόλτες του μπουσουλώντας και σκορπούσε χαμόγελα σε όλους μας γύρω του. Σήμερα ήταν τα πρώτα του γενέθλια. Σήμερα ήταν και η μεγάλη μέρα. Ο Ραχούλ είχε προετοιμαστεί

σύμφωνα με τις οδηγίες του Δασκάλου και κανείς μας δεν μπορούσε να κρύψει την αγωνία του. Δεν είχαμε ανοίξει καμία συζήτηση μπροστά στη Μίρνα όλο αυτό το διάστημα, σεβόμενοι την επιθυμία της από την αρχή που το έμαθε. Ο Stinger ήθελε πολύ να είναι μαζί μας, αλλά είχαν σύρραξη με τον Καντάφι και ήταν αναγκασμένος να παραμείνει στην Αμερική. Η αλλαγή του, μετά τη συνάντηση με τον μικρό Σταύρο, ήταν ριζική. Όταν μπόρεσε μετά από ώρα να συνέλθει, ανοίχτηκε και έκανε μια λυτρωτική εξομολόγηση για την πορεία της ζωής του. Μίλησε για τον πατέρα του, για την Έλενα, για τη ζωή χωρίς αισθήματα που έζησε τόσο καιρό, για τους ανθρώπους που πέθαναν εξαιτίας του έστω κι αν λειτουργούσε για το “καλό της πατρίδας” και τέλος για το κενό μέσα του που μεγάλωσε ιδιαίτερα τελευταία, μετά την συνάντηση με τον εφηβικό του έρωτα. Η δύναμη της εξομολόγησής του μπροστά στον μικρό ήταν τόσο βαθιά, που ο σκληρός απόμακρος πενηντάρης μεταμορφώθηκε από τη μια στιγμή στην άλλη σε προσφιλές πρόσωπο. Ο εχθρός είχε γίνει φίλος. Στη συνέχεια μας ενημέρωσε για όλα τα στοιχεία που είχαν για τον Timothy και μας καθοδήγησε στο πως έπρεπε να κινηθούμε στο εξής. Τον φιλοξενήσαμε στο σπίτι εκείνο το βράδυ και του ανοιχτήκαμε μέχρι ενός σημείου, εξηγώντας του σε γενικές γραμμές την πορεία που ακολουθούσαμε και τους στόχους που θέλαμε να πετύχουμε. Δύο μέρες αργότερα, σύμφωνα με υπόδειξή του, στείλαμε τον Pier στο Dubai με την πιστωτική κάρτα και το διαβατήριό του Timothy, για να κάνει δύο αγορές οπουδήποτε εκεί. Στην επιστροφή ο Pier χρησιμοποίησε το δικό του διαβατήριό. Την επομένη όλη η ομάδα της CIA μετακόμισε στο Dubai,

ψάχνοντας σκέτα άχυρα, ο ψύλλος είχε μείνει πίσω. Ο Stinger, με βαριά καρδιά, τους ακολούθησε για να μην καρφωθούμε. Δύο μήνες αργότερα γύρισε στην Αμερική και αλληλογραφούσαμε συχνά μέσω Email, που έστελνε πάντα από διαφορετικά Internet Café με ένα ειδικό πρόγραμμα που του είχε ετοιμάσει ο Παναγιώτης, χωρίς να αναφέρει ποτέ λέξεις κλειδιά για την υπόθεση. Τα τελευταία νέα ήταν ότι δήλωνε ερωτευμένος με μια δικηγόρο της υπηρεσίας. Ήταν ήδη ένα μήνα μαζί και η σχέση προχωρούσε. Στο τελευταίο Email, μάλιστα, μας έγραφε ότι χρωστάει τη ζωή του, το υπόλοιπό της τουλάχιστον, στον μικρό Σταύρο. Πιθανό σενάριο ήταν να ισχύει και το αντίστροφο. Η μόνη μου ανησυχία ήταν όταν η Μίρνα μας ανακοίνωσε ότι είναι πάλι έγκυος. Το δεύτερο όνειρο του Ραχούλ είχε βγει πέρα για πέρα αληθινό. Το πρώτο όμως που το είχα αποκλείσει, ξανάπαιρνε τώρα τη μορφή πιθανότητας. Το είχα βάλει στο πίσω μέρος του μυαλού μου όμως, γιατί και καιρό είχαμε μέχρι τότε και όλα έδειχναν ότι η τύχη ήταν με το μέρος μας.

Ο Ραχούλ βγήκε από το ξενώνα που είχαμε καθαρίσει, απομακρύνοντας ότι είχε μέσα, από την προηγούμενη. Δεν μας είχε πει τίποτα απολύτως για το τι ετοιμάζε, για να μην είναι κανένας μας υποψιασμένος και επηρεαστεί ο μικρός Σταύρος. Αφού μαζευτήκαμε όλοι έξω από την πόρτα, ζήτησε από την Μίρνα να ακουμπήσει μαλακά τον μικρούλη στο πάτωμα και μετά άνοιξε την πόρτα διάπλατα. Στο δωμάτιο υπήρχαν καμιά δεκαριά κλειστά άσπρα κουτάκια, ίδια ακριβώς σε μέγεθος, μοιρασμένα σε διάφορα σημεία στο πάτωμα. Ο μικρούλης σύρθηκε λίγο διστακτικά στην αρχή και μετά από ένα δύο μέτρα πήγε καρφί στο

κουτί στην αριστερή πίσω γωνία του δωματίου. Ο Ραχούλ έκλεισε τα μάτια για να σταματήσει τα δάκρυα χαράς που ανέβαιναν αλλά δεν τα κατάφερε. Πήραμε με δυσκολία το κουτί από τον μικρό Σταύρο και το επαναλάβαμε άλλες δύο φορές, αλλάζοντας θέση στο κουτί, που μόνο ο Ραχούλ ήξερε τι είχε μέσα. Και τις τρεις φορές ο μικρούλης πήγε κατευθείαν στο σωστό κουτί αγνοώντας εντελώς τα υπόλοιπα. Ο Ραχούλ δεν μπορούσε να κρατήσει πια τη συγκίνησή του και μας είχε παρασύρει και εμάς το θέαμα να τον βλέπουμε να προσκυνάει κλαίγοντας μπροστά στον μικρούλη, που του χαμογελούσε και κρατούσε σφιχτά το κουτί του. Ο Ραχούλ ξεβίδωσε το καπάκι από το κουτί και του έδωσε να δοκιμάσει λίγο από το περιεχόμενο, που δεν ήταν άλλο από το αγαπημένο γλυκό του Δασκάλου του, το Καραντζί, που είχε ζητήσει να του στείλουν από την Ινδία. Όλα τα άλλα κουτιά είχαν κι αυτά γλυκά από την Ινδία και την Ελλάδα. Τα μάτια του μικρούλη γούρλωσαν στην εικόνα και τη γεύση του γλυκού. Κοιταχτήκαμε με την Αφροδίτη και χαμογελάσαμε γιατί είχαμε θυμηθεί και οι δύο τα λόγια του “Γάντζου” στην τελευταία μας συνάντηση, ότι σε επόμενη ζωή μπορεί να πάρεις μαζί σου κάποια έντονη θύμηση που έχει χαραχτεί βαθιά στο μυαλό και στην καρδιά. Ο Ραχούλ γύρισε προς το μέρος μας με δάκρυα χαράς ακόμα στα μάτια.

«Ο Δάσκαλος είναι μαζί μας».

Σ.Τ.Σ.

Αγαπητοί αναγνώστες,

Εάν σας άρεσε το μυθιστόρημα το μόνο που ζητάω από εσάς είναι να το στείλετε με email σε φίλες και φίλους σας που διαβάζουν. Μια μικρή κίνηση πριν κλείσετε το tablet ή τον υπολογιστή σας...

Σας ευχαριστώ!

**ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΓΑΝΤΖΟΥ
Ο ΜΠΑΝΤΥ
(Buddy)**

Πληροφορίες / παραγγελία στο: www.ntsamis.com

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΑΝΤΖΟΥ

ΡΟΒΟΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Καθηγητής - Διδάκτωρ Φιλοσοφίας Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ο «ΓΑΝΤΖΟΣ» του Νίκου Τσάμη είναι ένα κοινωνικό μυθιστόρημα, γόνιμο προϊόν μακρόχρονης πνευματικής ωρίμανσης και επεξεργασίας. Ένα γοητευτικό βιβλίο με θαυμάσιες και εκτεταμένες κοινωνιολογικές και ψυχαναλυτικές προσεγγίσεις των πιο βασικών ανθρώπινων προβλημάτων. Ένας βαθύτατος στοχασμός ζωής και θανάτου, μια περιδιάβαση στα άδυτα της ανθρώπινης ψυχής. Μία πρωτότυπη αποκάλυψη της διαλεκτικής

σχέσης και διαπάλης σώματος και ψυχής. Ένα ξεσκεπάσμα της γοητείας του υλικού ευδαιμονισμού, μια φιλοσοφική ανάλυση του ανθρώπινου πόνου που οδηγεί στην ανάταση και την αναζήτηση του Θεού.

Ο Τσάμης βλέπει τα πράγματα ως homo universalis, λειτουργεί με υπόβαθρο των σκέψεών του το «Συλλογικό Ασυνείδητο» και χρησιμοποιεί ως όχημα την Ανατολική φιλοσοφία για τις λύσεις που προτείνει για τη σωτηρία του ανθρώπου, για τη σωτηρία του πλανήτη. Ως σειсмоγράφος της εποχής του, πιστοποιεί τους κινδύνους που προέρχονται από τον ατομισμό, τον εγωισμό, την διαφθορά, την υποκρισία, τον αδίστακτο πλουτισμό, την χρεοκοπία των πολιτικών και εκπέμπει S.O.S. για την σωτηρία του πλανήτη και του ανθρώπου. Πιστεύει ότι η σωτηρία θα προέλθει από τη φώτιση του ανθρώπου, από «συνειδητούς» και «φωτισμένους» ανθρώπους, από την υπέρβαση του «Εγώ», από το πνεύμα της θυσίας και της πραγματικής αγάπης. Μέσα από την διαπάλη του καλού και του κακού και την συμφιλίωση των αντιθέσεων, θα προκύψει η αρμονία, όπως εκείνη που επικρατεί στο σύμπαν.

Ο Γάντζος, όπως συμβολικά παριστάνεται στο γαντζωτό ράμφος του παπαγάλου στο εξώφυλλο του βιβλίου, είναι μια μεταφορά των ερεισμάτων που αναζητεί ο άνθρωπος στη ζωή του. Η πλοκή του μυθιστορήματος ευρηματική με εναλλασσόμενα κεφάλαια δημιουργεί εκπλήξεις, ανατροπές, με αιφνίδια και απρόβλεπτα επεισόδια και διατηρεί αμείωτο το ενδιαφέρον και την περιέργεια του αναγνώστη δίνοντας χαρά και ελπίδα.

ΖΗΡΑΣ ΑΛΕΞΗΣ

Πρόεδρος της Εταιρείας Συγγραφέων.

Στον Τσάμη μ' αρέσει το σέρτικο ύφος του, η αμεσότητα αλλά και η γρηγοράδα με την οποία περνάει από εικόνα σε εικόνα. Δεν του λείπει δηλαδή η επινοητικότητα και η ικανότητα να δένει τα κομμάτια έτσι ώστε να αλλάζουν φυσιολογικά οι χώροι. Ένα νεανικό κοινό θα διαβάσει με ενδιαφέρον ένα βιβλίο όπως αυτό του Γάντζου. Είναι έξυπνο και ευρηματικό.

ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

Δημοσιογράφος (www.protagon.gr)

Ο «Γάντζος» τρέχει – πετάει με ρυθμούς που κανένας παπαγάλος δε θα μπορούσε να αναπτύξει. Αδυνατούσα να το αφήσω από τα χέρια μου! Ακόμα και στη δουλειά το είχα πάρει, ρίχνοντας στα κενά που είχα, κλεφτές ματιές. Μία πρόταση εδώ, μία λέξη εκεί. Είναι κατά τέτοιο τρόπο γραμμένο που θέλεις όσο τίποτε άλλο να μάθεις το κάτι παραπάνω. Πρόκειται για ένα ανελέητο κυνηγητό της γάτας και του ποντικιού στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. CIA, FBI, Λευκός Οίκος, ελληνικές μυστικές υπηρεσίες, hackers, κρησφύγετα, μηχανές μεγάλου κυβισμού, αυτοκίνητα θωρακισμένα με σκούρα τζάμια, κινήσεις παραπλανητικού χαρακτήρα, όλα συνυπάρχουν στο βιβλίο αυτό. Το casting απλά καταπληκτικό! Οι ήρωες του, ταγμένοι στο ρόλο που

τους έχει ανατεθεί. Δικός μου αγαπημένος , ο πράκτορας Stinger, ο οποίος διαδραματίζει ρόλο κλειδί στην έκβαση της όλης υπόθεσης. Ο «Γάντζος» εύκολα γίνεται σενάριο για ταινία του Hollywood και μάλιστα blockbuster! Πρόκειται για κάτι ανάμεσα σε «Terminator», «Golden Child» και «Sneakers». Μέχρι τότε όμως απολαύστε το σαν βιβλίο παραλίας και το νου σας, γιατί ποτέ δε ξέρετε, μπορεί να είναι η δική σας ξαπλώστρα στην οποία θα αράξει ο...Γάντζος. Τα προβλήματα ξεκινούν μόλις αρχίσει και σας ψιθυρίζει λογάκια..

ANNA MYKONIOY ΔΡΙΜΠΙΕΤΑ

Καθηγήτρια Μαθημάτων Λογοτεχνίας στο Τμήμα Βιβλιοθηκονομίας ΤΕΙ Θεσσαλονίκης

Αγαπητέ Νίκο Συγχαρητήρια! «Ο Γάντζος» σου με εντυπωσίασε. Πρόκειται για ένα συναρπαστικό βιβλίο, γεμάτο απρόοπτα, και ανατροπές. Θα μπορούσες να το χαρακτηρίσεις βιβλίο φαντασίας με κοινωνικές και οικολογικές ανησυχίες. Το ρούφηξα και θα ήθελα να σε συγχαρώ κυρίως για το χάρισμα που έχεις να δημιουργείς ατμόσφαιρα, μυστήριο και αγωνία. Με την καλή αφηγηματική πένα σου δημιούργησες ένα «οικολογικό παραμύθι για μεγάλους» για ανθρώπους ώριμους που αγωνιούν για τις αλλαγές που συντελούνται γύρω μας. Τελειώνοντας θα ήθελα να πω ότι είχα καιρό να διαβάσω ένα βιβλίο που να μην είναι προβλέψιμο. Η έκπληξη σε κάθε σελίδα.!!! Το προτείνω σε όλους!!

BIKY MIXELH

Ψυχολόγος

Μου πήρε μόλις 6 ώρες για να τελειώσω το βιβλίο, όλο έλεγα άλλο ένα κεφάλαιο και στοπ αλλά δεν κράτησα σε καμία περίπτωση την υπόσχεση αυτή. Το στοπ ήρθε μόλις έφτασα στην τελευταία σελίδα. Με διττά συναισθήματα, από τη μια η ικανοποίηση ότι διάβασα ένα εξαιρετικό βιβλίο και από την άλλη ότι ήθελα να έχει και συνέχεια. Μια όμορφη εσωτερική διαδρομή που με ή χωρίς βιβλίο θα έπρεπε να την κάνουμε όλοι μας. Να αποστασιοποιηθούμε από τον εγωισμό.....Συγχαρητήρια!

ΕΙΡΗΝΗ ΝΤΑΚΟΥ

Ψυχοθεραπεύτρια

Μόλις τελείωσα τον Γάντζο και έχω μείνει γοητευμένη!!! Από τους χαρακτήρες, απ' την πλοκή, από το ότι ο Νίκος Τσάμης καταφέρνει θαυμάσια να συνδυάζει το ουσιαστικό με χιούμορ κι ελαφράδα, την περιπέτεια με την πνευματική αντίληψη ζωής, το φυσικό με το μεταφυσικό. Καταφέρνει να σε βάλει στην ατμόσφαιρα και τον στόχο της «παρέας», σε κάνει να θες να πάρεις μέρος κι εσύ στη σωτηρία του πλανήτη. Σαφώς περιμένω πως και πως τη συνέχεια.! Ομολογώ, με πολύ περισσότερο ενδιαφέρον απ' ότι, για παράδειγμα, τα sequel του Χάρι Πότερ... Για φαντάσου ένας Γάντζος να μας επισκεφτεί στ' αλήθεια και ν' αντιστραφεί η αρνητική πορεία που ο άνθρωπος, ο κόσμος όπως τον έχουμε στήσει και ο πλανήτης έχει πάρει... Λες;;;

Όλα τα βιβλία του συγγραφέα διατίθενται και σε έντυπη μορφή, σε όλα τα βιβλιοπωλεία καθώς και στο διαδίκτυο στη διεύθυνση:

www.ntsamis.com

